

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

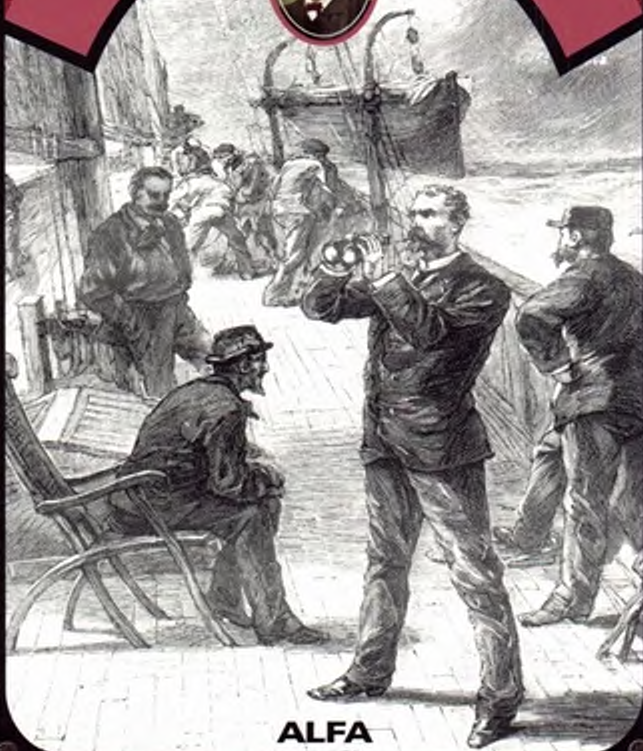
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OLAĞANÜSTÜ YOLCULUKLAR 31

JULES VERNE
BAYRAĞA KARSI

ALFA

OLAĞANÜSTÜ YOLCULUKLAR 31

BAYRAĞA KARŞI

Fransız mucit Thomas Roch bugün olsa kitle imha silahı diyeceğimiz, büyük etki alanına sahip bir patlayıcı icat eder. Dünyadaki güçlü devletlere silahını satmak ister fakat talep ettiği yüksek fiyat yüzünden geri çevrilir. Yaşadığı hayal kırıklığının getirdiği çöküntü sebebiyle yatırıldığı akıl hastanesinde bir bekçinin gözetimine verilir. Ancak kötü adamlar çoktan bu süper silahın peşine düşmüştür ve onu ele geçirmenin en kolay yolu da mucidini kaçırmaktır...

Jules Verne'den, çılgın mucitlerin elindeki bilimin ve silah teknolojilerindeki gelişmelerin yaratabileceği yıkıcı sonuçlar üzerine, yüz yıl ötesini haklı çıkaran bir roman.

OLAĞANÜSTÜ YOLCULUKLAR

- 1 Buzlar Sfenksi • 2 Kaptan Grant'ın Çocukları • 3 Karpatlar Şatosu • 4 Arzın Merkezine Seyahat • 5 Güzel Sarı Turna • 6 Seksen Günde Devri Âlem • 7 Macellanya'da • 8 Denizler Altında 20.000 Fersah • 9 Balonla 5 Hafta • 10 Yirminci Yüzyılda Paris • 11 İnatçı Keraban • 12 Begüm'ün Beş Yüz Milyonu • 13 Mişel Strogof • 14 Mathias Sandorf • 15 Zacharius Usta • 16 Dr. Ox'un Bir Fantezisi • 17 Esrarlı Ada • 18 Çin'de Bir Çinlinin Başına Gelenler • 19 Buzlar Arasında Bir Kış • 20 Bütün Öyküler • 21 Yüzen Şehir • 22 İki Yıl Okul Tatili • 23 Dünyanın Ucundaki Fener • 24 Güney Yıldızı • 25 Chancellor • 26 Yeşil Işın • 27 Fatih Robur • 28 Chanteleine Kontu • 29 Robinsonlar Okulu • 30 Dünyanın Hâkimi • 31 Bayrağa Karşı

@alfakitap

alfakitap

f alfakitap

www.alfakitap.com

JV 31 BAYRAĞA KARŞI

JULES VERNE

1828 yılında Fransa'nın Nantes kentinde doğdu. Ailesinin isteğine uyarak hukuk diploması aldı. Şahsen tanıştığı Victor Hugo, Alexandre Dumas (Fils) gibi yazarların etkisinde tiyatro eserleri, şiirler yazdı. Yaşadığı bohem hayata kızan babasının maddi desteğini çekmesi üzerine geçimini yazarak karşılamaya karar verdi. 1863'te kaleme aldığı *XX. Yüzyılda Paris*'i yayıncısı Hetzel fazla uçuk bulup yayımlamadı. Bir tarafa atılan bu müsveddeler ancak 1994'te bulunup yayımlanabildi. Bir tek bu kitaba bakarak bile günün bilimsel ve teknolojik gelişmelerinden hareketle yüz yıl sonraki gelişmelere ilişkin kestirimlerde bulunmakta Jules Verne'nin dünyada bir eşinin daha olmadığı görülür. Verne, "Olağanüstü Yolculuklar" üst başlığıyla yayımlanan romanlarında okurunu Fransa'dan başlayıp diğer Avrupa ülkelerinde, sonra Türkiye dahil Asya, Afrika, Amerika, Avustralya'da, kutuplarda, okyanuslardaki takımadalarda, derken gezegenimizin içinde yolculuğa çıkardıktan sonra Ay'a, daha sonra da Güneş Sistemine götürür. Fantastik sayılabilecek roman ve öykülerinin yanı sıra bilimkurgu sınırlarında dolaşanları da bulunmakla birlikte eserlerinin çoğunun yarı-bilimsel romanlar olduğunu söylemek pek yanlış olmaz. 1905'te Amiens'de öldüğünde aralarında *Seksen Günde Devri Âlem*, *İki Yıl Okul Tatili*, *Denizler Altında Yirmi Bin Fersah* gibi dünyanın en çok okunmuş kitaplarının da bulunduğu, bir kısmı ölümünden sonra basılacak olan çok sayıda eser bırakmıştı. Eserlerinin sayısını tam olarak vermek zordur. Bilinen 54 romandan başka 22 öykü kitabı, inceleme kitapları bulunmaktadır.

ENDER BEDİSEL

1948 yılında İstanbul'da doğdu. Saint-Benoit Lisesini bitirdikten sonra İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesine devam etti. Bu arada Tarih ve Toplum, Sorun, Polemik gibi çeşitli dergilerde yazıları yayımlandı. Avukatlık hizmetine devam ederken bir yandan da edebiyat çevirileriyle uğraştı. Victor Hugo, Balzac, Emile Zola, Jules Verne; eserlerini çevirdiği yazarların başlıcalarıdır. Emekliye ayrıldıktan sonra çeviri çalışmalarını sürdürdü. 2012 yılında vefat etti.

Bayrağa Karşı

Face au drapeau, 1896

© 2021, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak

Genel Müdür Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu

Fransızcadan Çeviren Ender Bedisel

İllüstrasyonlar Léon Benett

Yayına Hazırlayan Esra Kökkılıç

Düzeltili Deniz Çelik

Kapak Tasarımı Elif Çepikkurt

Sayfa Tasarımı Yavuz Karakaş

ISBN 978-625-449-293-8

1. Basım: Şubat 2021

Kitabın içindeki görseller “Projet des Illustrations Jules Verne” kapsamında B. Krauth (www.jules-verne-club.de) ve René Paul (RenePaul.net) tarafından sağlanmıştır.

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No: 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

Sertifika no: 45099

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No: 15 34110 Cağaloğlu İstanbul

Tel: (0212) 511 53 03 Faks: (0212) 519 33 00

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika no: 43949

Çeviren

ENDER BEDİSEL

ALFA

JULES VERNE

FACE AU DRAPEAU

I

Healthful-House

Healthful-House başhekiminin bugün -15 Haziran 189...- aldığı ne arması ne unvanı bulunan kartvizitin üzerinde düzgün biçimde şu yalın isim yazıyordu:

Kont D'Artigas

Bu ismin altında, kartvizitin köşesinde, kurşun kalemle aşağıdaki adres yazılmıştı:

“Ebba yelkenlisi, demir attığı yer New-Berne, Pamplico-Sound.”

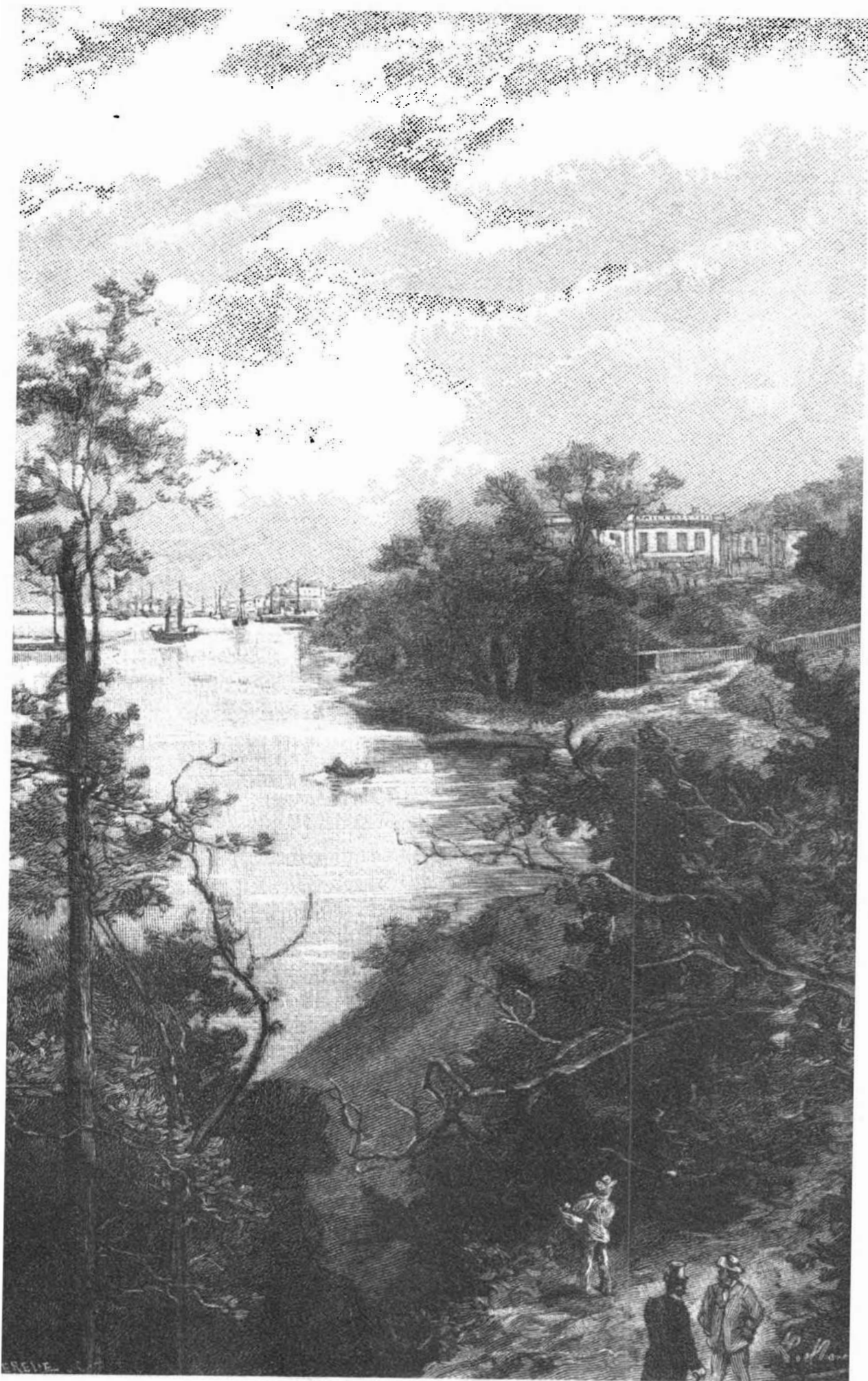
Kuzey Carolina'nın başkenti -o tarihte Birleşik Devletler'in kırk dört devletinden biri- oldukça önemli bir kent olan Raleigh'dir. Kent, eyaletin yaklaşık yüz elli mil içerisinde bulunur. Merkezi konumundan ötürü adalet organı bu kentte toplanmıştır. Çünkü Wilmington, Charlotte, Fayette-ville, Edenton, Washington, Salisbury, Tarboro, Halifax, New-

Berne gibi kentler ya bu kentle aynı düzeyde ya da ticari ve sınai bakımdan daha değerli olduklarından onu aşmışlardır. New-Berne, Pamplico-Sound'a açılan Neuze-river Halicinin dibinde yükselir. Haliç, Carolina kıyılarının ada ve adacıklarından oluşmuş doğal bir bent tarafından korunan, denizciliğe elverişli bir çeşit büyük göldür.

Healthful-House başhekimini, kartvizitin üzerine hastaneyi Kont d'Artigas'nın ziyaret etmesi için izin isteyen bir pusula iliştirilmemiş olsaydı, hangi nedenden ötürü bu kartviziti aldığını hiçbir zaman anlayamayacaktı. Bu kişi, ziyaret isteğinin başhekim tarafından kabul edileceğini umuyordu; kabul gerçekleşirse öğleden sonra, *Ebba* yelkenlisinin kapitanı Spade'le birlikte başhekimini ziyarete gelecekti.

O zamanlar çok ünlü olan ve Amerika Birleşik Devletleri'ndeki varsıl hastalar tarafından çok rağbet gören bu hastaneyi ziyaret talebi, bir yabancı açısından en doğal isteklerden biri olarak görülebilirdi. Kont d'Artigas kadar cıvılcı adı olmayan başkaları, daha önce onu ziyaret etmişler ve Healthful-House başhekimine iltifatlar yağdırmaktan kendilerini alamamışlardı. Başhekim istenen izni hemen verdi ve hastanenin kapılarını Kont d'Artigas'ya açmaktan onur duyacağını bildirdi.

Seçkin bir personelin hizmet verdiği Healthful-House, en ünlü hekimlerin orada çalışmak için rekabet ettiği ve bu yüzden güven veren özel bir kuruluştur. Hastaneler ve düşkün yurtlarından bağımsız, ama devletin gözetimi altında bulunan kuruluş, bu türden işletmelerde gerekli görülen sağlık ve konfor koşullarının tümünü bir araya getirdiğinden, çok varsıl bir müşteri çevresine hizmet veriyordu.

Healthful-House

Healthful-House'dan daha mükemmel bir yer zor bulunurdu. Bir tepenin arkasında iki yüz dönümlük büyük bir park uzanıyordu; parkın içine Kuzey Amerika'da bolca yetişen olağanüstü cins ağaçlar dikilmişti. Kuzey Amerika'nın bu toprak parçası, bitki bolluğu bakımından Kanarya ve Madeira Adalarıyla aynı iklim koşullarındaydı. Parkın alt kısmı Neuze'ün geniş halicine açılıyordu. Pamplico-Sound'dan esen yeller, açık denizden gelen rüzgârlar, burasını durmaksızın serinletirdi.

Varsıl hastalara en iyi koşullarda hizmet veren Healthful-House, genellikle müzmin hastaların tedavi gördüğü bir yerdi; ancak hastane, zihinsel rahatsızlıkları bulunan hastaları da kabul ediyordu; yalnız bu gibi rahatsızlıkların iyileşmez bir özellik taşımaması şarttı.

İşte tam da o sırada –Healthful-House üzerine dikkati çeken ve belki de Kont d'Artigas'nın ziyaretine neden olan bir durumdu bu– on sekiz aydan beri, çok ünlü bir zat, orada çok özel koşullarda gözlem altında tutuluyordu.

Söz konusu zat, Thomas Roch adında, kırk beş yaşında bir Fransız'dı. Zihinsel bir hastalığın etkisi altındaydı; buna hiç kuşku yoktu. Bununla beraber, ruh hekimleri onun zihinsel yeteneklerini kesinlikle yitirdiğini şimdiye dek saptamamışlardı. Yaşamın en basit eylemlerine ilişkin şeyleri dosdoğru algılayamıyordu; bu, çok kesindi. Yalnız dehasına başvurulduğu zaman akli tümüyle yerinde, güçlü ve sarsılmazdı. Delilikle dâhiliğin çoğu kez birbirinin sınırdaşı olduğunu kim bilmez ki! Belli olan bir şey varsa, o da duyumsal ya

da duygusal yeteneklerinin derinden rahatsız olmasıydı. Bu yetenekleri kullandığı zaman, bunlar tutarsızlık ve sayıklama biçiminde beliriyorlardı. Bellek yokluğu, dikkatini toplayamamak söz konusuydu; artık bilinci ve ayırt etme yetisi yoktu. Thomas Roch bu durumuyla akıldan yoksun, kendine yetmekten aciz, hayvana bile yanlış yaptırmayan o doğal içgüdüden –kendini koruma içgüdüsünden– uzaktı. Gözden kaçırılmaması gereken bir çocukmuş gibi özene ihtiyaç duyuyordu. Nitekim Healthful-House parkının aşağısında, 17 numaralı pavyonda, bir bekçinin gece gündüz gözetimi altında tutuluyordu.

Genel anlamıyla deliliğin iyileşmesi mümkün olmadığından, ancak ruhsal yöntemlerle tedavi yoluna gidilirdi. Tıp ve terapinin bu bakımdan eli kolu bağlıydı; bunların hiçbir çözüm bulamadığı, uzun zamandan beri uzmanlarca kabul edilmişti. Ruhsal yöntemler Thomas Roch olayına uygulanabilir miydi? Bu da kuşku götürür bir şeydi; hatta Healthful-House'un dingin ve sağlıklı ortamında bile kuşkuluydu. Gerçekten de endişe, mizaç bozuklukları, öfkelenme, karakter tuhaflıkları, hüznün, uyuşukluk, hazzardan ya da ciddi uğraşlardan tikslenme gibi çeşitli hastalık belirtileri açıkça görülüyordu. Hiçbir hekim bu konuda yanılığa düşmüyordu; hiçbir tedavi bu belirtileri iyileştirecek ya da hafifletecek gibi görünmüyordu.

Deliliğinin aşırı ölçüde içe dönüklük olduğu söylenmişti; yani ruhun iç etkinliğe aşırı kapılması, dış etkilere yeterince ilgi göstermemesi hali. Thomas Roch'da bu kayıtsızlık hali hemen hemen mutlaktı.

Sabit bir fikrin esiri olarak salt içe dönük halde yaşıyordu; bu saplantısı onu içinde bulunduğu duruma sokmuştu. Herhangi bir özel durum, bir tepki, deyim yerindeyse onun “dışa açılmasını” sağlayabilir miydi? Bu, hiç olası görünmemekle birlikte olanaksız da değildi.

Thomas Roch

Şimdi bu Fransız'ın hangi koşullarda Fransa'dan ayrıldığını, onu Birleşik Devletler'e hangi nedenlerin çektiğini, federal hükümetin onu bu hastaneye önlem olarak ve gerekli görerek niçin kapattığını açıklamak uygun olacak. Öyle ki geçirdiği nöbetler sırasında ağzından bilinçsizce kaçan her şey, orada inceden inceye, özenle kaydediliyordu.

On sekiz ay önce, Denizcilik Bakanı, Washington'da, adı geçen Thomas Roch konusunda bir oturum düzenlenmesine ilişkin bir dilekçe aldı. Dilekçede bakandan bu konuda bir görüşme açtırması rica ediliyordu.

Sırf bu adı görünce, bakan neyin söz konusu olduğunu anladı. Görüşmenin hangi iddiaları öne süreceğini, hangi konuya ilişkin olacağını bilmekle beraber, duraksamadı ve oturum hemen düzenlendi.

Gerçekten Thomas Roch'un ünü öyle büyüktü ki o ünün sağlayacağı yararlardan hiç kuşku duymayan bakan, istek sahibinin önerisini kabul ederken duraksayamazdı. Öte yandan görüşme isteğinde bulunanın ona kişisel olarak sunacağı öneriler konusunda da bilgilenmiş olacaktı.

Thomas Roch bir mucitti; dâhi bir mucit. Önemli buluşları onun ses getiren kişiliğini çoktan gün ışığına çıkarmıştı. Şimdiye dek saf kuramsal olan problemler onun sayesinde pratiğe geçirilmişti. Adı bilim alanında tanınıyordu. Bilim adamları çevresinde ön sıralarda bir yer işgal ediyordu. Ne sıkıntılar ne acılar çekmiş ne düş kırıklıkları ne ağır hakaretler görmüştü; basının saldırı ve sövgüleriyle de karşı karşıya kalmıştı. Sonunda bu

delilik aşamasına gelmiş, onu Healthful-House'a kapatmak gerekmişti.

Son buluşu, savaş araçlarına iliskindi; Roch Patlayıcısı adını taşıyordu. Bu silah ona bakılacak olursa bütün öteki silahlardan çok üstündü. Onu eline geçiren devlet kıtaların ve denizlerin mutlak egemeni olacaktı.

Mucitlerin buluşları söz konusu olduğunda ve onları resmi makamlara kabul ettirmeye kalkıştıklarında can sıkıcı zorluklarla karşılaştıkları bilinir. Bunun sayısız örneği –ve en ünlüleri– hâlâ belleklerdedir. Bu konuda ayak diremek boşunadır; zira bu türden işler bazen aydınlatılması kolay olmayan karanlık noktalar içerir. Ancak Thomas Roch, kendisinden önce gelen mucitlerin pek çoğu gibi öyle aşırı iddialarda bulunuyor, yeni silahının fiyatını öyle yanına yanaşılmaz değerlere yükseltiyordu ki onunla anlaşmaya varmak neredeyse olanaksız hale geliyordu.

Önceki buluşlara kıyasla –bunu özellikle belirtmek gerekir– bu savaş aracının uygulanmasının çok daha etkili sonuçlar doğuracağını ileri sürüyordu. Ona göre bu silahı kullanmak başlı başına bir cesaret gerektirecekti. Haklı olarak buluşundan beklediği kazancı elde edemeyince hırçınlaşmaya başlamış, güvenini yitirmişti; olağanüstü koşullar dayatıyor, öyle hatırı sayılır miktarda para istiyordu ki henüz hiç deneme yapmadan böylesi öneriler kabul edilemez göründüler.

İlk aşamada bu Fransız, Roch Patlayıcısını Fransa'ya önerdi. Kendisiyle görüşmeyi kabul eden yetkili makama silahının nasıl bir şey olduğunu anlattı. Çok özel imal edilmiş bir çeşit kendiliğın-

den itmeli bir araçtı bu. Yeni maddelerden oluşturulmuş bir patlayıcıyla yüklüydü ve o da yeni olan bir ateşleme aygıtıyla etkisini gösteriyordu.

Bu savaş silahı herhangi bir şekilde bir yere gönderildiği zaman patlıyordu. Ancak patlama, öngörülen hedef vurulduğunda değil de o hedefe birkaç yüz metre mesafede meydana geliyordu. Atmosfer katmanlarında yarattığı etki öyle şiddetliydi ki on bin metrekaresel bir alan içinde bulunan bütün yapılar, tabyalar ya da savaş gemileri havaya uçabilirdi. O devirde çoktan denemesi yapılmış olan Zalinski'nin prensibi de aynıydı; Zalinski sıkışmış havayla çalışan toptan gülle fırlatıyordu. Ancak onun doğurduğu sonuçlar bu silahın yüz kat altındaydı.

Eğer Thomas Roch'un buluşu bu gücü elinde bulunduruyorsa, ülkesinin saldırı ya da savunma üstünlüğü güvence altına alınmış demektir. Kendi yöntemleriyle tartışmasız bir randıman almış ve diğer silahlarla karşılaştırmalı deneyler yapmıştı; buna rağmen, mucit kendi buluşunu abartmış olmuyor muydu? Bunu yalnız uygulamalı denemeler kanıtlayabilirdi. Ne var ki Roch, büyük miktarda para alırsa bu denemelere razı olacağını ileri sürüyordu. Ona göre Patlayıcısı milyonlarca para değerindeydi.

O zaman, Thomas Roch'un zihinsel yeteneklerinde bir çeşit dengesizlik meydana geldiği belli olmuştu. Artık beyinsel dengesi tümüyle çökmüştü. Bu tavrının onu kesin deliliğe götüreceği anlaşılıyordu. Onun dayattığı koşullarda bir anlaşmaya varmak, hiçbir hükümetin göze alamayacağı bir şeydi.

Fransız makamları bütün görüşmeleri kesmek zorunda kaldı ve gazeteler, hatta radikal muhalefette yer alan basın bile bu işi sürdürmenin zor olduğunu kabul etti. Thomas Roch'un önerileri geri çevrildi. Üstelik aynı önerileri bir başka devletin kabul edeceğine de kimse ihtimal vermemişti.

Thomas Roch'un derinden altüst olan ruhunda, o aşırı içe dönüklük sürekli olarak çoğaldı; bunun sonucunda, yurtseverlik duygusunun yavaş yavaş azalıp sonunda silinmesine şaşmamak gerek. İnsan doğasının onuru adına şunu yinelemek gerekir ki Thomas Roch o anda bilincini yitirmişti. Buluşuyla ilgili konunun dışında yaşamıyordu sanki. O konuda dâhice gücünden hiçbir şey yitirmemişti. Ancak yaşamın en sıradan ayrıntılarına karşı gösterdiği ruhsal çöküntü her geçen gün biraz daha artıyor ve onun eylemlerinden tümüyle sorumlu olma durumunu ortadan kaldırıyordu.

Thomas Roch böylece reddedildi. O zaman, belki buluşunu başka yere vermesini önlemek uygun olacaktı. Ama bu yapılmadı ve hataya düşüldü.

Olan olmuştu. Artan bir öfke sonucunda, düş kırıklığına uğrayan bu ruhun içindeki yurtseverlik duyguları söndü. Bu duygular yurttaşın özünü oluşturur; öyle ki yurttaş kendisine ait olmadan önce ülkesine aittir. Thomas Roch başka ulusları düşündü, sınırı aştı, unutulmaz geçmişi unuttu ve Patlayıcıyı Almanya'ya önerdi.

Orada, hükümet Thomas Roch'un pek aşırı iddialarını öğrenir öğrenmez, görüşmeyi geri

çevirdi. Üstelik, Alman Savaş Bakanlığı yeni bir balistik silahın üretimini incelemeye almıştı, bu yüzden Fransız mucidin buluşunu küçük gördü.

Özellikle Büyük Britanya Deniz Kuvvetleri Komutanlığı nezdinde yaptığı girişimler de başarısız kalınca, Thomas Rosh'un nefretiyle –insanlığa karşı içgüdüsel bir nefret– birlikte öfkesi iki katına çıktı. İngilizler pratik insanlar olduğundan ilk başta Thomas Roch'u geri çevirmediler; onu yokladılar, kandırmaya çalıştılar. Thomas Roch hiçbir şey kabul etmek istemedi. Onun gizi, milyonlar değerindeydi; ya o milyonları alacak ya da gizi saklı kalacaktı. Deniz Kuvvetleri Komutanlığı sonunda onunla görüşmeyi kesti.

Bu gelişmelerin sonucunda, Thomas Rosh'un zihinsel rahatsızlığı günden güne daha kötüye gidiyordu. Bu hikâyenin başlangıcından aşağı yukarı on sekiz ay önce, Amerika nezdinde son bir girişimde bulundu.

Amerikalılar İngilizlerden daha pratik olduklarından Roch Patlayıcısı konusunda pazarlık yapmadılar; Fransız kimyacının ününe layık olan istisnai bir değer üzerinden anlaştılar. Haklı olarak onu bir dâhi gibi görüyorlardı. Ruhsal durumunun gerektirdiği önlemleri aldılar. Daha ilerde hak ettiği tazminatı ona ödeyeceklerdi.

Thomas Roch'un zihinsel rahatsızlığı iyice artınca hükümet, hem onu hem de buluşunu korumak için mucidin bir hastaneye kapatılmasını uygun buldu.

Bilindiği gibi Thomas Roch bir tımarhaneye götürülmedi; hastanın iyileşmesi için güvence veren Healthful-House'a yatırıldı. Ancak tedavisi

için büyük titizlik gösterilmesine rağmen, bugüne dek sonuç alınamadı.

Bir kez daha –bu konuda ısrar etmek gerekiyor– yineleyelim ki Thomas Roch’un her ne kadar bilinci yerinde değilse de buluşları söz konusu olduğu zaman akli başına geliyordu. Canlanıyor, kendini dayatan bir otoriteyle, kendine güveni olan bir adamın sarsılmazlığıyla konuşuyordu. Coşkun bir hayal gücü içinde, güzel konuşarak Patlayıcısının harika niteliklerini belirtiyor, ondan elde edilecek gerçekten olağanüstü sonuçları anlatıyordu. Fakat patlayıcı ve ateşleme aygıtının özellikleri, onu oluşturan elemanlar, onların imal edilmesi, onları gerekli kılan el çabukluğu söz konusu olduğu zaman, kendisini hiçbir şeyin içinden çıkaramayacağı bir kapalılığa gömülüyordu. Bir iki kez çok şiddetle yakalandığı nöbetlerden birinde, gizini ağzından kaçıracağını sandılar ve bütün önlemleri aldılar. Ama nafileydi. Thomas Roch kendini koruma içgüdüsüne sahip olmasa bile, hiç değilse buluşunu koruyordu.

Thomas Roch’un kaldığı Healthful-House parkındaki 17 numaralı pavyon, yüksek çitlerle çevrili bir bahçenin ortasındaydı; Thomas Roch bekçisinin gözetimi altında bahçede dolaşabiliyordu. Bu bekçi onunla aynı pavyonu paylaşıyor, aynı odada yatıyor, bir saat bile yanından ayrılmadan gece gündüz onu gözlüyordu. Genellikle uykuyla uyanıklık arasındaki ara bölümlerde geçirdiği hezeyanlar sırasında ağzından çıkan en hafif sözlere bile kulak kabartıyor, gördüğü düşleri dahi dinliyordu.

Bu bekçinin adı Gaydon'dı. Thomas Roch'un kapatılmasından az sonra, mucidin dilini akıcı şekilde konuşan bir bekçinin arandığını öğrenince, Healthful-House'a başvurmuş, yeni hastanın bekçisi olarak işe alınmıştı.

Gaydon, aslında Simon Hart adında bir Fransız mühendisti. Bir kimyasal ürünler şirketinde uzun yıllar çalıştıktan sonra, New Jersey'e yerleşmişti. Simon Hart kırk beş yaşındaydı, bir gözlemci kınışıklarıyla bezenmiş geniş alnı, dayanıklılıkla birleşen gözü pekliğin işareti olan kararlı bir tavrı vardı. Modern silahlanmanın üst düzeye çıkarılmasına ilişkin çeşitli sorunlara çok kafa yormuştu, bu yöndeki buluşların değerini çok iyi bilen bir adamdı. Simon Hart o devirde sayısı bin yüzlere varan patlayıcı türlerine ilişkin her şeyi biliyordu; Thomas Roch gibi bir adamı takdir etmemesi mümkün değildi. Onun Patlayıcısının gücüne inandığından, gerek saldırı gerek savunma bakımından denizde ve karada savaş koşullarını değiştirebilecek güçte böyle bir silahtan kuşku duymuyordu. Deliliğin bilim adamını etkilemediğini ve kısmen zedelenmiş bu beyinde hâlâ bir ışığın, bir alevin, bir deha alevinin parıldadığını biliyordu. O zaman şöyle düşündü: Nöbetleri esnasında gizi açığa çıkarsa, bir Fransız'ın buluşundan Fransa değil de bir başka ülke yararlanacaktı. Bunu engellemek için Fransız dilini çok iyi kullanan bir Amerikalı kimliğine bürünerek Thomas Roch'un bekçisi olmaya karar verdi. Avrupa'ya bir yolculuk yapacağını bahane ederek istifasını verdi, adını değiştirdi. Kısaca, işler yolunda gittiğinden yaptığı bekçilik başvurusu kabul edildi. İşte böyle, on

beş aydır Simon Hart, Healthful-House'da yatan hastanın yanında bekçilik görevini sürdürüyordu.

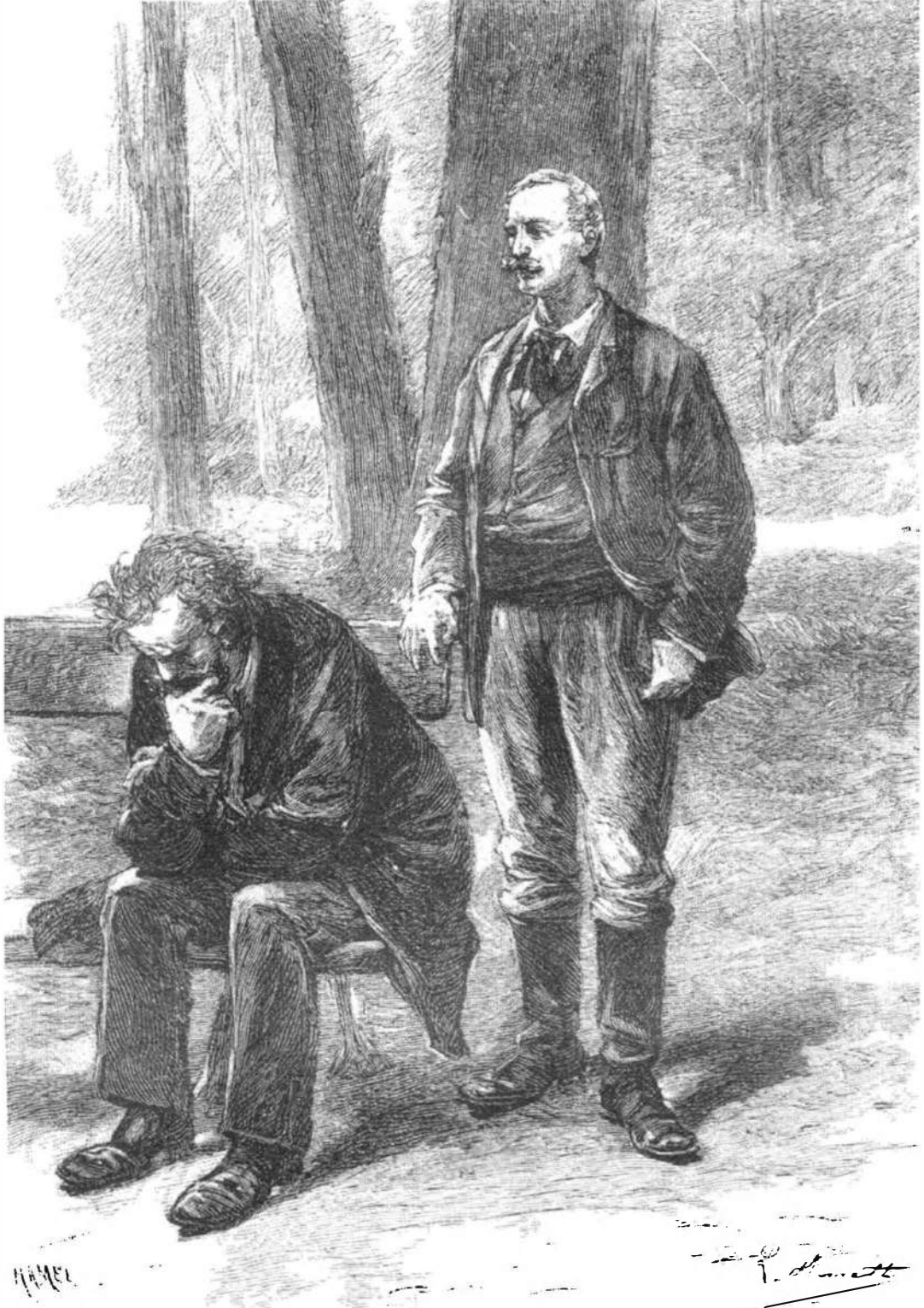
Bu karar, az bulunur bir bağlılık ve soylu bir yurtseverlik örneğinin kanıtıydı; zira Simon Hart gibi eğitilmiş ve düzeyli bir adam için zahmetli bir hizmet söz konusuydu. Ancak -şurası göz ardı edilmesin- buluşu ele geçirmeyi başarırsa, mühendisin hiçbir şekilde Thomas Roch'u soy-mak gibi bir niyeti yoktu, yasal kazanç gene mu-cide kalacaktı.

Böylece on beş aydır, Simon Hart, daha doğru-su Gaydon bu bunağın yanında yaşıyor, onu göz-lüyor, gözetliyor, hatta ağzından hiçbir şey alama-dan sorguya çekiyordu. Thomas Roch'un buluşu-nun ne denli önemli olduğunun farkındaydı. Bu nedenle her şeyden çok hastanın kısmi deliliğinin tam bir deliliğe dönüşmesinden ya da şiddetli bir nöbetin onunla birlikte gizini de yok etmesinden korkuyordu.

Simon Hart'ın durumu böyleydi; ülkesinin yararı için kendisini adayarak üstlendiği görev de buydu.

Bu arada, o denli sonuçsuz çabalara ve düş kırıklıklarına rağmen, güçlü yapısı sayesinde Thomas Roch'un sağlığı tehlikeli bir gidiş göstermiyordu. Mizacının sinirsel sağlamlığı, bir yığın yıkıcı etkilere karşı direnmesini sağlamıştı. Orta boy, genişçe açık bir alın, hacimli bir kafatası, kül rengine çalan saçlar, saplantılı düşüncesi şimşek gibi parıldadığı zaman ara sıra sertleşen, ama canlı, dik, buyurgan bakışlar, çarpık bir burnun altında kalın bıyıklar, gizini ele vermemek istermiş gibi sımsıkı kapanan bir ağız, düşünceli bir yüz ifadesi, uzun

zaman mücadele etmiş ve hâlâ mücadele etmekte kararlı bir insan tavrı... Mucit Thomas Roch işte buydu; Healful-House'un pavyonlarından birine kapatılmış, belki bu kapatılmanın bilincinde olmadan Bekçi Gaydon'a dönüşen Mühendis Simon Hart'ın gözetimine emanet edilmişti.

Simon Hart bu bunağın yanında yaşıyor.

II

Kont d'Artigas

Gerçekten, kimdi bu Kont d'Artigas? İspanyol mu?... Aslında, adı İspanyol'a benziyordu. Ancak yelkenlisinin kış tarafında altın harflerle *Ebba* yazıyordu. Bu isim köken bakımından Norveççeydi. Bu zata *Ebba* kaptanının adı nedir diye sorulsaydı “Spade” diye cevap verecek, baştafının “Efrondat” ve aşçıbaşının “Hélim” olduğunu söyleyecekti. Bütün bu ahenksiz, tuhaf isimler çok farklı milliyetleri temsil ediyordu.

Kont d'Artigas'nın tipinden akla yakın herhangi bir varsayım çıkarılabilir mi? Kolay değil. Ten rengi, kapkara saçları, davranışlarındaki yumuşaklık İspanyol kökenli biri olduğunu düşündürüyordu. Ama kişiliğinin bütünü, İber Yarımadası doğumlulara özgü ırkın karakter özelliklerini hiç de göstermiyordu.

Ortanın üzerinde boyu olan, çok sağlam yapılı, kırk beş yaşın üzerinde bir adamdı. Kibirli ve sakin duruşuyla Malezya'nın görkemli tiplerine kanı karışmış bir Hindu senyörüne benziyordu. Soğuk mizaçlı olmasa da buyurgan jestleri, kısa konuşmalarıyla en azından öyle görünmeye çalışıyordu. Mürettebatının ve kendisinin konuştuğu dile gelince, Hint Okyanusu adalarında ve civar denizlerde kullanılan bir dildi. Şurası doğru ki de-

nizde yaptığı gezintiler onu yeni dünyaya ya da eski kıtanın kıyılarına götürdüğü zaman, telaffuzu onun yabancı kökenli olduğunu azıcık ele vermekle beraber, dikkat çekici bir kolaylıkla kendini İngilizceyle ifade ediyordu.

Kont d'Artigas'nın geçmişi, en gizemli yaşamlardan biriydi; heyecanlı olaylardan oluşmuştu. Bugün de yaşamı aynıydı. Serveti nereden geliyordu? Tantanalı soylu bir kişi gibi yaşadığına göre, kuşkusuz hatırı sayılır bir servetti bu. Her zaman oturduğu konutu nerede bulunurdu? Hiç değilse, yelkenlisinin bağlı olduğu liman hangisiydi? Bu konuda hiç kimse bir şey diyememiş, çok ketum görüldüğünden kimse ona bir şey sorma fırsatını yakalayamamıştı. Amerikalı röportaj muhabirlerinin yararına olsa bile, bir mülakatla saygınlığını küçük düşürecek adama benzemiyordu.

Onun hakkında bilinenler, yalnızca gazetelerde çıkan haberlerden ibaretti. Bu haberler de Ebba'nın herhangi bir limanda ve özellikle Birleşik Devletler'in doğu kıyılarındaki limanlarda bulunduğunu bildirirlerdi. Gerçekten, yelkenli neredeyse aynı tarihlerde o limana gelir, uzun bir deniz yolculuğu için gereken yiyecek içecek ihtiyaçlarını karşılardı. Ancak bu ihtiyaçlar, ekmek, bisküvi, konserveler, kuru ve taze et, sığır ve koyun paçası, şarap, bira, alkollü içkiler gibi erzakla sınırlı kalmaz; giysiler, kapacak, lüks ve zorunlu eşya gibi ihtiyaçları da kapsardı. Bütün bu mallar yüksek fiyatla –ister dolar ister İngiliz lirası ya da başka bölgelerin paralarıyla– satın alınırdı.

Buradan şu anlaşılıyor ki Kont d'Artigas'nın özel yaşamı hiç bilinmese de kendisi Ameri-

kan kıyılarının çeşitli limanlarında, Florida Yarımadası'ndan tutun da New England'a kadar oldukça iyi tanınıyordu.

Şu halde, Kont d'Artigas'nın ziyaret isteğinden, Healthful-House başhekiminin çok onur duymasına hayret etmemeli. O, bu isteği saygıyla kabul etmişti.

Ebba yelkenlisi New-Berne Limanı'na ilk kez yanaşıyordu. Herhalde yelkenliyi Neuze ırmağının ağzına sırf sahibinin kaprisi getirmişti. Burada ne işi vardı? Erzak mı alacaktı? Hayır, çünkü Pamplico-Sound; Boston, New York, Dover, Savannah, Kuzey Carolina'daki Wilmington ve Güney Carolina'daki Charleston gibi başka limanların sunduğu kaynakları sağlamazdı. Neuze halici, New-Berne'in önemsiz bir pazarıydı; Kont d'Artigas paralarını hangi mallar karşılığında harcayabilirdi? Craven kontluğunun merkezinde olsa olsa beş altı bin kişi oturuyordu. Ticaret; ipek böceği tohumları, domuz eti, mobilyalar ve deniz gereçleri ihracatıyla sınırlıydı. Üstelik, birkaç hafta önce, yelkenli on gün boyunca Charleston Limanı'nda kalmış ve her zamanki gibi bilinmeyen bir yöne gideceğinden erzakla doldurulmuştu.

Peki bu anlaşılmaz zat, sırf Healthful-House'u ziyaret etmek için mi gelmişti? Olabilir, bu işletmenin çok haklı ve çok doğru bir ünü olduğuna göre, bunda şaşılacak bir şey yok.

Belki de Kont d'Artigas, Thomas Roch'la karşılaşmak hevesine kapılmıştı! Fransız mucidin evrensel ünü bu merakı uyandırıyordu. Bir deli dâhinin buluşları çağdaş askerlik sanatının yöntemlerinde devrim yapmayı vaat ediyordu!

Pusulasında belirttiği gibi Kont d'Artigas öğleden sonra Healthful-House'un kapısında kendini tanıttı. Ebba'nın kaptanı Spade ona eşlik ediyordu.

Belirlenmiş kurallara uyularak ikisi de kabul edilip başhekimin odasına götürüldüler.

Başhekim, Kont d'Artigas'yı saygıyla karşıladı, emrine amade oldu, onun kılavuzluğunu yapmak onurunu kimseye bırakmak istemedi ve ilgisinden dolayı içtenlikli teşekkürleri kabul etti. Hastanenin genel salonları ve özel odalar ziyaret edilirken, başhekim hastalara gösterilen özeni anlata anlata bitiremiyordu; ona inanmak gerekirse, görkemli tedaviler ve çok üstün özenler sayesinde hastalar ailelerine geri dönmüş, bu sonuçlar Healthful-House'a haklı bir başarı sağlamıştı.

Kont d'Artigas her zamanki soğukluğunu ısrarla sürdürerek dinliyor, bitmez tükenmez ağız kalabalığına ilgi gösterirmiş gibi yapıyor, büyük olasılıkla onu buraya getiren arzusunu çok iyi gizliyordu. Bu sırada, bir saatin feda edildiği bu dolaşmanın sonunda konuşmak gereğine inandı:

“Mösyö, son zamanlarda kendisinden sıkça söz edilen bir hastanız vardı sanırım. Hatta kamuoyunun ilgisini büyük ölçüde Healthful-House'un üzerine çekmişti, öyle değil mi?”

Başhekim:

“Sanırım Thomas Roch'tan söz ediyorsunuz mösyö kont?” diye sordu.

“Aslında... Bu Fransız... Bu mucit aklını büyük ölçüde bozmuş gibi görünüyor...”

“Çok bozmuş mösyö kont, belki böyle olmasına şükrederim! Kanımca bu buluşların insanlığa kazandıracağı bir şey olamaz; onların uygulaması, zaten sayıları çok fazla olan yıkıcı araçları çoğaltıyor.”

“En mantıklı düşünme tarzı bu mösyö. Bu konuda sizinle aynı fikirdeyim. Gerçek gelişme bu yönde olamaz; bu yönde yürüyenleri zararlı dehalar olarak görürüm. Fakat bu mucit zihinsel yeteneklerini tümüyle yitirdi mi acaba?”

“Tümüyle... Hayır... Mösyö kont, yaşamın olağan şeyleri dışında hayır. Bu bakımdan, artık ne sorumluluğu ne de kavrama yeteneği var. Ancak mucit dehası olduğu gibi yerinde, zihinsel bozulmadan hiç etkilenmedi ve kötü niyetli iddialarına göz yumulursa onun ellerinden yeni bir savaş silahının çıkacağına kuşku yok... Üstelik hiç gerek duyulmayan bir şey...”

Kont d'Artigas:

“Hiç gereği yok,” diye yineledi.

Kaptan Spade onun sözünü onaylarmış göründü.

“Bununla birlikte mösyö kont, bizzat görerek değerlendirebilirsiniz. İşte Thomas Roch'un pavyonu önüne geldik. Kamu güvenliği açısından içeri kapatılması çok doğru görünse de ona durumunun gerekli kıldığı bütün özen gösterildi ve her bakımdan ilgi ve saygıyla davranıldı. Sonra Healthful-House'da patavatsız kişilere karşı da güvenlikte sayılır.”

Başhekim çok anlamlı bir şekilde başını sallayarak cümlesini bitirdi; bu sözler yabancının dudaklarında fark edilmeyen bir gülümsemeye neden oldu.

Kont d'Artigas:

“Ama Thomas Roch hiç tek başına bırakılmıyor, değil mi?” diye sordu.

“Hiçbir zaman, mösyö kont, hiçbir zaman. Yanında kendisine mutlak güvendiğimiz bir bekçi bulunuyor, onun dilini konuşuyor ve onu sürekli gözetim altında tutuyor. Şöyle ya da böyle ağzından buluşuna ilişkin bir şey kaçırarak olursa söylediği şeyler anında kaydedilecek ve değerlendirilecek.”

O sırada, Kont d'Artigas Kaptan Spade'e hızlı bir bakış attı; o da “anlaşıldı” der gibi bir jestle karşılık verdi. Gerçekten bu ziyaret sırasında, kaptanı gözlemleyen bir kimse, onun bu 17 no'lu pavyonu çevreleyen parkı en ince ayrıntısına kadar incelediğini, bütün giriş çıkışları –büyük olasılıkla önceden tasarlanmış bir plan doğrultusunda– belirlediğini fark ederdi.

Pavyonun bahçesi Healthful-House'un ana duvarına sınırdaş oluyordu. Dışarıdan bu duvar tepenin ayaklarını sarıyor, tepenin arka yönü hafif bir yokuş halinde Neuze ırmağının sağ kıyısına kadar uzanıyordu.

Pavyonun bir zemin katı vardı; zemin katın üzerinde Roman üslubu bir taraça bulunuyordu. Zemin kat, iki oda ve bir antreden oluşmuştu; pencereler demir parmaklıklarla örülüydü. Konutun her yanında görkemli yapraklarıyla güzel ağaçlar yükseliyordu. Ön taraf, kadifemsi körpe çimenlerle yeşile bürünmüştü; çimenlik görkemli çiçekler, çeşit çeşit küçük ağaçlarla süslüydü. Yaklaşık yarım dönüm genişliğindeki bu alan Thomas Roch'un dışarı çıkarak dolaşmasına su-

nulmuştı. Bekçisinin gözetimi altındaki hasta, bu bahçede serbestçe dolaşabiliyordu.

Kont d'Artigas, Kaptan Spade ve başhekim duvarla çevrili bu alana girdikleri zaman, ilkin kulübenin kapısında duran Bekçi Gaydon'ı fark ettiler.

Kont d'Artigas'nın bakışları birdenbire bekçinin üzerine çevrildi. Sanki Bekçi tuhaf bir ısrarla onu gözlemliyor gibiydi. Ancak başhekim bunu hiç fark etmemişti.

Ne var ki 17 no'lu konutta bulunan hastayı yabancılar ilk kez ziyaret etmiyorlardı; zira Fransız mucide, haklı olarak Healthful-House'da bulunan en ilginç hasta gözüyle bakılıyordu. Bununla birlikte, Gaydon'ın dikkati, uyruğunu bilmediği bu iki kişinin orijinal tipleri üzerinde toplanmıştı. Kont d'Artigas adı ona yabancı sayılmazdı ama, doğudaki limanlara uğradığı sırada bu varsıl soylu kişiyle karşılaşmak fırsatını hiçbir zaman yakalayamamıştı ve Ebba yelkenlisinin Healthful-House tepesinin dibine, Neuze'ün girişine demirlediğini de bilmiyordu.

Başhekim:

“Gaydon, şu anda Thomas Roch nerede?” diye sordu.

Bekçi, pavyonun arkasında, düşünceli adımlarla ağaçların altında gezinen bir adamı eliyle göstererek:

“Orada,” diye cevap verdi.

“Mösyö Kont d'Artigas, Healthful-House'u ziyaret etme iznini almıştır. Son zamanlarda kendisinden çok konuşulan Thomas Roch'u görmeden gitmek istemedi.”

Kont d'Artigas ekledi:

“Federal hükümet kendisini bu kuruluşa kapatarak önlem almasaydı, daha ondan çok söz edilecekti.”

“Zorunlu önlem, mösyö kont.”

“Gerçekten zorunlu, sayın başhekim. İnsanlığın huzuru için bu mucidin giziyle beraber sönüp gitmesinden daha hayırlı bir şey olamaz.”

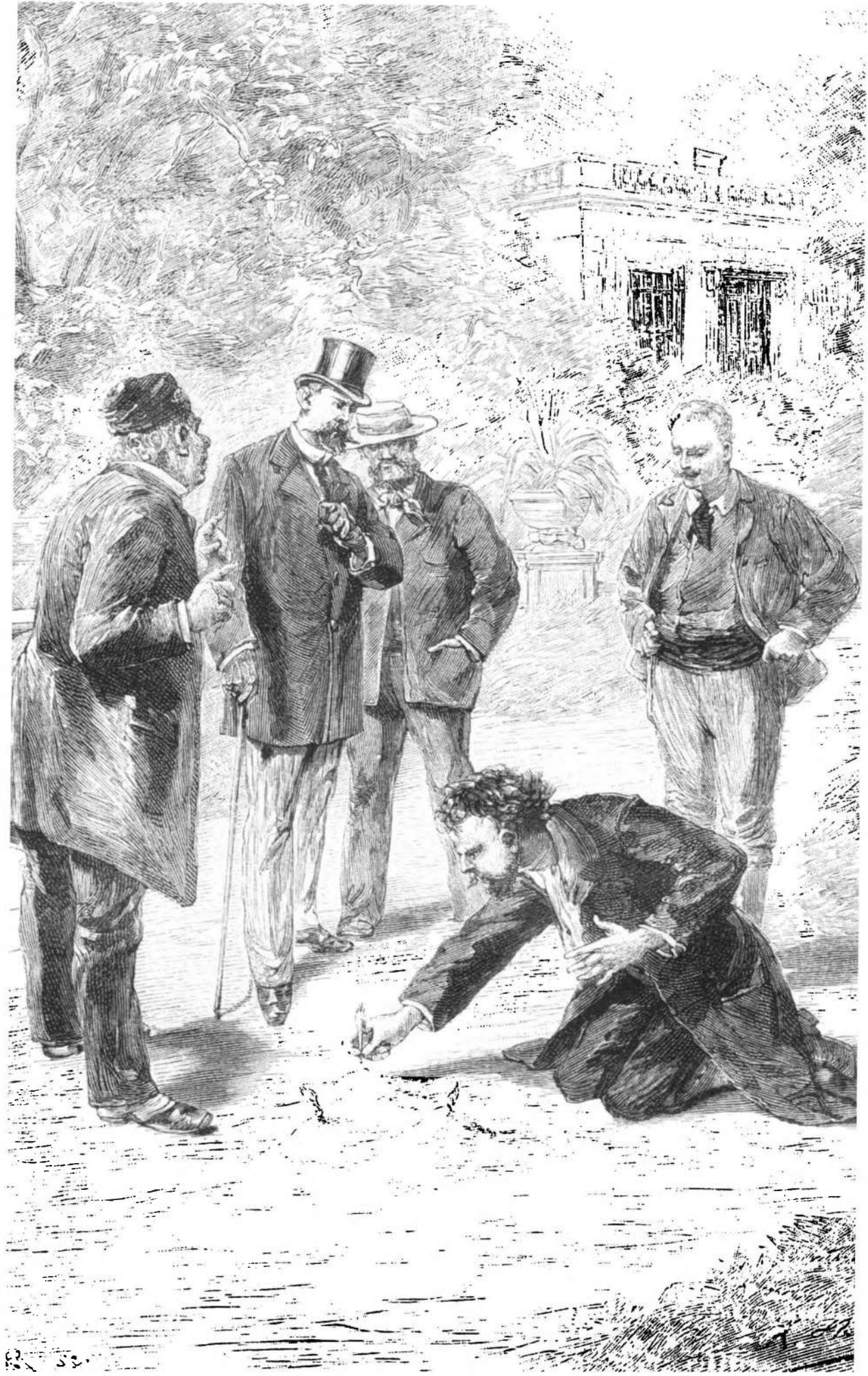
Gaydon, Kont d’Artigas’ya baktıktan sonra, tek kelime etmedi, iki yabancının önünden giderek duvarla çevrili konutun dibindeki sık ağaçlığa doğru yöneldi.

Ziyaretçiler birkaç adım atmışlardı ki Thomas Roch’la burun buruna geldiler.

Thomas Roch onların geldiğini görmemişti. Çok yakınlaştıklarında bile, büyük olasılıkla onların farkında değildi.

Bu arada, Kaptan Spade hiç kuşku uyandırmadan, yerlerin durumunu, Healthful-House parkının alt bölümünde bulunan 17 no’lu pavyonun konumunu incelemeye devam ediyordu. İnişli ağaçlıklı yolları tekrar çıkarken ana duvarın üstünden yükselen gemi direklerinin uçlarını fark etti. Ebba yelkenlisinin direklerini tanıması için bir göz atması yetmişti. Böylece bu tarafta, duvarın Neuze’ün sağ kıyısı boyunca uzandığından emin olmuştu.

Bu sırada, Kont d’Artigas Fransız mucidi inceliyordu. Hâlâ güçlü olan bu adamın sağlığı –onu anlamıştı– on sekiz aydır süren bir kapatılmadan zarar görmemişe benziyordu. Ancak tuhaf duruşu, tutarsız hareketleri, yabani bakışları, etrafındaki her şeye karşı ilgisizliği, tümüyle bilincini yitirdiğine ve zihinsel yeteneklerinin derinden azaldığına işaret ediyordu.

Kum yığınlarının üzerine dikti...

Thomas Roch bir bankın üzerine oturdu, elinde tuttuğu bastonun ucuyla yere bir kale çizdi. Sonra diz çökerek, küçük kum yığınları oluşturdu. Belirgin olan bir şey var ki bunlar kale burçlarını simgeliyordu. O zaman, yakınındaki çalıdan birkaç yaprak kopardı, onları kum yığınlarının üzerine dikti; bunlar, küçük bayrakları andırıyordu. Bu işi öyle ciddiyetle yapmıştı ki onu seyreden kişilere aldırış bile etmemişti.

Bu, bir çocuk oyunuydu, ama hiçbir çocuk kendine özgü bu ciddiyeti gösteremezdi.

Her zamanki kaygısızlığına rağmen, biraz hayal kırıklığına uğrayan Kont d'Artigas:

“Tam anlamıyla deli mi?” diye sordu.

Başhekim:

“Sizi uyarmıştım mösyö kont,” diye cevap verdi. “Yaptıklarından hiçbir şey anlaşılmıyor.”

“Hiç olmazsa, biraz dikkatini çekemez miyiz?”

“Onu ikna etmek epey zor olacak.”

Sonra bekçiye dönerek:

“Ona bir şeyler söyleyin Gaydon, belki sesinizi işitince karşılık verecektir.”

Gaydon:

“Bana karşılık verecek, bundan emin olabilirsiniz sayın başhekim,” dedi.

Sonra hastanın omuzuna dokunarak oldukça yumuşak bir sesle:

“Thomas Roch?” dedi.

Adam başını kaldırdı, orada hazır bulunan kişilerden yalnızca bekçisini gördü. Oysa Kont d'Artigas, Kaptan Spade ve başhekim ona sokulmuşlar, etrafında çember oluşturmuşlardı.

Gaydon İngilizce konuşarak:

“Thomas Roch,” dedi, “işte sizi görmeyi arzulayan yabancılar... Sizin sağlığınızla, çalışmalarınızla ilgileniyorlar.”

Bu son sözcük, mucidi kayıtsızlığından uzaklaştırır gibi oldu.

Anadili gibi konuştuğu İngilizceyle yineledi: “Çalışmalarım mı?...”

O zaman, sokak çocuğunun parmakları arasında bilyeyi tutuşu gibi yerden bir çakıl taşı aldı, onu kum yığınlarından birine fırlatarak devirdi.

Bir sevinç çığlığı attı.

“Devrildi! Burç devrildi! Patlayıcım bir vuruşta onu yere serdi!”

Thomas Roch ayağa kalkmıştı, gözlerinde zaffer ateşi parlıyordu.

Başhekim Kont d’Artigas’ya dönerek:

“Görüyorsunuz ya,” dedi, “buluşunun saplantısı asla onu terk etmiyor.”

Bekçi Gaydon ekledi:

“Ve onunla beraber ölecek!”

“Gaydon, ona Patlayıcısından söz ettiremez misiniz?”

“Emrederseniz sayın başhekim. Denerim.”

“Emrediyorum, çünkü öyle sanırım, bu konu Kont d’Artigas’yı ilgilendirebilir.”

İçinden geçen duyguları hiç belli etmeyen soğuk bir yüz ifadesiyle Kont d’Artigas:

“Doğrusu evet,” diye karşılık verdi.

Bekçi uyardı:

“Ancak bu, yeni bir nöbet geçirmesine neden olabilir. Bunu göze aldığımı belirtmek zorundayım.”

“Yeterli gördüğünüz zaman konuşmayı ke-sersiniz. Patlayıcısını satın almak için bir ya-bancının onunla görüşmek istediğini Thomas Roch’a söyleyin.”

Kont d’Artigas:

“Ama gizini ağzından kaçırmamasından kork-muyor musunuz?” diye sordu.

Bu sözler öyle heyecanla söylenmişti ki Gay-don kuşkulu bir bakış atmaktan kendini alama-dı. Ancak gizemli zat bu bakıştan hiç endişele-nir gibi görünmedi.

Gaydon:

“Korkacak bir şey yok,” diye cevap verdi, “is-tediği milyonları onun eline akıtmadıkça hiçbir vaat Thomas Roch’un gizini ağzından alamaz!”

Kont d’Artigas sakın sakın:

“Üzerimde o kadar yok,” dedi.

Gaydon hastasının yanına döndü, omzuna dokunarak:

“Thomas Roch,” dedi, “bu yabancı baylar si-zin buluşunuzu satın almayı öneriyorlar.”

Thomas Roch ayağa kalktı.

“Buluşum,” diye haykırdı, “patlayıcım... Ateş-leme aygıtım?...”

Giderek artan bir hareketlilik, Gaydon’ın sö-zünü ettiği ve bu türden soruların neden oldu-ğu nöbetin pek yakında başlayacağını gösteri-yordu.

Thomas Roch sordu:

“Benden kaç paraya satın almak istiyorsu-nuz... Kaç paraya?”

Çok büyük bir miktar önermekte hiçbir sa-kınca yoktu.

“Kaç para?... Kaç para?...” diye yineledi.

Gaydon:

“On milyon dolar,” dedi.

Thomas Roch:

“On milyon mu?” diye bağırdı. “On milyon... Şimdiye dek yapılanlardan on milyon kez daha güçlü bir Patlayıcı! On milyon... Kendiliğinden itmeli bir mermi, öyle ki patladığı zaman yıkıcı etkisini on bin metrekaarelik bir alana yayabilir! On milyon... Patlamayı meydana getirebilecek güçte biricik ateşleme aygıtı! Ama dünyanın tüm zenginlikleri benim silahımın bedelini karşılamaya yetmez, bu fiyata onu vermektense dilimi dişlerimle keserim! On milyon mu? Onun değeri bir milyar... Bir milyar... Bir milyar!”

Pazarlık söz konusu olduğu zaman Thomas Roch son derece doyumsuz bir adama dönüşüyordu. Hatta Gaydon ona on milyar önerseydi bu çılgın daha fazlasını isteyecekti.

Kont d'Artigas ile Kaptan Spade nöbetin başlangıcından beri onu gözlemlemekten geri kalmamışlardı. Kontun alnı kederle kırışmakla birlikte o hâlâ soğukkanlı duruyordu. Kaptansa “kesinlikle bu zavallıyla bir şey yapılmaz!” diyen bir adam haliyle başını sallıyordu.

Bu sırada, Thomas Roch kaçtı. Öfkeden boğuklaşan bir sesle bağırarak bahçede koşuyordu.

“Milyarlar... Milyarlar!”

Gaydon o zaman başhekime dönerek:

“Sizi uyarmıştım!” dedi.

Sonra, hastasının peşinden gitti, onu yakalayıp kolundan tuttu, fazla bir direnişle karşılaş-

madan pavyonuna götürdü, pavyonun kapısı hemen kapandı.

Kont d'Artigas başhekimle baş başa kalmıştı. O sırada, Kaptan Spade alt duvar boyunca bahçeyi son kez dolaşıyordu.

O sırada, Kaptan Spade bahçeyi son kez dolaşıyordu.

Başhekim:

“Hiç abartmadım mösyö kont,” dedi. “Thomas Roch’un hastalığının her gün ilerleme gösterdiği kesin. Kanımca, deliliği artık iyileşmez. İsteddiği bütün para ayaklarının altına serilse de ağzından hiçbir şey alınmaz.”

Kont d’Artigas:

“Bu, mümkün,” dedi, “üstelik parasal istekleri saçmalık boyutlarına varıyor. Sonsuz gücü olan bir silah icat etmiş değil ya canım...”

“Yetkili kişilerin görüşleri de aynı mösyö kont. Geçirdiği nöbetler sıklaşıp daha yoğunlaşıyor. Keşfettiği şey o nöbetlerden biriyle birlikte kaybolmakta gecikmeyecek. Hatta çok geçmeden, ondan sağlayacağı çıkar düşüncesi, yani ruhunda yaşayan yegâne şey de yok olacak...”

Kaptan Spade bahçe kapısının önünde onun yanına geldiği anda Kont d’Artigas mırıldandı:

“Belki salt kini kalacak!”

III

Çift Kaçırma

Bir yarım saat sonra, Kont d'Artigas ile Kaptan Spade, kenarına yaşlı gürgen ağaçları sıralanmış yolu izliyorlardı; bu, Neuze'ün sağ kıyısıyla Healthful-House Hastanesini ayıran yoldu. İkisi de başhekimden izin alarak ayrılmış, başhekim onların ziyaretinden çok onur duyduğunu söylemiş, onlar da hoşça ağırlanmalarından dolayı teşekkürlerini bildirmişlerdi. Hastane personeline dağıtılan yüz dolar, Kont d'Artigas'nın cömert eğilimlerine tanıklık ediyordu. Yüksek konumun ölçüsü cömertlikse –bundan nasıl kuşku duyulur?– çok yüksek konumda bir yabancıydı bu.

Kont d'Artigas ile Kaptan Spade tepenin yansı-
nı Healthful-House'a kapatan parmaklıklı kapıdan çıktılar, ana duvarın çevresini dolandılar. Duvarın yüksekliği, onu her türlü aşma girişimine karşı meydan okuyordu. Kont düşünceliydi; arkadaşı her zamanki gibi onun lafı açmasını bekliyordu.

Kont d'Artigas yolda durup arka tarafında 17 no'lu pavyonun bulunduğu duvarın yüksekliğini göz kararıyla ölçtüğü anda lafı açtı:

“Yeri kesin olarak keşfedecek kadar zamanın oldu mu?” diye sordu.

Kaptan Spade yabancıнын kullandığı “kesin” sözcüğünün üzerinde durarak cevap verdi:

“Kesin, mösyö kont.”

“Gözünden hiçbir şey kaçmadı mı?”

“Bilinmesinde yarar olan şeylerin dışında hiçbir şey. Bu duvarın arkasındaki konumuna göre pavyona kolayca ulaşılabilir ve projenizde ısrar ediyorsanız...”

“Ediyorum, Spade.”

“Thomas Roch’un zihinsel rahatsızlığına rağmen mi?”

“Ona rağmen ve onu kaçırmayı başarırsak...”

“O, benim işim. Karanlık basınca Healthful-House’un parkına girerim, sonra kimseye görünmeden pavyonun çevre duvarının içine...”

“Girişteki parmaklıklı kapıdan mı?”

“Hayır... bu taraftan.”

“Ama bu tarafta duvar var, onu aştıktan sonra yeniden Thomas Roch’la birlikte nasıl aşağı ineceksin? O deli bağırmaya başlarsa... Direnerek karşı çıkarsa... Bekçisi alarm verirse...”

“Bu bakımdan merak etmeyin... Sadece şu kapıdan girip çıkacağız.”

Kaptan Spade birkaç adım ötedeki dar kapıyı gösteriyordu. Ana duvarın ortasında bulunan kapıyı Neuze kıyılarında servise çağırıldıkları zaman herhalde hastane personeli kullanıyordu.

Kaptan Spade:

“Bu taraftan parka gireriz,” dedi. “Merdiven kullanmaya gerek kalmayacak.”

“O kapı kapalı...”

“Açılacak.”

“İç taraftan sürgüsü yok mu?”

“Parkın aşağısında dolanırken sürgüyü çektim. Başhekim hiçbir şey görmedi.”

O kapı kapalı...

Kont d'Artigas kapıya yaklaştı ve:
“Onu nasıl açacaksın?” diye sordu.

Kaptan Spade:

“İşte anahtar,” dedi.

Sürgüyü yuvasından çektikten sonra kilidin
üzerinden aldığı anahtarı gösterdi.

Kont d'Artigas:

“Bundan âlâsı olmaz Spade,” dedi, “büyük olasılıkla kaçırma eylemi çok zorluk çıkarmayacak. Yelkenliye dönelim. Saat sekize doğru, karanlık bastığı zaman, filikalardan biri beş adamla birlikte seni karaya çıkaracak.”

Kaptan Spade:

“Evet... beş adam,” diye cevap verdi. “Bekçi uyanırsa, onun icabına bakmak için beş kişi yeterli olacak.”

Kont d'Artigas:

“Onun icabına bakmak...” diye yineledi. “Öyle olsun, eğer kesinlikle gerekiyorsa... Ama o Gaydon'ı kaçırıp Ebba'ya götürmek daha önemli. Belki de Thomas Roch'un gizinin bir bölümünü ele geçirmiştir, kim bilir?”

“Bu, doğru.”

“Üstelik Thomas Roch ona alışkın ve onun alışkanlıklarını hiç değiştirmedini sezdim.”

Bu cevapla birlikte Kont d'Artigas'nın yüzünde oldukça anlamlı bir gülümseme belirdi; bunun üzerine Kaptan Spade, Healthful-House bekçisinin oynadığı rolün öneminden emin olmuştu.

İki kişiyi birden kaçırma planı böylece belirlenmiş oldu. Başarı şansı yüzde yüz gibi görünüyordu.

Yeter ki günün geri kalan iki saatinde, park kapısında anahtarın bulunmadığının ve sürgünün çekildiğinin farkına varılmasındı; Kaptan Spade ve adamlarının Healthful-House parkının içine girmeleri böylece güvence altına alınmış olacaktı.

Zaten şunu söylemek yerinde olacak ki özel gözetim altında tutulan Thomas Roch dışında hastanedeki diğer hastalar için hiçbir önlem

söz konusu değildi. Onlar parkın üst bölümünde bulunan özel odaları ya da pavyonları işgal ediyorlardı. Thomas Roch ve bekçisi Gaydon tek başlarına ele geçirilecek, ciddi bir direniş gösteremeden, hatta yardım çağırmaya bile fırsat bulmadan bu kaçırmamanın kurbanı olacaklardı; Kont d'Artigas'nın çıkarı için Kaptan Spade'in yapacağı girişimin planı böyleydi.

O zaman, yabancıyla arkadaşı küçük bir koya doğru yöneldiler; Ebba'nın kayıklarından biri koyda onları bekliyordu. Yelkenli kıyıda üç yüz yetmiş metre açıkta demir atmıştı, yelkenleri sarımtırak mahfazaları içine sıkıştırılmış, serenleri gezi yatlarında olduğu gibi düzenli biçimde karge edilmişti. Direk tepeliklerinin üzerinde hiçbir bayrak görünmüyordu. Yalnız ana direk tepesinden kırmızı, küçük bir flama sarkıyordu; durgunlaşmaya başlayan flamayı doğu rüzgârı az çok dalgalandırıyordu.

Kont d'Artigas ve Kaptan Spade kayığa bindiler. Birkaç dakika içinde, dört kürek çekişte yelkenliye yanaştılar; yanlamasına sarkan merdivenden tırmandılar.

Kont d'Artigas hemen kış taraftaki kamarasına girdi. O sırada, Kaptan Spade son emirlerini vermek üzere pruva tarafındaydı.

Kasaranın yanına gelince, sancak tarafındaki küpeştenin üzerinden eğildi ve birkaç kulaç ötede suyun üstünde duran bir nesneyi bakışlarıyla aradı.

Bu, küçük boy bir şamandıraydı; Neuze'ün kıyısında denizin çekilmesiyle meydana gelen çalkantının içinde hafif hafif titriyordu.

Hava yavaş yavaş kararıyordu. New-Berne'in belirsiz silueti dolambaçlı ırmağın sol kıyısında yok olmaya başlamıştı. Evlerin karanlık gölgeleri, batıdaki bulutların ufukta oluşturduğu uzun ateşten bir çizginin içinde hâlâ görünüyordu. Karşı tarafta, gökyüzü birkaç kalın bulutla örtülmüştü. Ancak yağmur olasılığı görünmüyordu; korkacak bir şey yoktu, çünkü bu bulutlar havanın yüksek katmanlarında tutunmuşlardı.

Saat yediye doğru, New-Berne'in ilk ışıkları evlerde parıltıdı; o sırada, aşağı semtlerin ışıkları da uzun zikzaklar halinde yansıyor, kıyıların altlarında hayal meyal titreşiyordu. Zira rüzgâr gecenin bastırmasıyla birlikte hafiflemişti. Balıkçı teknelerinden birkaçı gerilmiş yelkenlerine son bir esinti arayarak, ötekiler uzaklara ritmik ve sert darbelerini yayan kürekleriyle hareket ederek ağır ağır limanın küçük koylarına dönüyorlardı. İki buharlı gemi siyahımtırak dumanlar çıkaran çift bacalarından kıvılcımlar saçarak geçti. Çarkları bir deniz canavarı gibi inleyerek yükselip alçalıyor, güçlü çark kanatları suları dövüyordu.

Saat sekizde, Kont d'Artigas yelkenlinin güvertesinde yeniden görüldü; yanında elli yaşlarında bir zat vardı. Ona şöyle dedi:

“Vakit tamam, Serkö.”

Serkö:

“Spade'e haber vereyim,” diye cevap verdi.

Kaptan onların yanına geldi. Kont d'Artigas:

“Harekete geçmek için hazır ol,” dedi.

“Hazırız.”

“Öyle davranacaksın ki Healthful-House'da hiç kimse bir şeyin farkına varmayacak ve Thomas

Roch'la bekçisinin Ebba'ya götürüldüğünden kimse kuşkulananmayacak."

Serkö ekledi:

"Zaten buraya aramaya gelirlerse, onlar bulnamayacak."

Sonra keyifle gülerek omuzlarını silkti.

Kont d'Artigas:

"Yine de hiç kuşku uyandırmamak en doğrusu," diye karşılık verdi.

Filika hazırlandı. Kaptan Spade'le beş adamı yerlerini aldılar. İçlerinden dördü küreklere sarıldı. Beşinci adam, Baştayfa Effrondat, filikayı kollayacaktı. Kaptan Spade'in yanında, dümen yekesine geçti.

Serkö gülümseyerek haykırdı:

"İyi şanslar Spade. Bir âşığın sevgilisini kaırması gibi işini sessiz sedasız gör."

"Evet... ama şu Gaydon olmasa..."

Kont d'Artigas:

"Roch da Gaydon da bize lazım," dedi.

Kaptan Spade:

"Anlaşıldı!" diye karşılık verdi.

Filika uzaklaştı. Karanlıkta gözden kaybolana dek tayfalar onu izlediler.

Şurasını belirtmek uygun olacak ki onların dönüşünü beklerken Ebba hiçbir yol hazırlığı yapmamıştı. Herhalde kaırmadan sonra New-Berne'den ayrılmayı düşünmüyordu. Kaldı ki açık denize nasıl açılacaktı? Yaprak kımıldamıyordu ve yarım saattir rüzgârla çıkan dalga, Neuze'ün yukarısında, yüzlerce mil uzakta kendini belli ediyordu. Nitekim yelkenli demir almaya gerek görmemişti.

Irmağın kıyısından üç yüz yetmiş metre öteye demirlemiş olan *Ebba* karaya daha fazla yaklaşabilir ve hâlâ on beş yirmi ayak derinlik bulabilirdi. Filika yelkenliye yanaştığı zaman bu işlem filikanın güverteye çekilmesini kolaylaştıracaktı. Ancak bu manevra başlatılmamıştı; Kont d'Artigas'nın bu emri vermemesinin nedenleri vardı.

Filika belli belirsiz süzüldü ve mesafe birkaç dakikada aşıldı.

Kıyı ıssızdı, büyük gürgen ağaçlarının altına gizlenen ve Healthful-House parkına kadar uzanan yol da öyle.

Irmağın yamacına fırlatılan çapa sağlam şekilde tutundu. Kaptan Spade'le dört tayfa, baştayfayı filikada bırakarak karaya çıktılar. Ve karanlık ağaç kümelerinin içinde gözden kayboldular.

Park duvarına ulaşınca, Kaptan Spade durdu, adamları kapının iki yanına dizildiler.

Kaptan Spade önceden önlemini alıp anahatı ele geçirdiğinden, yapacağı iş onu kilide sokup kapıyı itmekten ibaretti. Yeter ki hastane hizmetkârlarından biri onun her zamanki gibi sürgülü olmadığını fark etmemiş ve içerden sürgülememiş olsundu.

Aksi halde, duvarı aşmak göze alınsa bile, kaçırma eylemi zorlaşacaktı.

İlk önce, Kaptan Spade kapı kanadına kulağını dayadı.

17 no'lu pavyonun etrafında kimse dolaşmıyor, parkta hiçbir ayak sesi duyulmuyordu. Yolda sıralanan gürgen ağaçlarında yaprak kımıldamıyordu. Her yanda, dümdüz çimenliğin kımıltısız karanlığınca bastırılan bir sessizlik vardı.

Kıyı ıssızdı...

Kaptan Spade cebinden anahtarı çıkarıp kilit din içine kaydırıldı. Kilit dili oynadı, hafif bir itişle kapı içeri doğru açıldı.

Healthful-House'u ziyaret ettiklerinden beri her şey yerli yerinde duruyordu.

Pavyonun etrafında kimsenin olmadığından emin olduktan sonra, Kaptan Spade içeri girdi. Tayfalar onu izlediler.

Kapı aralık bırakılmıştı; bu da kaptanla tayfaların hızla parkın dışına kaçmalarını sağlayacaktı.

Yüksek ağaçlarla gölgelenen bu kısım öyle karanlıktı ki pencerelerden birinden canlı bir ışık yansımasaydı pavyonu seçmek zor olurdu.

Hiç kuşkusuz, bu pencere, Thomas Roch ve Bekçi Gaydon'ın oturdukları odanın penceresiydi. Bekçi Gaydon gözetimine emanet edilen hastanın yanından gece gündüz ayrılmıyordu. Nitekim Kaptan Spade onu da hastanın yanında bulacağından emindi.

Dört adamıyla kaptan ihtiyatla ilerlediler; kendilerini ele verecek gürültüyü çıkarmamak için bir taşa çarpmamaya, bir dalı ezmemeye dikkat ediyorlardı. Böylece yanda bulunan kapıya ulaşacak şekilde pavyonun duvarına sokuldular. Kapının yanındaki pencere perdesinden ışık sızıyordu.

Ama kapı kilitliyse, Thomas Roch'un odasına nasıl gireceklerdi? Kaptan Spade bu soruyu kendine sormak zorunda kaldı. Elinde kapıyı açacak bir anahtar olmadığına göre, pencere camını kırıp espanyoleti bir anda yerinden oynatarak odanın içine atılacaklar ve aniden Gaydon'ın üzerine saldırarak yardım çağırmasını önlemek için onu etkisiz hale getirmek zorunda kalacaklardı. Gerçekten başka çözüm yolu olabilir miydi?

Bununla birlikte, bu kuvvet gösterisi bazı tehlikeler doğuracaktı. Kaptan Spade tam anlamıyla bunun farkındaydı. Genelde o şiddet göstermekten çok, kurnazlıkla iş görmekten yana bir adam-

dı. Ancak seçim yapamıyordu. Zaten önemli olan Thomas Roch'u kaçırmaktı -Kont d'Artigas'nın isteğine uyarak Gaydon'ı kaçırmak fazladan bir işti- ve her ne pahasına olursa olsun bunu da başarmak gerekiyordu.

Pencerenin altına gelince, Kaptan Spade ayaklarının üzerinde dikildi, perde aralığından odanın içini boydan boya gözden geçirdi.

Gaydon orada, Thomas Roch'un yanındaydı. Kont d'Artigas'nın oradan ayrılışından beri hastanın nöbeti hâlâ sürmekteydi. Bu nöbet özel tedavi gerektiriyordu. Üçüncü bir kişinin verdiği bilgiler doğrultusunda Bekçi hastaya bu tedaviyi uyguluyordu.

Bu kişi, Healthful-House hekimlerinden biriydi. Başhekim onu hemen 17 no'lu pavyona göndermişti.

Hekimin orada bulunması, besbelli durumu karıştırabilir, kaçırma eylemini zora sokabilirdi.

Thomas Roch giyinik halde bir şezlonga uzanmıştı. O anda, oldukça sakin görünüyordu. Nöbet yavaş yavaş yatışmış, ardından birkaç saat süren durgunluk ve uyuşukluk anları gelmişti.

Kaptan Spade pencerenin önünde dikildiği anda, hekim gitmeye hazırlanıyordu. Kulak kabarttığından onun Gaydon'a gecenin olaysız geçeceğini ve ikinci kez müdahale etmesine gerek kalmadığını söylediğini de işitti.

Bu sözlerden sonra, hekim kapıya yöneldi. Kapı, Kaptan Spade'le adamlarının beklediği pencerenin yanından açılıyordu. Pavyonun bitişiğindeki ağaç kümelerinin arkasına büzülüp gizlenmeseydiler görülebilirlerdi. Sadece hekim

değil, dışarıya kadar ona eşlik eden Gaydon da onları fark edecekti.

İkisi kapının önündeki basamaklara çıkmadan önce, Kaptan Spade bir işaret yaptı ve tayfalar dağıldılar. O da duvarın dibine sindi.

Bereket versin ki lamba odanın içinde kalmıştı. Onları ele verecek hiçbir ışık yoktu.

Gaydon'dan izin isteyip ayrılmak üzereyken hekim ilk basamakta durarak:

“Hastamızın geçirdiği en büyük nöbetlerden biriydi bu!” dedi. “Bu cinsten iki üç nöbet daha geçirirse, aklının geri kalan kısmını da yitirir!”

Gaydon:

“Peki niçin başhekim her ziyaretçinin pavyona girişini yasak etmiyor? Kont d'Artigas adında birinin Thomas Roch'a söylediği şeyler yüzünden hastamızı o halde buldunuz.”

Hekim:

“Bu konuda başhekimin dikkatini çekerim,” dedi.

Sonra da basamakları indi, pavyon kapısını aralık bırakan Gaydon da ağaçlıklı yolun sonuna kadar ona eşlik etti.

İkisi yirmi metre kadar uzaklaşır uzaklaşmaz, Kaptan Spade ayağa kalktı ve tayfalar onun yanına geldiler.

Odaya girip o sırada yanı uykuya dalmış Thomas Roch'u ele geçirmek ve sonra da Gaydon'ı yakalamak için onun dönüşünü beklemek, kaçınılmaması gereken bir fırsat değil miydi?

Ancak Bekçi Thomas, Roch'un kaybolduğunu görür görmez, onu aramaya koyulacak, bağırıp çağırarak herkesi uyandıracaktı. Hekim de

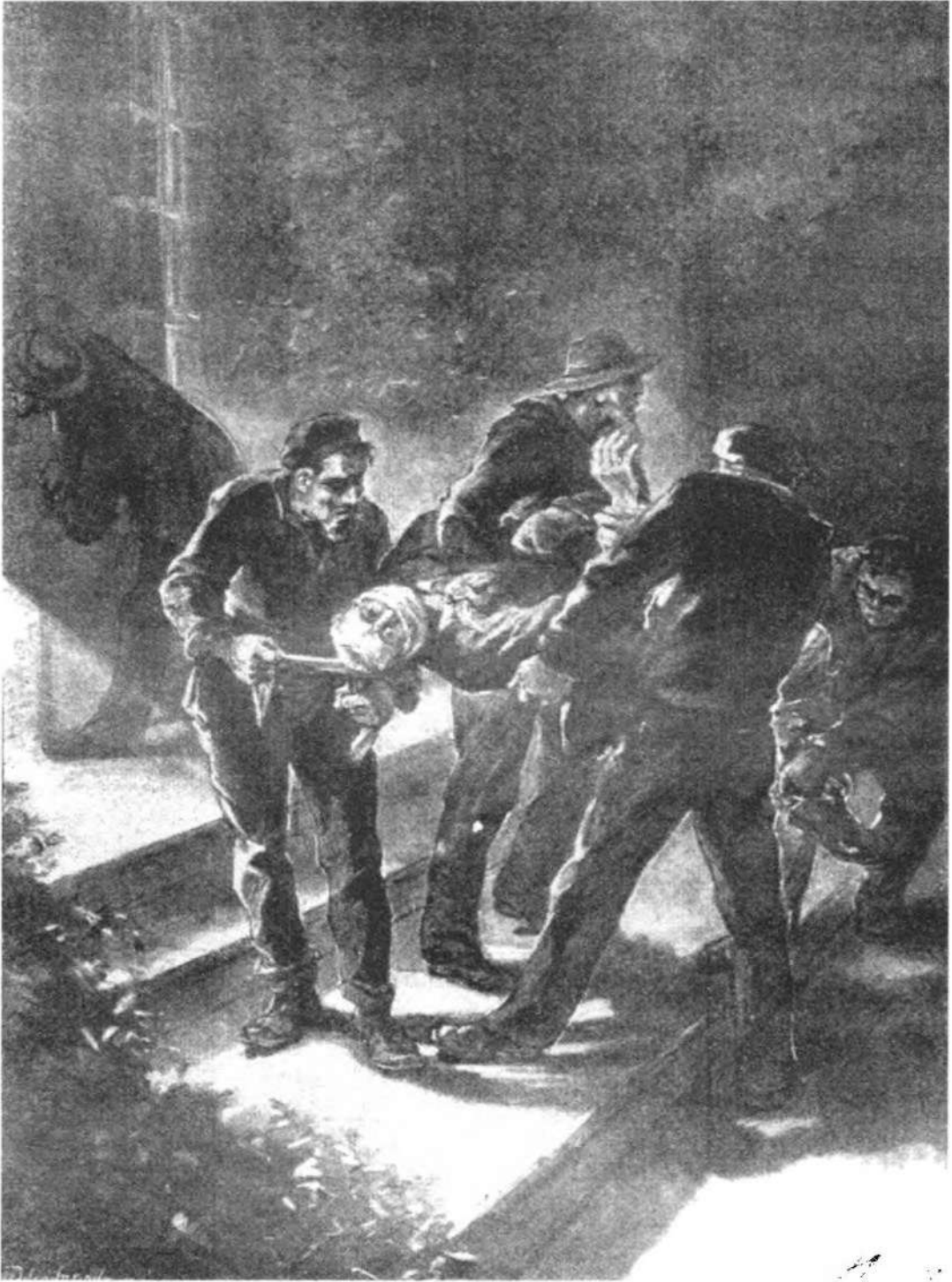
hemen geri dönecekti. Bütün Healthful-House personeli ayağa kalkacaktı. Kaptan Spade kapıya ulaşip onu aşmak ve ardından kapamak için fırsat bulamayacaktı.

Üstelik bunları düşünecek kadar bile vakit yoktu. Kumda duyulan ayak sesleri Gaydon'ın pavyona doğru döndüğünü belli ediyordu. En doğrusu üstüne atılarak yardım istemesine fırsat vermeden onu etkisiz hale getirmektir. Dört hatta beş kişi onun direncini kolayca kırabilir ve onu parkın dışına sürükleyebilirdi. Thomas Roch'un kaçırılması ise hiçbir zorluk çıkarmayacaktı; çünkü bu zavallı bunak kendisini götürdüklerinin farkında bile olmayacaktı.

Bu sırada Gaydon ağaç kümelerinden çıkmış, kapının önündeki basamaklara yönelmişti. Fakat ilk basamağa adımını attığı anda, dört tayfa üzerine çullandılar, bağırmasına fırsat vermeden onu yere serdiler, ağzını mendille kapattılar, gözlerine bir bant yapıştırdılar. Kollarını ve bacaklarını öyle sıkı bağladılar ki Gaydon hareketsiz bir cisim haline dönüştü.

Adamlardan ikisi onun yanında kalırken Kaptan Spade'le ötekiler odanın içine daldılar.

Kaptanın düşündüğü gibi Thomas Roch öyle bir uyuşukluk içindeydi ki çıkan gürültüye bile tepki göstermedi. Şezlonga uzanmış, gözleri kapalıydı; öyle zor soluk alıyordu ki sanki ölecek gibiydi. Onu ne bağlamaya ne de ağzını tıkamaya gerek vardı. Adamlardan birinin onun ayaklarından, ötekinin kollarından kavraması yeterliydi; baştayfanın beklediği filikanın yanına kadar onu taşıyacaktı. Bu da çarçabuk gerçekleşti.

Dört tayfa üzerine çullandılar...

Odadan en son Kaptan Spade ayrıldı. Lambayı söndürüp dikkatle kapıyı örtmüştü. Bu şekilde, ancak ertesi gün, sabahın ilk saatlerinde kaçırma olayının farkına varılacaktı.

Aynı eylem hiç zorluk çıkarmadan Gaydon'ın taşınma işleminde de gerçekleştirildi. İki adam onu havaya kaldırıp ağaç kümelerinin arasından inerek ana duvara ulaştılar.

Parkın bu bölümü hâlâ ıssızdı, koyu karanlık içindeydi. Tepenin arka tarafında, parkın üst bölümündeki yapıların ışıkları ve Healthful-House'un öteki pavyonları bile görünmüyordu.

Kapının önüne gelince, Kaptanın onu kendine doğru çekmesi yetti.

Kapıdan ilkin bekçiye taşıyan iki adam, sonra da diğer iki adamın kollarında taşınan Thomas Roch çıktı. En son çıkan Kaptan Spade arkasından anahtarla kapıyı kilitledi. Ebba'ya yanaşır yanaşmaz anahtarı Neuze'ün sularına fırlatmayı kafasına koymuştu.

Yolun üzerinde, ırmağın yamacında kimsecikler yoktu.

Yirmi adım sonra, Baştayfa Effrondat ile karşılaştılar. Bir çalılığın dibine oturmuş, onları bekliyordu.

Thomas Roch ve Gaydon filikanın arkasına yerleştirildi. Kaptan Spade'le tayfalar onların yanında yerlerini aldılar.

Kaptan Spade baştayfaya emir verdi:

“Çapayı çek, çabuk ol.”

Baştayfa emri yerine getirdi, sonra ırmağın yamacından atlayarak filikaya en son o bindi.

Dört kürek birden suya girip çıktı, filika yelkenliye doğru yöneldi. Mizana direğindeki ışık onun hâlâ demirli kaldığını gösteriyordu ve yirmi dakika önce çıkan dalgaya karşı çapasını sağlamlaştırmıştı.

İki dakika sonra, filika Ebba'yla yan yana gelmişti.

Kont d'Artigas iskele kapısının yanındaki merdivene yaslanmış, küpeştede bekliyordu.

“Tamam mı Spade?” diye sordu.

“Tamam.”

“İkisi de?”

“İkisi de... Bekçi ve hasta!”

“Healthful-House’da kimse kuşkulandı mı?”

“Hiç kimse.”

Gözleri ve kulakları bağlı olan Gaydon’ın, Kaptan Spade ile Kont d’Artigas’nın seslerini tanıyabilmesi pek olası görünmüyordu.

Bununla birlikte, şunu gözlemlemek yerinde olacak ki ne Thomas Roch ne de Bekçi hemen güverteye çekilebildiler. Gemi gövdesi boyunca sürünmeler oldu. Bir yarım saat geçtikten sonra, soğukkanlılığını hâlâ koruyan Gaydon, yukarı doğru kaldırılıp ambarın dibine indirildiğini hissetti.

Kaçırma eylemi tamamlanmıştı. Geminin açık denize varması için haliçten çıkıp Pamplico-Sound’dan geçmesi gerekiyordu; oysa Ebba demir attığı yerden ayrılmamış gibi görünüyordu. Bu arada, geminin yola çıkma hazırlığına ilişkin manevralardan hiçbirisi de güvertede göze çarpmıyordu.

Gece vakti çift kaçırma eylemini gerçekleştirdikten sonra, aynı yerde kalmak tehlikeli olmayacak mıydı? Kont d’Artigas onların ele geçmemesi için esirlerini iyice saklamış mıydı? Healthful-House’un yakınında bulunan Ebba kuşku uyandırıp da New-Berne polisi arama yapmaya gelirse, ne olacaktı?...

Her neyse, filikanın dönüşünden bir saat sonra –ön tarafta dört saatlik nöbet başında olan adamlar dışında– bütün mürettebat, kamarasına çekilen Kont d’Artigas, Serkö, Kaptan Spade; herkes uyuyor, sakın Neuze halicinde gemi kımıltısız duruyordu.

IV

Ebba Yelkenlisi

Ancak ertesi gün, Ebba hiç telaş göstermeden hazırlıklarına başladı. Güverte yıkanmış, Baştayfa Effrondat'nın yönetiminde mürettebat yelkenleri mahfazalarından sıyırmış, küçük halatları gevşetmiş, yelken iplerini germiş, filikaları yukarı kaldırmıştı. Bütün bu hazırlıklar New-Berne rıhtımından görülmüştü.

Sabah saat sekizde, Kont d'Artigas hâlâ görünürde yoktu. Arkadaşı Mühendis Serkö –gemide herkes onu böyle çağırıyordu– de hâlâ kamara-sından çıkmamıştı. Kaptan Spade'e gelince, tayfalara hemen yola çıkılacağını belli eden çeşitli emirler veriyordu.

Ebba, Kuzey Amerika ve Birleşik Krallık'ta düzenlenen yarışların hiçbirine katılmamakla beraber, yarış için titizlikle tasarlanmış bir yattı. Yüksek direk takımı, yelken takımının düzeni, serenlerinin çapraz biçimi, yelken açtığı zaman bile kendisine büyük denge güvencesi veren su içi derinliği, öne doğru sivrilen, kış tarafta incelen biçimleri, hayranlık uyandırıcı şekilde çizilmiş su seviye çizgileriyle çok kötü havalarda dahi deniz yolculuğuna elverişli, hızlı bir gemi olduğunu kanıtlıyordu.

Gerçekten, kuvvetli rüzgârda, yelin estiği yönde giderken Ebba yelkenlisi hiç zorlanmadan saatte on iki mil yapabiliyordu.

Şurası gerçek ki yelkenliler her zaman hava değişkenliklerine bağımlıdır. Rüzgâr kesildiği zaman, yol alamaz duruma gelip buna boyun eğmek zorunda kalırlar. Nitekim buharlı yatlarla oranla gemicilik teknikleri bakımından üstün nitelikleri olmalarına rağmen, buhar gücünün o teknelere sağladığı yol güvencelerine hiçbir zaman sahip olamazlar.

Öyle görünüyor ki her yönden karşılaştırıldığında, üstünlük, yelkenle pervanenin avantajlarını birleştiren gemide bulunuyor. Ama herhalde Kont d'Artigas böyle düşünmüyordu; çünkü deniz yolculuklarında, Atlantik'in sınırlarını aşarken bile yelkenliyle yetiniyordu.

O sabah, rüzgâr batıdan doğru hafif bir esintiyle geliyordu. Böylece Ebba'nın işi kolaylaşmıştı; ilkin Neuze halicinden hiç zorlanmadan çıkacak, sonra Pamplico-Sound'ı geçerek iç denizle açık deniz arasında irtibatı sağlayan boğazı aşacaktı.

İki saat sonra, Ebba hâlâ çapasına bağlı olarak sallanıyordu. Denizin alçalmasıyla birlikte çapa zinciri kasılmaya başlamıştı. Deniz çekilmesinden sakınmak için gemi burnunu Neuze'ün ağzına çevirmişti. Önceki gün, iskele tarafında yüzen küçük şamandıra, gece vakti çekilmiş olsa gerek, çünkü akıntının neden olduğu çalkantılı seslerin arasında artık seçilmiyordu.

Ansızın, bir mil öteden bir top sesi yankılandı. Kıyı bataryalarından hafif bir duman yükseldi. Birkaç patlama ona karşılık verdi; bunlar, açık denizin kıyısında, uzun adalar zincirine mevzilenmiş toplardan gönderilmişti.

O anda, Kont d'Artigas ile Mühendis Serkö güvertede göründüler.

Kaptan Spade onların yanına geldi.

“Bir top sesi...” dedi.

Mühendis Serkö yavaşça omuz silkerek:

“Onu bekliyorduk,” dedi.

“Bir top sesi...” dedi Kaptan Spade.

Kaptan Spade:

“Bu, kaçırma eylemimizin Healthful-House’da anlaşıldığını gösteriyor,” diye ekledi.

Mühendis Serk :

“Kesinlikle,” dedi. “Bu top sesleri yolların kesilmesi için emir verildiği anlamına geliyor.”

Kont d’Artigas sakin bir sesle:

“Bu neden bizi ilgilendirsin ki?” dedi.

Mühendis Serk :

“Hiç ilgilendirmez,” diye karşılık verdi.

Kaptan Spade, Thomas Roch’la bekçisinin ortadan kaybolmasının Healthful-House personeli tarafından anlaşıldığını söylerken haklıydı.

Gerçekten, gün doğduktan sonra, hekim 17 no’lu pavyona her zamanki ziyaretini yapmış, ancak odayı boş bulmuşt . Hemen uyarılan başhekim içerde aramalar yaptırmıştı. Araştırmadan çıkan sonuca göre, ana duvar kapısının kilitli olması gerekirken, anahtar kilidin üzerinde yoktu, üstelik sürgü yerinden oynatılmıştı.

Hiç kuşku yoktu, kaçırma eylemi gece vakti bu kapıdan ger ekle tirilmişti. Bunu kim yapmıştı? Bu konuda ne herhangi bir tahminde bulunmak ne de herhangi birinden ku kulanmak mümkündü. Olayın bilinen yanı şöyle gelişmişti:  nceki gün, ak am saat yedi bu u a doğru, hastane hekimlerinden biri, şiddetli bir nöbete yakalanan Thomas Roch’u muayeneye gelmişti. Onu muayene ettikten ve hastayı eylemlerinin bilincinde olmayacak bir halde bıraktıktan sonra pavyondan ayrılmıştı. Bekçi Gaydon a a lıklı yolun sonuna kadar ona eşlik etmişti.

Ondan sonra ne olmuştu? Kimse bir şey bilmiyordu.

İki kişinin birden kaçırılma haberi telgrafla New-Berne'e, oradan da Raleigh'e bildirildi. Bu haberin karşılığı olarak Kuzey Carolina valisi, hemen gönderdiği resmi bir yazıyla Pamplico-Sound'dan hiçbir geminin baştan aşağı aranmadan serbest bırakılmamasını emrediyordu. Başka bir resmi telgraf, bu emirlerin yerine getirilmesi için karakol kruvazörü *Falcon*'u görevlendiriyordu. Aynı zamanda, civardaki köy ve kentleri gözetim altına alan ciddi emirler verilmişti.

Nitekim bu kararın sonucu olarak, Kont d'Artigas halicin iki mil doğusunda bulunan *Falcon*'un hareket hazırlıklarına başladığını gördü. Şu halde, harekete hazır hale gelmesi için zorunlu olan zaman aralığında, yelkenli izlendiğinden hiç korkmadan en az bir saat yol alabilirdi.

Kaptan Spade:

“Demir alalım mı?” diye sordu.

Kont d'Artigas:

“Evet, rüzgâr elverişli, ama hiçbir telaş belirtisi göstermeyin,” diye cevap verdi.

Mühendis Serkö:

“Bu doğru,” diye ekledi, “Pamplico-Sound'dan geçişler şimdi denetlenecek ve hem meraklı hem saygısız bir subayın ziyaretinden kurtulmadan hiçbir gemi açık denize çıkamayacak.”

Kont d'Artigas emir verdi:

“Yine de hareket için hazırlanalım. Kruvazörün subayları ya da gümrük polisleri arama yapmak için *Ebba*'nın güvertesine çıktıkları zaman ambargo kalkmış olacak ve ona serbest geçiş izni vermezlerse çok şaşıracağım.”

Mühendis Serkö cümlesini uzun bir gülüşle bitirerek:

“Hem de bin bir kez özür dileyerek, bin bir kez iyi yolculuklar ve çabuk dönüşler dileyerek!” diye karşılık verdi.

Haber New-Berne’e ulaştığı zaman, yetkililer ilkin Thomas Roch’la bekçisinin kaçtığını mı yoksa kaçırıldığını mı anlamaya çalıştılar. Gaydon’ın parmağı olmadan bu kaçış nasıl gerçekleştirilirdi? Sonra bu düşünceden hemen vazgeçtiler. Başhekim ve yönetimin görüşüne göre, Bekçi Gaydon’ın hal ve davranışı hiçbir kuşkuya yer bırakmıyordu.

Şu halde, bir kaçırma eylemi söz konusuydu ve kentte bu olayın nasıl meydana geldiğini düşünmeye başladılar. Olacak şey miydi bu! O denli sıkı korunan Fransız mucit ve onunla birlikte hiç kimsenin hâlâ içyüzünü bilmediği o Patlayıcının gizi ortadan kaybolmuştu! Bu durum, çok ciddi sonuçlar doğurmayacak mıydı? Yeni silahın gizleri Amerika adına kesinlikle yitirilmiş olmuyor muydu? Bu eylem başka bir ulus yararına gerçekleştirilmişse, o ulus, eline geçen Thomas Roch’tan federal hükümetin elde edemediği şeyi ele geçirmeyecek miydi? Her şey bir yana, bu olayın faillerinin sırf kendi çıkarlarına hareket ettikleri nasıl kabul edilebilirdi?

Nihayet Kuzey Carolina’nın her yanında sıkı önlemler alındı. Karayollarında, demiryollarında, köy ve kent dolaylarında özel bir gözetim uygulandı. Deniz yollarına gelince Wilmington’dan Norfolk’a kadar bütün kıyı boyu kontrol altına alındı. Her gemi subaylar ya da polislerin denetiminden geçecek, en ufak bir kuşkulu durumda seferden alıkonacaktı. Sadece *Falcon* hareket hazırlığı yapmıyordu; Pamplico-Sound sularında ihtiyat

olarak bekletilen birkaç buharlı gemi de harekete geçiyordu. Bunlar her yeri araştırmak için kesin emir almışlardı; ticaret gemilerine, gezi teknele-
rine, balıkçı kayıklarına girecekler, ambarların di-
bine kadar her yanı arayacaklardı. Demir atarak
olduğu yerde duran ve açık denize çıkmaya hazır-
lanan gemiler de bu aramalara dahildi.

Bu sırada, *Ebba* yelkenlisi demir almaya hazır-
lanıyordu. Aslında Kont d'Artigas ne hükümetin
aldığı önlemlere ne de Thomas Roch'la bekçisi
Gaydon gemisinde bulunursa karşılaşacağı olum-
suzluklara aldırış eder görünüyordu.

Saat dokuzaya doğru, son hazırlıklar tamamlan-
dı. Gemi mürettebatı bocurgatı döndürdü. Zincir
loçadan yukarı çekildi ve çapa alınır alınmaz, yel-
kenler hemen açıldı.

Birkaç saniye sonra *Ebba*, iki flock yelkeni, trin-
ket yelkeni, mizana yelkeni, kontrbabafingo çu-
buklarıyla ana yelkeni açmış, Neuze'ün sol kıyısını
izlemek amacıyla baş tarafını doğuya çevirmişti.

New-Berne'den yirmi beş kilometre ötede, ha-
liç ansızın dirsek gibi bükülüyor, aşağı yukarı aynı
eşitlikte bir alanda genişleyerek yeniden kuzey-
batıya doğru devam ediyordu. *Ebba*, Croatan ve
Havelock'ı aştıktan sonra halicin dirseğine ulaştı,
sol kıyı boyunca esen rüzgârı alarak kuzey yönü-
ne doğru süzüldü.

Saat on birdi, rüzgâr elverişliydi. Gemi ne kru-
vazöre ne de buharlı gemilere rastladığından Si-
van Adasının burnunu döndü; burnun ötesinde
Pamplico-Sound uzanıyordu.

Sivan Adasıyla Roadoke Adası arasında bu-
lunan bu geniş su yüzeyinin boyutları, yüz kilo-

metrelik bir alanı içine alıyordu. Deniz tarafında, uzun ve ince adalar dizisi tespih taneleri gibi uzanıyordu. Bir o kadar da güney ve kuzeye doğru yayılan mendirekler vardı; bunlar Look-out Burnundan Hatteras Burnuna, Hatteras Burnundan Henri Burnuna kadar uzanıyordu. Bu burnun tepesine Virginia eyaletine bağlı olan Norfolk kenti kurulmuştu. Virginia eyaleti, Kuzey Carolina'nın sınır komşusuydu.

Pamplico-Sound ada ve adacıklarıyla birlikte ışıklar içindeydi. Bunun anlamı, gece boyunca deniz yolculuğunun mümkün olacığıydı. Bu sayede, gemiler Atlantik'in dalgalarına karşı hiç zorluk çekmeden bir sığınma yeri arayabiliyor ve demirlemek için güvenli yerler buluyorlardı.

Birçok boğaz, Atlantik Okyanusu ile Pamplico-Sound arasında irtibatı sağlıyordu. Sivan Adası ışıklarının az ötesinde Ocracoke Boğazı geçit veriyor, daha ilerde Hatteras Boğazı, sonra daha yukarda Logger-Head, New-inlet ve Oregon adını taşıyan üç başka boğaz okyanusa açılıyordu.

Bu duruma göre, yelkenli için en elverişli geçiş Ocracoke Boğazıydı. Yelken iplerini gevşetmeden Ebba'nın buradan geçebileceği şöyle ya da böyle düşünülebilirdi.

Ne var ki Falcon Pamplico-Sound'ın bu bölgesini gözetim altında tutuyor, seyreden balıkçı tekneleriyle ticaret gemilerinde arama yapıyordu. Bu saatten itibaren, hükümetçe verilen emirler doğrultusunda ortak bir karar alınmış, her geçiş Devlet gemilerince denetlenmeye başlamıştı. Öte yandan bataryalar açık denizi kontrol ediyordu.

Ocracoke Boğazının geçişine ulaşınca Ebba, Pamplico-Sound'a doğru yönelen buharlı gemilere ne yaklaştırmaya ne de onlardan uzaklaştırmaya yeltendi. Sanki bu gezi yatı bir sabah gezisi yapıyordu. Hatteras Boğazına yönelerek aldırış etmeden yoluna devam etti.

Herhalde, kendisince bilinen nedenlerden ötürü Kont d'Artigas bu geçişi kullanacaktı. Zira bir çeyrek saattir, yelkenli yönünü Hatteras Boğazına çevirmişti.

Şu ana kadar Ebba, sıvışmak için herhangi bir girişimde bulunmamakla beraber ne gümrük polisi ne de kruvazör subayları tarafından aranmıştı. Zaten onları yanıltmayı nasıl başaracaktı?

Özel yetkiyle donatılan makam, onu bir aramanın vereceği rahatsızlıktan kurtarmaya razı olur muydu? Yoksa Kont d'Artigas bir saatliğine olsun, yolundan alıkonulmayacak kadar çok yüksek bir kişilik miydi? Bu pek aklın alacağı bir şey değildi; zira servetinin büyük olanaklarını kullanan bir yabancı olarak tanınıyor, üstelik kim olduğunu, nereden gelip nereye gittiğini kimse bilmiyordu.

Gemi böylece Pamplico-Sound'ın dingin sularında hızlı ve sevimli bir seyirle yoluna devam etti. Direğinde dalgalanan -köşesine sırmadan hilal işlenmiş kırmızı ince kumaştan- bayrağı rüzgârın etkisiyle çarşaf gibi açılıyordu.

Kont d'Artigas kış tarafta, gezinti teknelerinin güvertelerinde kullanılan, karaağaçtan yapılmış koltuklardan birine oturmuştu. Mühendis Serkö ile Kaptan Spade onunla konuşuyorlardı.

Mühendis Serkö görüşünü söyledi:

“Federal donanmanın subayları, şapkalarıyla selamlayarak bizi onurlandırmakta acele etmiyorlar.”

Tam anlamıyla kayıtsız bir ses tonuyla Kont d’Artigas:

“İstedikleri zaman gemiye buyursunlar,” diye cevap verdi.

Kaptan Spade görüşünü söyledi:

“Herhalde *Ebba*’nın Hatteras Boğazına girmesini bekliyorlar.”

Zengin yat sahibi son sözü söyledi:

“Beklesinler.”

Sanki Kaptan Spade’in varsayımı gerçekleşecek gibi görünüyordu; zira *Ebba*’nın o boğaza doğru yöneldiği açıkça belli oluyordu. *Falcon* onu “sıkıştırmak” için henüz yer değiştirmemişti ama, boğaz geçişine girerken kesinlikle ortaya çıkacaktı. Gemi Pamplico-Sound’dan çıkıp açık denize açılmak istiyorsa, bu noktada yapılacak aramayı reddetmesi mümkün değildi.

Böyle olmakla birlikte, açık denize açılma kararından hiç caymak istemediği anlaşıyordu. Peki, Thomas Roch ve Gaydon’ı geminin içinde iyice saklamışlar mıydı? Devletin ajanları onların yerini keşfetmeyecekler miydi?

Bu varsayım mümkündü, ama belki de Kont d’Artigas, *Ebba*’nın kruvazör ve gümrük polisince çok özel bir şekilde aranacağını bilse, kendinden bu denli emin olamazdı.

Gerçekten, yabancının Healthful-House’a gelişi, bütün dikkati onun üzerine çekmişti. Onun ziyaretinden kuşkulananması için başhekim doğal olarak hiçbir neden bulamazdı. Gelgelelim has-

taneden ayrılışından sadece birkaç saat sonra, hastayla bekçisi kaçırılmıştı. Ondan sonra da hiç kimse 17 no'lu pavyona kabul edilmemiş, hiç kimse Thomas Roch'la görüşmemişti. Nitekim birtakım kuşkuların ardından, hükümet bu zatin olayda parmağı olabileceğini düşündü. Yerleri gözlemleyip pavyonun dolaylarını tanıdıktan sonra, Kont d'Artigas'ın arkadaşı kapının sürgüsünü geri çekip anahtarı almıştı; gece bastırınca, parkın içine sızarak oldukça kolay koşullarda kaçırma eylemini gerçekleştirmişti; üstelik Ebba yelkenlisi ana duvarın dört beş yüz metre açığında demir atmamış mıydı?

Sonuçta, soruşturmanın başında, ne başhekimin ne de hastane personelin dikkatini çekmeyen bu kuşkular, yelkenli demir alarak Neuze halicinden uzaklaştığı ve Pamplico-Sound boğazlarından birinden geçmek amacıyla yol aldığı sırada çoğaldı.

Böylece New-Berne yetkili makamlarının emri üzerine *Falcon* kruvazörü ile gümrük polisi Ebba yelkenlisini izlemeye başladılar. Boğazlardan birinden geçmeden önce onu durduracaklar, çok sıkı şekilde arayacaklar; kamaralarını, güverteyi, iş bölümlerini, ambarını didik didik edeceklerdi. Thomas Roch'la Gaydon'ın kesinlikle gemide bulunmadığına emin olmadan ona yol verilmeyecekti.

Kont d'Artigas'ın kendisine yönelen ciddi kuşkuların ve yatının subaylarla polise ihbar edildiğinin farkında olmaması düşünülemezdi. Ancak bunun farkındaysa, o denli kibirli ve herkesi küçümseyen bu adam, niçin en ufak bir endişeye kapılmamıştı?

Öğleden sonra saat üçe doğru, geminin Hatteras Boğazına girişine bir mil kalmıştı. Yelkenli boğazın tam ortasından geçecek şekilde rotasını düzeltti.

Falkon, açık denize doğru yol alan birkaç balıkçı teknesini aradıktan sonra, boğaz girişinde bekliyordu. Her türlü olasılığa göre, Ebba görünmeden açık denize çıkamazdı. Pamplico-Sound'da bulunan bütün gemilere ilişkin formalitelerden sıyrılmak için yelken açarak da hızlanamazdı. Bir savaş gemisinin takibinden kaçabilecek basit bir yelkenli değildi o. Durması için verilen emre itaat etmezse, hemen birkaç taciz ateşiyle rahatsız edilecekti.

O sırada, iki subayla on kadar tayfayı taşıyan bir filika kruvazörden ayrıldı; sonra, kürek çekerek Ebba'nın yolunu kesecek şekilde yaklaştı.

Kont d'Artigas bir Havana purosunu yaktıktan sonra, kıç tarafta oturduğu yerden, kaygısızca bu manevraya baktı.

Filika yüz metre kadar yanlarına sokulunca, adamlardan biri ayağa kalktı ve bir bayrak salladı.

Mühendis Serkö:

“Bu, dur işareti,” dedi.

Kont d'Artigas:

“Gerçekten öyle,” diye karşılık verdi.

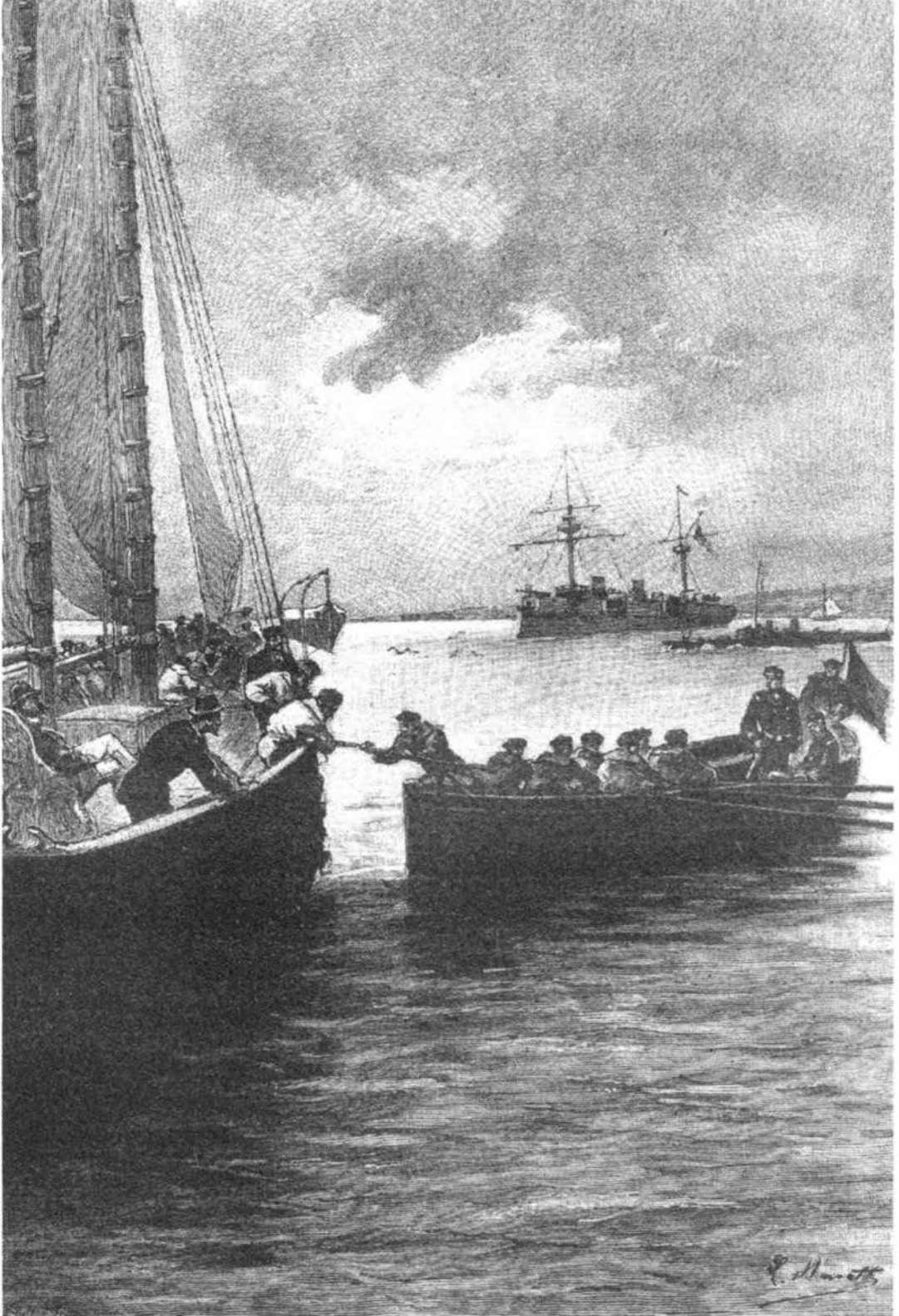
“Bekleme emri...”

“Bekleyelim.”

Kaptan Spade durmak için hemen hazırlıklara başladı. Mizana yelkeninin ucu kaldırılıp dümen kesilirken trinket yelkeni, flock yelkenleri ve ana yelken indirildi.

Geminin hızı düştü ve yelkenli durmakta gecikmedi. Yalnızca geçişe doğru giderek çekilen denizin dalgalarından etkileniyordu. Birkaç kü-

rek hamlesi, *Falcon* filikasıyla *Ebba*'yı yan yana getirdi. Bir kanca filikayı ana direk halatlarına bağladı. İskele kapısından merdiven sarkıtıldı. İki subay peşlerinden gelen sekiz adamla beraber güverteye çıktılar. İki tayfa filikayı korumak için aşağıda kalmışlardı.

Bir kanca filikayı ana direk halatlarına bağladı.

Gemi mürettebatı ön kasaranın yanına bir sıra halinde dizildi.

Üst rütbeli subay –bir yüzbaşı– ayağa kalkan *Ebba*’nın sahibine doğru ilerledi, aralarında şu soru ve cevaplardan oluşan bir konuşma başladı:

“Bu yelkenli, karşısında bulunmaktan onur duyduğum Kont d’Artigas’ya mı aittir?”

“Evet mösyö.”

“Adı nedir?”

“*Ebba*.”

“Kim tarafından yönetiliyor?”

“Kaptan Spade.”

“Uyruğu?”

“Malezyalı Hindu.”

Subay geminin bandırasına bakarken Kont d’Artigas ekledi:

“Mösyö, hangi nedenden ötürü sizi gemimde görmek zevkini tadıyorum, öğrenebilir miyim?”

Subay:

“Şu anda, Pamplico-Sound’da demirlemiş olan ya da oradan ayrılmak isteyen bütün gemileri arama emri aldık,” diye cevap verdi.

Mademki her gemi aranacaktı, bu konuda ısrar etmenin gereği yoktu. *Ebba* sıkı bir aramanın sıkıntılarına katlanmak zorundaydı.

“Mösyö kont, bizi reddetmek gibi bir niyetiniz yoktur sanırım.”

Kont d’Artigas:

“Asla mösyö,” diye karşılık verdi. “Gemim direklerinin tepesinden ambarının dibine kadar emrinize amadedir. Yalnız şunu öğrenmek istiyorum; bugün Pamplico-Sound’ın içinde bulunan gemiler neden bu formalitelere zorlandılar?”

Subay:

“Sizi bilgilendirmemek için hiçbir nedenim yok mösyö kont, dedi. Healthful-House’da bir kaçırma olayı gerçekleşti, bu olay Carolina valisine ihbar edilince, hükümet kaçırılan kişilerin gece vakti herhangi bir gemiye bindirilip bindirilmediklerinden emin olmak istiyor.”

Kont d’Artigas şaşırmış gibi görünerek:

“Bu, mümkün mü?” dedi. “Peki, Healthful-House’dan böyle kaybolan kişiler kimler?”

“Bir mucit, yani bir deli ile bekçisi... Bu olayın kurbanı oldular.”

“Bir deli mi mösyö? Acaba o Fransız Thomas Roch mu?”

“Ta kendisi.”

“O Thomas Roch’u dün hastaneye yaptığım ziyaret esnasında görmüştüm. Şimdiki durumunu başhekime sordum... Kaptan Spade’le ben onun yanından ayrılırken şiddetli bir nöbete yakalandı!”

Subay, yabancının konuşmasından ve davranışından kuşkulu bir şey yakalamaya çalışarak onu büyük bir dikkatle inceliyordu.

Kont d’Artigas:

“İnanılacak gibi değil!” diye ekledi.

Bunu söylerken Healthful-House’daki kaçırılma olayını sanki ilk kez işitmiş gibiydi.

“Mösyö,” dedi, “Thomas Roch’un kişiliğinden ötürü hükümetin endişelerini anlıyorum ve bu sıkı kontrolleri onaylıyorum. Ne Fransız mucidin ne de bekçisinin Ebba’da bulunmadığını ileri sürmem gereksiz. Zaten istediğiniz gibi gemiyi didik didik arayarak bundan emin olabilirsiniz. Kaptan Spade, bu baylara yardımcı olur musunuz?”

Kont d'Artigas bu cevabı verdikten sonra, Falcon yüzbaşısını soğuk bir tavırla selamladı, geri dönüp koltuğuna oturdu, purosunu dudaklarının arasına koydu.

Kaptan Spade tarafından götürülen iki subayla sekiz tayfa, hemen arama işine koyuldular.

İlk iş olarak güverteden kış taraftaki salona indiler. Şatafatlı biçimde düzenlenmiş, möbleli bir yerdi burası. İçerde, kıymetli ahşaptan oyma süsler, çok değerli sanat objeleri, halılar ve çok pahalı kumaşlardan duvar kaplamaları göze çarpıyordu.

Şunu söylemeye gerek yok ki bu salon ve oraya açılan kamaralar, Kont d'Artigas'nın odası, polisin en deneyimli ajanları tarafından büyük titizlikle arandı. Kaptan Spade, Ebba'nın sahibi hakkında subayların en ufak bir kuşkuya kapılmamaları için bu aramalara katıldı.

Salon ve kış taraftaki odalardan sonra, adama-kıllı süslü yemek salonuna geçildi. Ofisler, mutfak, ön tarafta bulunan Kaptan Spade ile baştayfanın kamaraları, tayfaların iş yerleri didik didik arandı. Ne Thomas Roch'un ne Gaydon'ın izine rastlanabildi.

O zaman, geriye çok titiz bir aramayı gerekli kılan ambarla onun çeşitli bölümleri kalıyordu. Nitekim ambar kapakları kaldırıldığı zaman, Kaptan Spade aramayı kolaylaştırmak için iki borda feneri yakmak zorunda kaldı.

Ambarın içinde her çeşit erzak, su, şarap, cin, viski, bira fıçıları, kömür stoku bulunuyordu; her şeyden öyle bol miktarda vardı ki sanki gemi uzun bir yolculuğa hazırlanmıştı. Amerikalı tay-

falar bu yükün boşlukları arasına büzülmüşler, iç omurgaya kadar küçük balyaların ve sandıkların arasına sokulmuşlardı.

Healthful-House hastasıyla bekçisinin kaçırılmasından dolayı Kont d'Artigas'dan kuşku duyulması elbette yanlıştı.

Arama yaklaşık iki saat sürdü; hiçbir sonuç alınamadan sona erdi.

Saat beş buçukta, *Falcon* subayları ile tayfalar tekrar güverteye çıktılar. İçerisini iyice aramışlar, Thomas Roch'la Gaydon'ın orada bulunmadığından kesinlikle emin olmuşlardı. Yukarıda, ön taraf kasarasını ve filikaları boş yere aradılar. Sonuçta *Ebba*'dan gereksiz yere kuşkulandığı kanısına vardılar.

İki subayın gemiden ayrılmak için Kont d'Artigas'dan izin istemekten başka yapacakları şey kalmamıştı. Ona doğru ilerlediler.

Yüzbaşı:

“Sizi rahatsız ettiğimizden dolayı bizi bağışlayacağınızı umarım, mösyö kont,” dedi.

“Size verilen emirleri yerine getiriyorsunuz baylar...”

Subay:

“Zaten basit bir formaliteydi,” dedi.

Kont d'Artigas hafifçe başını sallayarak bu cevabı onayladığını belirtti.

“Baylar, bu kaçırma olayıyla hiçbir ilgim olmadığını söyleyebilirim.”

“Ondan hiç kuşkumuz yok, mösyö kont. Gemi-mize dönmekten başka yapacağımız iş kalmadı.”

“Nasıl isterseniz. *Ebba* şimdi serbestçe geçebilir mi?”

“Elbette.”

“Hoşça kalın baylar, hoşça kalın, ben bu kıyıları sık sık ziyaret eden bir kişiyim ve geri dönmekte gecikmeyeceğim. Umarım döndüğümde bu olayın failini bulmuş olursunuz ve yeniden Thomas Roch’u Healthful-House’a teslim edersiniz. Elde edeceğiniz sonuç hem Birleşik Devletler’in hem de insanlığın yararına olacak.”

Bu konuşmalardan sonra iki subay nazikçe Kont d’Artigas’yı selamladılar, o da hafif bir baş hareketiyle onlara karşılık verdi.

Kaptan Spade iskele kapısına kadar onlara eşlik etti, tayfalarla birlikte üç yüz yetmiş metre ötede onları bekleyen kruvazöre katıldılar.

Kont d’Artigas’nın bir işaretiyle Kaptan Spade yelken takımının tekrar açılmasını emretti. Rüzgâr şiddetlenmişti, Ebba hızla yol alarak Hatteras Boğazına yöneldi.

Bir yarım saat sonra, boğaz geçilmişti, yat açık denize doğru yol alıyordu.

Bir saat boyunca, gemi kuzeydoğuya doğru yöneldi. Ancak her zaman olduğu gibi, karadan esen yel kıyının birkaç mil ötesinde etkisizleşiyordu. Ebba durgunlaştı, yelkenler direklerden aşağı sarktı, dümenin işlevi tümüyle kesildi, gemi en ufak bir esintinin kımıldatmadığı denizde kalakaldı.

Bundan böyle, geminin bütün gece boyunca yoluna devam etmesi olanaksız gibi görünüyordu.

Kaptan durumu gözlemlemek için ön tarafta kalmıştı. Boğaz çıkışından bu yana, bakışları durmaksızın kâh sancak kâh iskele tarafına dönüyor, sanki civar sularda yüzen herhangi bir nesne arıyordu.

O anda, güçlü bir sesle haykırdı:

“Bütün yelkenleri istinga edin!”

Bu emri yerine getirmek üzere tayfalar hemen yelken iplerini gevşettiler, indirilen yelkenler mahfazalarına sıkıştırılmaya gerek görülmeden serenlere bağlandı.

Kont d'Artigas'nın niyeti, acaba aynı yerde kalarak sabah yeliyle birlikte şafağın sökmesini mi beklemekti? Ancak elverişli rüzgârı beklemek amacıyla yelken indirip olduğu yerde kalmak, nadir görülen bir şeydi.

Filika denize indirildi, Kaptan Spade bir tayfa eşliğinde filikaya indi. Tekne tek kürekle iskele tarafının birkaç metre ötesinde, su üstünde yüzen bir nesneye doğru yöneldi. Bu nesne, Ebba Healthful-House yakınlarında demirlediği sırada, Neuze sularında yüzen o küçük şamandıraya benziyordu.

Oraya sabitlenmiş bir palamar gibi şamandıra yukarı kaldırılınca, filika onu geminin ön tarafına taşıdı.

Baştayfanın emriyle gemiden gönderilen bir çekme halatı birinci palamara bağlandı. Sonra Kaptan Spade'le tayfa, geminin güvertesine çıktılar, filika da yukarı çekilerek askısına alındı.

Çok geçmeden çekme halatı gerildi ve Ebba yelkenlerini kullanmadan, sadece rüzgârın arkadan itmesinden yararlanarak, on milin altında olmayan bir hızla doğuya doğru yöneldi.

Gece göz gözü görmeyen bir karanlık içindeydi; Amerika kıyılarının ışıkları çok geçmeden ufuktaki puslar içinde gözden kayboldu.

Küçük şamandıraya benziyordu

V

Ben Neredeyim?

(Mühendis Simon Hart'ın Notları)

Ben neredeyim? Pavyonun birkaç adım ötesindeyken karşılaştığım o ani saldırıdan bu yana neler olmuştu?

Hekimin yanından ayrılmıştım, kapının önündeki basamakları çıkıyordum. Odaya girip kapıyı örtecek, Thomas Roch'un yanında nöbete başlayacaktım; tam o sırada, neden bir sürü adam bana saldırıp beni yere serdiler? Onlar kim? Gözlerim bantlı olduğundan onları göremedim. Ağızım bantlı olduğundan yardım çağıramadım. Direnemedim, çünkü kollarımı, bacaklarımı bağlamışlardı. Sonra, bu haldeyken yukarı doğru kaldırıldığımı, yüz metre kadar taşındığımı fark ettim. Yukarı doğru çekildiğimi, sonra aşağı indirildiğimi ve bir yere bırakıldığımı hissettim.

Nereye?... Nereye?...

Peki Thomas Roch'a ne oldu? Benden çok onu mu kaçırmak istiyorlardı? Bu son derece olası bir varsayım. Herkesin gözünde ben yalnızca Bekçi Gaydon'ım; Mühendis Simon Hart değil. O kişinin gerçek kalitesini ve gerçek uyruğunu kimse bilemez, kimse ondan kuşku duyamaz. Öyleyse sıradan bir hastane görevlisini neden kaçırsınlar?

Şu halde, hiç kuşkusuz Fransız mucit kaçırıldı. Healthful-House'dan götürüldüğüne göre, onun gizlerini ele geçirmek istiyorlar!

Ama Thomas Roch'un benimle birlikte ortadan kaybolduğunu düşünmeliyim... Bu varsayım doğru mu? Evet... Öyle olması gerekir. Öyle olmuştur. Bu bakımdan kuşku yok. O kötü niyetli hırsızın ellerine düştüm; amacı gizleri çalmak... Başka türlü davranamazlardı. Beni yakalayıp bahçenin bir köşesine fırlatsalardı, yardım çağırırdım. Thomas Roch'u kaçırırken beni orada bırakamazlardı. Şimdi neredeyim?

Nerede?... Birkaç saattir, bu sorunun cevabını bulamıyorum.

Her ne olursa olsun, olağanüstü bir serüvene sürüklenmiş durumdayım. Nasıl bitecek, ne olacak, onu bilmiyorum. Sonunu düşünmeye bile cesaret edemiyorum. Şu durumda, niyetim en küçük olayları dakikası dakikasına belleğimde saptamak, sonra fırsatını bulursam, onları günlük izlenimler halinde not etmek... Geleceğin bana neler hazırladığını kim bilir? İçinde bulunduğum yeni koşullarda, Roch Patlayıcısının gizini sonunda ele geçiremez miyim? Neden olmasın? Bir gün kurtulursam, bu gizlin bilinmesi işe yarayabilir ve kötü sonuçlar doğurabilecek bu kaçırma olayının faili ya da faillerinin de bilinmesi gerekir!

Bir rastlantının onu cevaplayacağını umarak sürekli o soru kafama takılıyor:

Ben neredeyim?

Her şeyi en baştan ele alalım.

Healthful-House'dan kısıkvrak götürüldükten sonra, bir yere bırakıldığımı hissettim. Yan yatan

bir teknenin tahtalarına bıraktılar, kuşkusuz küçük boyutlu bir kayıktı bu.

Teknenin yan yatmasıyla meydana gelen sallanmayı bir ikincisi izledi. Bu sallanma herhalde ikinci kişinin kayığa binmesinden meydana gelmişti. Bundan böyle, bu olayın Thomas Roch'la ilgili olduğundan kuşkusuz kalmamıştı. Ancak onun gözlerinin ve ağzının bantlanması, elleriyle ayaklarının bağlanması gibi bir önleme ihtiyaç yoktu. Hâlâ bitkin durumda olsa gerekti; bu yüzden hiçbir bilinçli direniş gösteremezdi. Bunda yanılmıyordum, zira bantlı burnumun arasından bir eter kokusu alıyordum. Dün, hekim gitmeden önce, hastaya birkaç damla eter koklatmıştı –bunu anımsıyorum– hemen uçucu hale dönüşen eterin birkaç damlası adam nöbetin son kertesinde debelenirken giysilerine dökülmüştü. Bu kokunun kalıcı olmasında şaşılacak bir şey yoktu ve burnum duyarlı biçimde o kokuyu alıyordu. Evet, Thomas Roch buradaydı, kayığın içinde yanıma uzanmıştı. Ve pavyona geri dönerken birkaç dakika geç kalsaydım, onu bulamayacaktım.

Şimdi düşünüyorum... Şu Kont d'Artigas neden Healthful-House'u ziyaret etmek fantezisine kapılmıştı? Bu ziyaret uğursuz bir rastlantı mıydı? Benim hastam ziyaret edilmeseydi, bütün bunlar başımıza gelmeyecekti. Thomas Roch'la konuşurken buluşlarından söz açtılar, bunun üzerine şiddetli bir nöbet geçirdi. İlk kabahat benim uyarılarıma kulak asmayan başhekimde. Beni dinleseydi, hekim hastayı muayene etmek için çağırılmayacak, pavyonun kapısı kapalı kalacak, kaçırma eylemi gerçekleşmeyecekti.

Thomas Roch'un kaçırılmasında kimin çıkarı vardı? Bu, ya kişisel bir çıkardı ya da eski kıta devletlerinden birinin çıkardı; bu konuda ısrar etmek gereksiz. Şundan kesinlikle eminim ki benim on beş aydır başaramadığım bir şeyi kimse başaramaz. Yurttaşımın karşı karşıya kaldığı manevi çöküntü durumunda, onun gizini ağzından almak için yapılacak her türlü girişim sonuçsuz kalacaktır. Aslında durumu daha da kötüleşebilir, hatta hastalık aklının sağlam kalan yerlerine bu- laşarak kesin delilik halini alabilir.

Sözün kısası, şu sırada söz konusu olan Thomas Roch değil, söz konusu olan benim ve işte gözlemlediğim şeyler:

Kayık birkaç kez aşırı sallandıktan sonra, kürek hamleleriyle harekete geçti. Yol şöyle böyle bir dakika sürdü. Hafif bir çarpışma meydana geldi. Kesin olan bir şey var ki kayık bir geminin gövdesine vurduktan sonra ona yanaşmıştı. Gürültülü bir telaş başladı. Konuşuyorlar, emir veriyorlar, manevra yapıyorlardı. Bantlı gözlerimin altından, hiçbir şey anlamadan belirsiz sesler algıladım. Bunlar beş altı dakika sürdü.

Aklıma gelen biricik düşünceye göre, beni kayıktan çıkarıp onun ait olduğu gemiye aktarmışlar ve o gemi açık denize çıkana kadar ambarrın içine kapatmışlardı. Gemi Pamplico-Sound sularında yol aldıkça ne benim ne de Thomas Roch'un güverte- de görünmesine izin vermeyecekleri besbelliydi...

Gerçekten, bantlarımlı çözmeden beni omuzlarımdan ve bacaklarımdan yakaladılar. Ancak kolların, beni bir geminin küpeştesi üzerine değil de tam tersi aşağıya indirdiğini hissediyordum. Beni

serbest bırakmak için mi bunu yapıyorlardı? Yoksa can sıkıcı bir tanıktan kurtulmak için beni suya mı atacaklardı? Bu düşünce bir anda aklımdan geçti, tepeden tırnağa ürperdim. İçgüdüsel bir hareketle derin bir soluk aldım ve göğsüm belki de birazdan yoksun kalacağım havayla şişti.

Beni omuzlarımdan ve bacaklarımdan yakaladılar.

Hayır! Özenli bir dikkatle sert bir döşemenin üzerine indirildim. Bu sert zemin, madeni bir soğukluğu duyumsattı bana. Boylu boyunca uzanmıştım. Beni tutan bağlar çözülmüştü; buna çok şaşırdım. Etrafımdaki ayak sesleri kesildi. Bir saniye sonra, boğuk bir gürültüyle bir kapının kapandığını işittim.

İşte buradayım. Burası neresi? Her şeyden önce, tek başına mıyım? Ağzımdaki ve gözlerimdeki bantları çıkanyorum.

Her yer karanlık, koyu karanlık. En hafif bir ışık yok, hatta sımsıkı kapalı duran odalarda gözün belli belirsiz algıladığı o ışık bile yok.

Sesleniyorum. Birçok kez sesleniyorum. Hiç cevap yok. Sanki sesleri iletmeye elverişsiz bir ortamdan geçiyormuş gibi sesim tılandı.

Bunun ötesinde, soluduğum hava sıcak, ağır, bunaltıcı; hava yenilenmezse, ciğerlerime çektiğim soluğum zorlaşıp olanaksız hale gelecek.

O zaman, kollarımı uzatarak dokunma duyusuyla şunları hissettim:

Üç dört metreküp hacminde, duvarla çevrili bir hücrenin içinde bulunuyorum. Elimi bu duvarlarda gezdirince, onların bir geminin su geçmez bölme duvarları gibi cıvatalarla eklemlenmiş olduklarını gözlemledim.

Duvarlardan birinde, kapıyı andıran bir açıklık varmış gibi geldi bana; kapı menteşeleri bölme duvarın birkaç santim dışına taşıyordu. Kapı dışardan içeri doğru açılrsa gerekti; bu dar hücrenin içine herhalde oradan sokulmuştum.

Kulağımı kapıya yapıştırdım; hiçbir ses işitmiyordum. Sessizlik de o koyu karanlık kadar de-

rindi. Tuhaf bir sessizlikti bu, yalnızca ben kımıldadığım zaman altımdaki madeni döşemenin gıcırdamasıyla bozuluyordu. Gemilerde duyulmaya alışılmış olan o boğuk uğultulardan eser yoktu; ne gemi gövdesinden çıkan o belirsiz sürtünme sesi ne de gemi omurgasını yalayan denizin çıkardığı o çalkantılı gürültü işitiliyordu. Her gemide hissedilmesi gereken o beşik gibi sallanmadan da eser yoktu; oysa Neuze halicinde oluşan gelgit olayı her zaman çok belirgin bir dalgalanma hareketi meydana getirirdi.

Fakat aslında, içine kapatıldığım bu hücre bir gemiye mi aitti? Ancak bir dakika süren bir kayık yolculuğuna rağmen, o hücrenin Neuze sularında yüzdüğünden nasıl emin olabilirdim? Gerçekten, bu kayık, Healthful-House'un yamacında bekleyen bir gemiye yanaşmak yerine, kıyının başka bir noktasına ulaşmış olamaz mıydı? O zaman, durum böyleyse, karada bir yerde bir mahzene tıklınamam mümkün değil miydi? Bu olasılık hücrenin tümüyle hareketsiz duruşunu açıklığa kavuşturuyordu. Gelgelelim bu madeni bölme duvarlar, bu cıvatalarla eklemlenmiş kaplamalar ve etrafıma yayılan tuzlu koku neyin nesi oluyordu? Genellikle gemilerin içine sinmiş olan o pis kokuyu iyi tanırdım, bundan kuşku yoktu.

Hapsedilmemden bu yana, sanırım dört saatlik bir zaman geçmişti. Gece yarısına yakın olmalıydı. Sabaha kadar böyle mi kalacaktım? Bereket versin, Healthful-House'un kurallarına uyarak saat altıda akşam yemeği yemiştım. Açlık çekmiyordum, ama şiddetli bir uyku ihtiyacı duyuyordum. Bu arada umarım, uykusuzluğa dayanma gücünü

gösterecektim. Uykusuzluğa yenilmeyecektim. Dışarıdan birkaç ipucu yakalamam lazımdı. Ama nasıl?... Duvarla çevrili hücreye ne bir ses ne bir ışık giriyordu. Bekleyelim! Belki çok zayıf da olsa bir ses kulağıma ulaşamaz mıydı? Nitekim bütün yaşamsal gücümü işitme duyusu üzerinde topladım. Sonra hâlâ –kesinlikle karada bulunmadığımı varsayarak– bir sallanma hareketinin meydana gelmesini kolluyordum. Geminin hâlâ demir atmış durumda kaldığını kabul edersek yola çıkmak için hazırlığa başlamakta gecikmeyecekti. Aksi halde... O zaman... Thomas Roch'la benim niçin kaçırıldığımıza bir türlü anlam veremeyecektim.

Nihayet... Bu, kesinlikle bir düş değildi. Hafif bir yalpa beni salladı. Böylece karada olmadığımı emin olmuştum. Ancak bu yalpa çok hafifti, hiçbir çarpmayı, hiçbir darbeyi hissettirmiyordu. Daha çok, su yüzeyinde bir süzölmeydi.

Soğukkanlılıkla düşünelim. Neuze'ün ağzında demirlemiş gemilerden birinin içindeydim; gemi yelken takımını hazırlamış ya da buhar kazanını çalıştırmış, kaçırılma olayının sonucunu bekliyordu. Kayık beni oraya götürmüştü; ancak şunu yineliyorum, küpeşte üzerine çekildiğimi asla hissetmemiştim. O zaman, tekne gövdesinde açılmış olan bir lombardan mı içeri sokulmuştum? Her neyse, bunun önemi yok! Beni bir ambarın dibine atmış olsun ya da olmasınlar, yüzen ve hareket eden bir aracın içindeydim.

Kuşkusuz, çok geçmeden Thomas Roch'u da beni de serbest bırakacaklardı. Sanırım, o da benim gibi büyük bir titizlikle hapsedilmişti. Serbest derken, bu geminin içinde dilediğim gibi yürüme

özgürlüğünden söz ediyorum. Bununla birlikte, birkaç saat geçmeden bu özgürlüğe kavuşamazdık; çünkü gemi güvertesinde görünmememiz gerekiyordu. Şu halde gemi ancak açık denize ulaştığı zaman dışardaki havayı soluyacaktık. Bu, bir yelkenli gemiyse, rüzgârın çıkmasını beklemek zorundaydı; bu rüzgâr günün doğuşuyla birlikte karadan esiyor ve Pamplico-Sound üzerinden deniz yolculuğunu kolaylaştırıyordu. Bunun tersine, bu bir buharlı gemiyse...

Hayır! Buharlı bir gemiden mutlaka yakılan kömür ve yağ kokuları çıkar ve bu kokular kazan dairesinden bana kadar gelirdi. Üstelik pervane kanatlarının hareketlerini, makinelerin titremelerini, piston sarsıntılarını da işitmiş olurdum.

Neticede, en iyisi sabretmektir. Ancak yarın bu delikten çıkarılmış olacaktım. Zaten beni serbest bırakmasalar bile yiyecek getireceklerdi. Açlıktan ölüme terk ederlerse, bundan ne çıkar sağlayacaklardı? Gemiye almaktansa ırmağın dibine fırlatmaları işi daha kolaylaştırırdı. Bir kez açık denize çıktılar mı benden ne diye korksunlardı? Sesim artık işitilmeyecekti. Yakınmalarıma gelince onlar bir işe yaramazdı; acı acı söylenmem de öyle...

Sonra, bu olayın failleri bana hangi gözle bakıyorlardı? Sıradan bir hastane görevlisi, önemsiz bir Gaydon... Healthful-House'dan asıl kaçırılmak istenen Thomas Roch'tu. Bana gelince... Ben fazladan alınmıştım. Çünkü o anda, pavyona dönmüştüm.

Her türlü olasılıkta, ne olursa olsun, bu olayı gerçekleştirenler kim olurlarsa olsunlar, beni

nereye götürürlerse götürsünler, şu karan vermiştım: Bekçi rolünü oynamaya devam edecektim. Gaydon kimliğinin altında Mühendis Simon Hart'ın gizlendiğinden kimse, hayır, kimse kuşulanmayacaktı. Bunun iki avantajı vardı: İlkin zavallı bir bekçi bozuntusuna kimse aldırış etmeyecek, sonra da bu aracın gizemlerini çözebilirimsem ondan yararlanarak kaçmayı başaracaktım.

Düşüncem beni nerelere saptırıyor? Kaçmaya girişmeden önce, nereye gidildiğini görelim. Fırsat kalırsa kaçmayı düşünmenin zamanı gelecek. Şimdilik benim kim olduğumun bilinmemesi önemli ve bunu bilemeyecekler.

Şu anda, bundan kesinlikle eminim; deniz yolculuğu yapıyorduk. Bununla birlikte, ilk düşünceme dönüyorum. Hayır! Bizi götüren gemi buharlı değilse, bir yelkenli de olmasa gerekti. Mutlaka itici gücü olan güçlü bir araçla çalışıyordu. Buharlı makinelerin pervanelerini ya da çarklarını çalıştırdıkları zaman duyulan o kendine özgü gürültülerini hiç işitmemiştim; üstelik gemi, silindirlerin içindeki pistonların iniş çıkışlarıyla da sarsılmıyordu; bunu kabul etmek zorundayım. Bu, daha çok düzenli ve sürekli bir hareketti; nasıl oluyorsa, itici bir aygıtın sağladığı güçle bir ileriye gidişti. Bundan kuşku yoktu; gemi özel bir mekanizmayla çalışıyordu. Ama nasıl?...

Bir zamandır sözü edilen o türbinlerden biri mi söz konusuydu acaba? Suyu daldırılan bir tüpün içinde çalışan bu türbinler, pervane işlevini görüyorlar, suyun direncinden daha iyi yararlanarak hatın sayılır bir hıza ulaşmıyorlar mıydı?

Birkaç saat daha geçtikten sonra, tümüyle kendine özgü bir yöntemle gerçekleşir gibi görünen bu deniz yolculuğunun nasıl bir şey olduğunu öğrenecektim.

Zaten –bu da pek olağan sayılmazdı– geminin sağdan sola yalpalamasına ve baş taraftan inip kıç taraftan kalkmasına ilişkin hiçbir hareket de hissedilmiyordu. O zaman, nasıl oluyordu da Pamplico-Sound bu denli sakinlik içindeydi? Yalnızca denizin gelgit akıntıları bile her zaman olduğu gibi onun sularını dalgalandırmaya yeterdi.

İşin doğrusu, belki dalga şu saatte tamamen durmuştu ve dün akşam vakti karadan esen yelin kesildiğini anımsamıştım. Ne önemi var! Yine de işin içinden çıkılır gibi değildi, zira hızı ne olursa olsun, itici bir aygıtla hareket eden bir gemi daima sarsıntıyı hissettirir; oysa ben en hafif bir sarsıntı duymamıştım.

İşte şimdi kafamın içine doluşan saplantılı düşünceler bunlar! Şiddetli uyku ihtiyacına, bu boğucu havanın içinde beni her yönüyle kuşatan uyuşukluğa rağmen, uykuya asla teslim olmamaya karar verdim. Gün ışıyana dek uyanık kalacağım ve bu hücre dıştan ışık aldığı anda benim için gün doğmuş olacak. Belki de kapının açılarak bu delikten çıkarılmam ve güverteye götürülmem bana yetecek.

Duvar kaplamalarından birinin köşesine yaslandım, çünkü oturmam için bir bank bile yok. Ama gözkapaklarımın ağırlaşarak uykuya yakanmaya başladığımı hissettiğim an, yine ayağa kalktım. Öfkeleniyor, yumruğumla duvarlara vuruyor, bağınyordum. Duvarlara çarpan ellerim

boşu boşuna yaralandı, haykırışlarıma kimse karşılık vermedi.

Evet! Bu, bana yakışmaz. Sakin davranmaya karar vermiştim, ama daha işin başında kendimi kaybediyor ve çocuk gibi hareket ediyorum.

Geminin sağdan sola yalpa vurmaması, baş taraftan inip kıç taraftan kalkmaması kesin olduğuna göre, bu durum henüz açık denize ulaşmadığımızı kanıtlıyor. Acaba Pamplico-Sound'dan geçeceğine, Neuze'de akıntıya karşı mı gidiyor? Hayır! Kontluğun topraklarına neden dalsın ki?... Thomas Roch, Healthful-House'dan kaçınıldıktan sonra, onu ele geçirenlerin niyeti, mucidi Birleşik Devletler'in dışına götürmekti –büyük olasılıkla Atlantik'te uzak bir adaya ya da eski kıtanın herhangi bir noktasına– Şu halde, Neuze'de değiliz; çünkü bizim deniz aracının karşı gittiği akıntı yavaş. Çok durgun olması gereken Pamplico-Sound sularındayız.

Olsun! Gemi açık denize çıktığı zaman, dalganın çalkantısından kurtulamaz, hatta rüzgâr kesilse bile orta büyüklükte olan bütün gemilerde bu çalkantı hissedilir. Yeter ki bir kruvazörün ya da bir zırhlının içinde olmayalım... Bu da söz konusu değil, sanırım!

Şu anda, bana öyle geliyor ki... Gerçekten... Yanılmıyorum. İçerden bir gürültü geliyor. Bu, bir ayak sesi... Ayak sesleri, hücre kapısının içine gömülü olduğu bölme duvara yaklaşıyor. Bunlar, herhalde mürettebattan birileri... Şu kapı nihayet açılacak mı? Dinliyorum. İnsanlar konuşuyor, seslerini işitiyorum. Ama onları anlayamıyorum. Bana yabancı olan bir dili konuşuyorlar. Sesleniyorum. Haykırıyorum. Cevap yok!

Dinliyorum. İnsanlar konuşuyor

Demek ki beklemekten başka çare yok; beklemek, beklemek! Bu sözcüğü durmadan yineliyorum, zavallı başımda bir çan sesi gibi çınlıyor!

Geçen zamanı hesaplamaya çalışalım.

Kısaca, geminin hareketinden bu yana dört beş saat geçtiğini tahmin ediyorum. Büyük ola-

sılıkla gece yarısını geçmiştir. Aksi gibi bu koyu karanlığın içinde kol saatim işe yaramıyor.

Beş saattir yolda olduğumuza göre, gemi şimdiki halde Ocracoke ya da Hatteras Boğazından geçerek Pamplico-Sound'ın dışına çıkmıştır. Kıyıdan açıkta –en azından bir hayli mil ötede– olması gerektiği sonucuna varıyorum. Gelgelelim, açık deniz dalgasını hiç hissetmiyorum.

İşin anlaşılmaz ve şaşırtıcı yanı burası. Durun bakalım... Acaba yanıldım mı? Bir düşe mi aldandım? Hareket halinde olan bir geminin ambarına kapatılmış olmayayım?

Bir saat daha geçti, makinelerin titremeleri birden kesildi. Beni götüren geminin kımıldamadığından tam anlamıyla eminim. Rotasını mı değiştirdi? Bu durumda, Pamplico-Sound'ın güney ya da kuzeyinde bulunan kıyı limanlarından birinde olmalı. Ama Healthful-House'dan kaçırılan Thomas Roch'un karaya çıkarılmasında ne yarar var? Kaçırma eylemi anlaşılmakta gecikmeyecek ve faillerin kimlikleri yetkili makamlarca belirlenmiş olacak.

Zaten gemi şu anda demir atmış olsa, loçadan boşalan zincir sesini işitirim; çapa denize düşerken de sarsıntı meydana gelecek. Kolladığım bir sarsıntı bu... Onu tanırım. O sarsıntı birkaç dakika içinde meydana gelecek. Bekliyorum... Dinliyorum.

Gemide endişeli, donuk bir sessizlik hüküm sürüyor. Bu gemide benden başka canlı varlıkların olup olmadığı da düşünülebilir.

O anda, içimi bir çeşit uyuşukluğun kapladığını hissediyorum. Hava yetersiz. Soluk alamıyo-

rum. Göğsüme bir ağırlık çöküyor; ondan kurtulamıyorum.

Direnmek istiyorum. Olanaksız... Sıcaklık o denli yükseldi ki bir köşeye uzanarak giysilerimin bir kısmını çıkarmak zorunda kaldım... Gözkapıklarım ağırlaşıyor, kapanıyor ve beni ağır, dayanılmaz bir uykuya daldıracak olan bir halsizliğe yakalanıyorum...

Ne kadar süre uyudum? Bilmiyorum... Gece mi, gündüz mü?... Bunu söyleyecek durumda değilim. Ancak ilk fark ettiğim şey, soluk almamın kolaylaşması oldu. Ciğerlerim artık karbonik asitle zehirlenmemiş bir havayla doldu.

Acaba ben uyurken hava mı temizlenmişti? Hücre açık mı kalmıştı? Bu daracık yere biri mi girmişti?

Evet... Bu bakımdan kanıtım var.

Elim rastlantı sonucu bir nesneye dokundu; bu, çekici kokusu olan sıvı dolu bir kaptı. Kabı yanıp tutuşan dudaklarıma götürdüm; çünkü susuzluktan yanıyordum, öyle ki su acı da olsa içecektim.

Bu, İngiliz birasıydı –hem de kalitelisinden– beni serinletti, kendime getirdi.

Beni susuzluktan ölüme mahkûm etmediklerine göre, sanırım, açlıktan ölmeye de mahkûm etmeyeceklerdi!

Evet, öyle... Köşelerden birine bir sepet bırakılmıştı. Sepetin içinde soğuk et parçasıyla bir somun ekmek vardı.

Şimdi yiyorum... Doymazcasına yiyorum ve gücüm yavaş yavaş yerine geliyor.

Korktuğum gibi beni kesinlikle ölüme terk etmemişlerdi. Karanlık deliğe kapıdan girmişler,

içerisi bu sayede dışardan biraz oksijen almıştı. Aksi halde, havasızlıktan boğulacaktım. Sonra serbest kalacağım saate kadar açlık ve susuzluğumu dindirecek erzakı bırakmışlardı.

Bu hapis daha ne kadar sürecekti? Günler... Aylar?...

Kaldı ki ne uykudayken geçen zamanı ne de yaklaşık olarak saatin kaç olduğunu hesaplamama imkân var. Saatimi kurmaya özen göstermiştim ama, çalar saat değil... Belki ibreleri yoklayarak bir sonuca ulaşırım! Evet... Sanırım, akrep sekiz rakamının üzerinde duruyor... Herhalde sabah...

Öte yandan, emin olduğum bir şey varsa, o da artık geminin kımıldamadan durduğu. En ufak bir sarsıntı duyulmuyor; bu da itici aygıtın stop ettiğini gösteriyor. Bu arada, saatler geçiyor; bitmez tükenmez saatler... Ben uyurken yaptıkları gibi içeriyi havalandırmak ve yeni erzak bırakmak niyetiyle hücreye tekrar girmek için geceyi bekleyeceklerini düşünüyorum. Evet... Uykumu fırsat bilmek istiyorlar.

Bu kez kararlıyım... Direneceğim... Hatta uyur gibi yapacağım. Ve içeri kim girerse girsin, onu cevap vermek zorunda bırakacağım!

VI

Güvertede

İşte sonunda özgürce soluk alıyorum, ciğerlerim havayla doluyor... Nihayet o boğucu hücreden gemi güvertesine çıkardılar. İlk iş olarak bakışlarımı ufku taradım ve hiçbir kara izi göremedim. Yalnızca gökle denizi birbirinden ayıran o değirmi çizgi vardı!

Hayır! Batıdaki kıtaya ilişkin hiçbir belirti yok. Oysa bu yönde, Kuzey Amerika kıyıları binlerce mil boyunca uzanır.

O sırada batmakta olan güneş, Okyanus yüzeyine eğik ışınlarını gönderiyor... Saat yaklaşık olarak akşamın altısı olmalı. Saatile bakıyorum. Evet, saat altıyı on üç dakika geçiyor.

17 Haziran gecesi olan bitenler şöyle:

Söylediğim gibi hücre kapısının açılmasını bekliyordum. Uykuya yakalanmamak için kesin kararlıydım. O sırada, günün doğmuş olduğuna kuşku yoktu; gün ilerliyor, kimse gelmiyordu. Yanıma bırakılan yiyeceklerden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Açlıktan rahatsız olmaya başlamıştım. Susuzluk henüz sorun değildi; İngiliz bira-sından biraz daha vardı.

Uyanır uyanmaz gemi gövdesinden hissettiğim bazı sarsıntılar, geminin önceki gün durduğu yerden yeniden hareket ettiğini düşündürdü

bana. Büyük olasılıkla sahildeki ıssız bir koyda durmuştu, çünkü demir atma işlemine eşlik eden sarsıntılardan hiçbirini duymamıştım.

Metalik hücre kapısının arkasında ayak sesleri yankılandığı zaman, demek ki saat altıydı. İçeri mi gireceklerdi? Evet... Bir kilit gıcirtısı duyuldu ve kapı açıldı. Bir borda fenerinin ışığı, gemiye alındığımdan beri içine gömülü olduğum karanlığı aydınlattı.

İki adam belirdi; onların eşkâlini görecektim yoktu. Adamlar kollarımdan yakalayıp başıma kalın bir kumaş parçası geçirdiler. Hiçbir şeyi görme olanağım kalmamıştı.

Bu önlem ne demek oluyordu? Bana ne yapacaklardı? Kurtulmak için çabaladım... Sımsıkı tuttular... Soru sordum... Hiç cevap alamadım. Adamlar aralarında bir şeyler konuştular; kökenini bilmediğim, anlamadığım bir dildi bu.

Kesinlikle bana pek fazla ilgi göstermedikleri belli oluyordu! İşin doğrusu da buydu; bir deli gulyabanisi, yani hayli önemsiz bir kişi için ne diye kendilerini sıkıntıya soksunlardı! Mühendis Simon Hart olduğumu bilselerdi o zaman davranışları elbette çok farklı olurdu.

Ancak bu kez ağzımı tıkamadılar, ne kollarımı ne bacaklarımı bağladılar. Beni sımsıkı tutmakla yetindiler; bu durumda kaçamazdım.

Bir saniye sonra, hücrenin dışına çıkarıldım ve dar bir koridorun içine itildim. Ayaklarımın altında metalik bir merdivenin basamakları yankılandı. Sonra, yüzüme serin bir hava çarptı, başıma geçirdikleri kumaşın arkasından doya doya soluk aldım.

Sonra, ayağa kaldırdılar, iki adam beni bir döşemenin üzerine bıraktı. Bu kez, bırakıldığım yer hücrenin döşemesi değil; bir gemi güvertesi olsa gerekti.

Nihayet kollarımı da tutmayı bıraktılar. İşte artık hareketlerimde serbestim. Hemen başımı örten kumaşı kaldırıyorum ve bakıyorum...

Tam yol giden bir yelkenli gemideyim; geminin dümen suyu, ardında uzun, beyaz bir iz bırakıyor.

Düşmemek için halatlardan birine tutunmak zorunda kaldım; kırk sekiz saattir koyu karanlık içinde hapis kaldıktan sonra gün ışığına çıkınca gözlerim kamaşmıştı.

Sert görünümlü on kadar adam güvertede gidip geliyorlar. Bunlar hiç birbirine benzemeyen tipler; hangi uyruktan olduklarını çıkaramıyorum. Zaten bana şöyle böyle dikkat ediyorlar.

Yelkenliye gelince, kanımca iki yüz elli-üç yüz tonilatoluk bir kapasitesi var. Yanlara doğru oldukça geniş, direkleri sağlam yelken takımı, elverişli rüzgârda hızla yol almasını sağlayabilir.

Arka tarafta, esmer yüzlü bir adam dümende duruyor. Dümeni tutan eli yelkenliyi epey şiddetli sapmalara karşı koruyor.

Bir gezi yatı görünümünde olan geminin adını okumaya çalıştım. Acaba bu ad kıçtaki plakaya mı yoksa ön taraftaki bordaya mı yazılmıştı?

Bir tayfaya yaklaşıyorum ve:

“Bu, hangi gemi?” diye soruyorum.

Hiç cevap yok. Hatta zannedersem, adam beni hiç anlamadı.

“Kaptan nerede?” diye yineledim.

Tayfa önceki gibi bu soruya da karşılık vermedi.

Ön tarafa doğru gidiyorum.

Burada, bocurgat payandalarının üstünde bir çan asılı... Çanın bronzdan kaplamasına belki bir isim kazılmıştır, yani geminin adı!

Hiçbir ad yok.

Kış tarafa dönüyorum, dümen yekesindeki adama başvurarak sorumu yineliyorum...

Adam bana biraz sevimsiz bir bakış atıyor, omuzlarını silkiyor, şiddetli bir sapmayla sol yana yatan gemiyi kuvvetli bir hamleyle eski haline getiriyor.

Thomas Roch'un burada olup olmadığı aklıma geliyor... Onu göremiyorum... Gemide yok mu acaba? Bunu anlamak zor. Healthful-House'dan sadece Bekçi Gaydon'ı ne diye kaçırsınlar? Benim Mühendis Simon Hart olduğum kimsenin aklının köşesinden bile geçmez; hatta onu bilseler bile, beni ele geçirmekten ne çıkar sağlayacaklar, benden ne bekleyecekler?

Thomas Roch güvertede olmadığına göre, onun kamaralardan birine kapatılmış olduğunu düşünüyorum. Ona bekçisinden daha çok ilgi göstermeleri kadar olağan bir şey olamaz!

Düşünelim bakalım -bu durum nasıl olmuştu da hemen dikkatimi çekmemişti- bu gemi hangi koşullarda yol alıyor? Yelkenleri açılmamış... Bir tek yelken bile dalgalanmıyor... Rüzgâr kesilmiş... Biz doğu yönünde yol alıyoruz; doğudan gelen hafif esinti ters yönde... Ama gemi, burnu hafifçe suya dalarak hızla süzülüyor; o sırada, pruva kaplaması suları yarıyor, su kesimi çizgisi köpükler çıkarıyor. Dümen suyu hareli kumaş gibi arkadan uzaklara yayılıyor.

Şu halde, buharlı bir yat olmasın bu? Hayır... Mizana direğiyle ana direk arasında herhangi bir baca yok... Elektrik gücüyle çalışan bir gemi mi acaba? Ya akümülatörleri var ya da hatırı sayılır güçte pil bataryaları... Herhalde bunlar pervanesini çalıştırıyorlar ve belirli bir hız oluşturluyorlar.

Gerçekten, bu deniz yolculuğunu başka türlü açıklayamam. Her ne olursa olsun, itici aygıtı bir pervane olduğuna göre, yukardan eğilerek onun nasıl işlediğine bakacağım. Böylece onun hareketinin hangi mekanik kaynaktan ileri geldiğini öğrenmem mümkün olacak.

Dümen yekesindeki adam yüzündeki alaycı bakışı bana doğru yönelterek yaklaşmama izin veriyor.

Dışarı doğru eğilerek gözlemliyorum.

Dönen bir pervanenin meydana getirdiği o kaynaşmalara ilişkin hiçbir iz yok; ama ardında güçlü yelkenleri olan bir geminin bırakabileceği, üç yüz dört yüz metre uzayan yassı bir dümen suyu görünüyor.

Peki bu yelkenliye o olağanüstü hızı sağlayan itici aygıt ne olabilir? Onu söylemiştim, rüzgâr oldukça elverişsiz ve deniz çarpıp çatlamayan hafif dalgalanmalarla kabarıyor.

Mürettebat benimle ilgilenmeye başlamadan önce, bunu mutlaka öğreneceğim. Ön tarafa dönüyorum.

Ambar ağzına yaslanmış bir adamla karşılaşıyorum. Yüzü bana yabancı gelmeyen adam bana bakıyor. Yaklaşmama izin verirken sanki ona bir şeyler söylememi bekliyor.

Dışarı doğru eğilerek gözlemliyorum.

Belleğim canlanıyor... Healthful-House'u ziyaret sırasında, Kont d'Artigas'ya eşlik eden zat bu. Evet... Yanılmıyorum...

Demek Thomas Roch'u bu varsıl yabancı kaçırdı ve ben Doğu Amerika dolaylarında pek tanınan Ebba yelkenlisindeyim! Tamam, peki! Karşımdaki adam, öğrenmeye hakkım olan şeyi bana söyleyecektir. Onun ve Kont d'Artigas'la İngilizce konuştuklarını anımsıyorum... Şu halde, beni anlayacak ve sorularıma cevap vermekten kaçınamayacaktır.

Onun Ebba yelkenlisinin kaptanı olduğunu düşünüyorum.

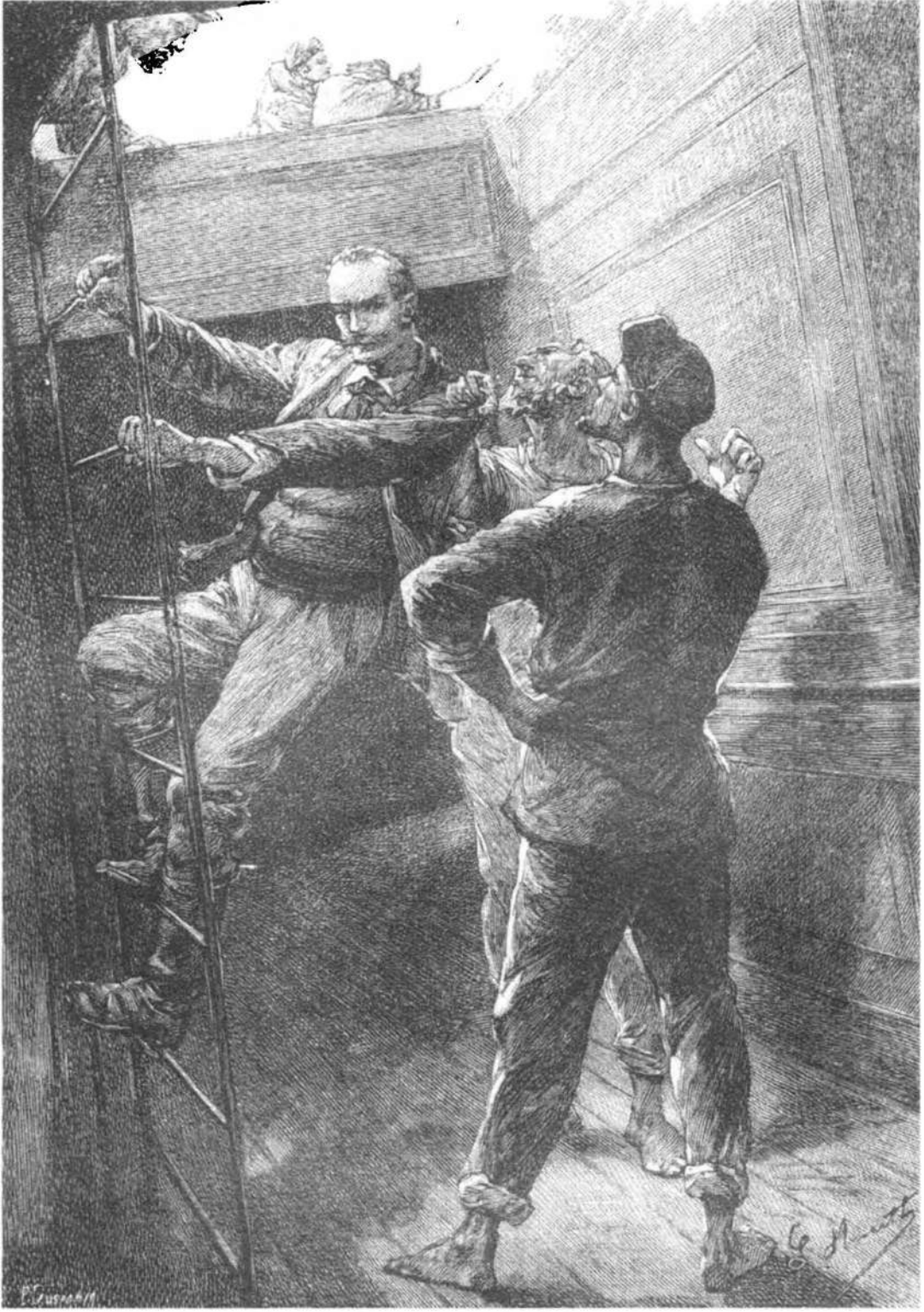
"Kaptan," diyorum, "Healthful-House'da gördüğüm kişi sizdiniz, öyle değil mi? Beni tanıdınız mı?"

O, uzun uzun yüzüme bakmakla yetiniyor, bana cevap vermeye gerek duymuyor.

"Ben, Bekçi Gaydon'ım," diyorum, "Thomas Roch'un bekçisi, beni neden bu gemiye kaçırdığınızı bilmek istiyorum!"

Adı geçen kaptan bir işaretle sözümü kesiyor; ancak bu işaret bana değil, baş kasaranın yanında görevli birkaç tayfaya yapıldığından, onlar koşuyorlar. Kendimi tutamayıp öfkeleneneğimden endişelenerek kollarımdan yakalıyor ve beni ambar ağzındaki merdivenden aşağı inmeye zorluyorlar.

Aslında bu merdiven, geminin bölme duvarına dikine sabitlenmiş demir çubuklardan oluşmuş. Sahanlıkta, her yana açılan kapı, ambarla kaptan kamarası ve ona bitişik kamaralar arasında irtibatı sağlıyor. Acaba beni yine ambarın altındaki o karanlık hücreye mi tıkacaklar?

**Beni ambar ağzındaki merdivenden
aşağı inmeye zorluyorlar.**

Hayır, sola dönerek beni bir kamaraya soku-
yorlar. Buranın havası temiz, içerisi şu anda ka-
palı duran gövde lombozundan ışık da alıyor.
İçerde eşya olarak asma yatak, bir masa, bir kol-
tuk, bir lavabo ve bir dolap bulunuyor. Masanın
üstüne örtü serilmiş.

Akşam yemeği zamanı...Sofraya oturmaktan başka yapacak şey yok. Çeşitli yemekler getiren kamarot –genç bir zenci çocuk– geri çekilmek üzereyken onu sorguya çekmeye çalışıyorum.

Ama onun da ağzını bıçak açmıyor, belki o da benim dilimi anlamıyor!

Kapı kapanır kapanmaz, her zaman cevapsız kalmayacak sorularımı daha ileriye erteleyerek iştahla yemek yiyorum.

İşin doğrusu, ben bir mahkûmum, ama bu kez, koşullar son derece konforlu ve umarım, varacağımız yere kadar aynı kalır.

Bu sırada, kafamdan bir düşünceler zinciri geçiyor. İlk düşüncem şöyle: Bu kaçırma olayını hazırlayan Kont d'Artigas, Thomas Roch'un kaçırılmasının faili o ve Fransız mucidin de burada olduğuna hiç kuşku yok. O da Ebba yelkenlisinde, konfor bakımından buradan aşağı kalır yanı olmayan bir kamaraya yerleştirilmiş olmalı.

Pekâlâ, bu zat kim? Bu yabancı nereden geliyor? Thomas Roch'u ele geçirdiyse, her ne pahasına olursa olsun, onun gizini mi elde etmek istiyor? Bu, olabilir. Bu durumda, kimliğimi ele vermemeye son derece dikkat etmeliyim. Gerçeği öğrenirlerse, serbest kalma şansım hiç kalmaz.

Ne denli çözülecek giz, ne denli anlaşılmaz şey var... Şu d'Artigas'nın kökeni, geleceğe ilişkin niyetleri, gemisinin izlediği rota, bağlı olduğu liman... Sonra saatte en az on mil hız yaparak pervanesiz, yelkensiz gerçekleştirilen şu deniz yolculuğu!...

Nihayet akşamla birlikte, daha serin bir hava lombozdan içeri giriyor. Lombozu vidasından ka-

pıyorum, kapım da dışarıdan sürgülü olduğuna göre, kendimi asma yatağın üzerine atmaktan başka yapacağım bir şey yok. Bu tuhaf Ebba'nın Atlantik yüzeyindeki tatlı salınımlarına ayak uydurarak uykuya dalıyorum.

Ertesi gün, şafak söker sökmez kalkıyorum, üstümü başımı düzeltip giyiniyor ve bekliyorum.

Aklıma hemen kamara kapısının kapalı olup olmadığına bakmak geliyor...

Hayır, kapalı değil. Kapı kanadını itiyorum, demir merdiveni tırmanıyorum ve işte güverte-deyim.

Kıç tarafta, tayfalar güverteyi yıkıyorlar. O sırada, iki adam konuşuyor. Bunlardan biri kaptan. Kaptan beni fark edince hiç şaşkınlık belirtisi göstermiyor, bir baş işaretiyle beni arkadaşına gösteriyor.

Ötekisi, hiç görmediğim yaklaşık elli yaşlarında, siyah saç ve sakalına aklar düşmüş biri. Gözleri parlak ve zeki bakışlarındaki ifade rahatsız edici değil. Bu adamda Yunan tipi var. Ebba kaptanı tarafından Serkö –Mühendis Serkö– diye çağırıldığını işitince, Yunan kökenli olduğundan hiç kuşku kalmadı.

Kaptana gelince, adı Spade. Bu isim, büyük olasılıkla İtalyan kökenli olduğunu gösteriyor. Böylece bir Yunan'dan, bir İtalyan'dan, yeryüzünün bütün köşelerinden toplanmış insanlardan oluşan ve Norveççe isim taşıyan bir yelkenliye bindirilen mürettebatla karşı karşıyayız. Doğrusu bu karışık grup bende kuşku uyandırıyor.

Peki Asyalı tipi, İspanyol adıyla Kont d'Artigas nereden geliyor?

Kaptan Spade ve Mühendis Serkö alçak sesle konuşuyorlar. Kaptan, önündeki pusula ibresinin göstergelerine pek aldınış etmez görünen dümen-deki adamı yakından izliyor. Adam daha çok ön tarafta bulunan tayfalardan birinin işaretlerine uyuyor. Bu tayfa dümeni sancak tarafına mı iskele tarafına mı çevirmesi gerektiğini ona işaret ediyor.

Thomas Roch orada, kaptan köşkünün yanın-da... Ufukta hiçbir kara parçasının görünmediği bu ıssız, uçsuz bucaksız denize bakıyor. Yanında duran iki tayfa gözlerini ondan ayırmıyorlar. Bu delinin kendisini denize atacağından mı korkuyorlar acaba?

Bilmem eski hastamla iletişim kurmama izin verirler mi?

Ona doğru ilerlerken Kaptan Spade ve Mühendis Serkö beni gözlüyorlar. Geldiğimi görmeyen Thomas Roch'a yaklaşıyorum ve işte onun yanındayım.

Thomas Roch beni tanımış gibi görünmüyor, hiçbir tepki göstermiyor. Canlı canlı parıldayan gözleri durmadan uzakları gözlüyor. İnsanı diriltten havayı içine çekmekten mutlu; tuzlu havayla dolan göğsü uzun soluklarla şişiyor. Bol oksijenli havaya, bulutsuz gökyüzünden yayılan nefis bir güneş ışığı da ekleniyor. Güneş ışınları tepeden tırnağa onu yıkıyorlar. Durumdaki değişikliğin farkında mı acaba? Healthful-House'u, içine kapatıldığı pavyonu, Bekçisi Gaydon'ı unuttu mu yoksa? Büyük olasılıkla mümkün. Geçmiş belleğinden silinmiş, tümüyle şimdiki anı yaşıyor.

Kanımca Thomas Roch, Ebba'nın güvertesinde, hatta şu açık deniz ortamında bile, on beş aydır

tedavi ettiğim aynı bilincini yitirmiş adam. Zihinsel durumu değişmemiş; ancak buluşlarından söz edildiği zaman akli yerine gelecek. Ziyareti sırasında onun bu özelliğini gözlemlemiş olan Kont d'Artigas, bu gerçeği çok iyi biliyor. Mucidin gizini ele geçirmek için er ya da geç bu durumdan yararlanacağı besbelli. O gizden nasıl yararlanabilir?

“Thomas Roch?” dedim.

Sesim onu etkiliyor, bir an gözleri benim üzerime dikildikten sonra, heyecanla başka tarafa dönüyor.

Elini tutuyor, onu sıkıyorum, ama aniden –beni tanımadan– elini çekiyor ve uzaklaşıyor. Geminin kış tarafına yöneliyor. Orada Mühendis Serkö ve Kaptan Spade bulunuyor.

O adamlardan birine danışmayı mı düşündü acaba? Onunla konuşurlarsa, cevap verecek mi? Oysa benim ilgimden kaçındı.

Tam o anda, yüzü bir zekâ pırıltısıyla aydınlanıyor, dikkati –bundan kuşkusuz yok– geminin yol alışındaki tuhaflık üzerinde toplanıyor.

Gerçekten, bakışları yelkenleri inik halde olan Ebba'nın direklerine yöneliyor ve hemen dingin suların yüzeyine kayıyor...

O zaman Thomas Roch geri dönüyor, sancak tarafındaki dar geçitten tekrar çıkıyor ve eğer Ebba buharlı bir yatsa, bir bacanın –siyah dumanların çıkacağı bir baca– bulunması gereken yerde duruyor.

Bana tuhaf gelen şey Thomas Roch'a da tuhaf görünüyor. Benim açıklayamadığım şeyi o da açıklayamıyor ve aynı benim yaptığım gibi pervanenin işleyişini görmek amacıyla kış tarafa gidiyor...

Geminin yanında bir domuz balığı sürüsü atlayıp zıplıyor. Ebba ne denli hızla süzülse de bu çevik hayvanlar hiç zorlanmadan ona yetişiyorlar. Takla atıyorlar, devrilip düşüyorlar, olağanüstü bir esneklikle doğal oyunlarını oynuyorlar.

Thomas Roch onları izlemekten vazgeçip küpeştenin üzerinden aşağı eğiliyor...

Onun denize düşmesinden korkan Mühendis Serkö ile Kaptan Spade hemen ona yaklaşıyorlar. Sımsıkı yakalayarak onu yeniden güverteye götürüyorlar.

O sırada, Thomas Roch'un –bu bakımdan çok deneyimim var– şiddetli bir öfkeye yakalanmak üzere olduğunu gözlemliyorum. Kendi etrafında dönüyor, el kol hareketleri yapıyor, ağzından kimseye yöneltmediği tutarsız sözler çıkıyor...

Bu, çok görülen bir şey. Bir nöbet geçirmesi yakın. Healthful-House pavyonunda son akşam geçirdiği o nöbete benziyor. O nöbet, uğursuz sonuçlar doğurmuştu. Dikkat etmek gerekecek. Kamarasına inilecek ve benim her zaman uyguladığım özel tedaviye ihtiyaç duyulacak. Belki o zaman beni çağıracaklar...

Şimdilik Mühendis Serkö ile Kaptan Spade gözlerini ondan ayırmıyorlar. Büyük olasılıkla müdahale etmeyecekler ve olay şöyle gelişiyor:

Ana direğe yöneldikten sonra, gözleri boş yere yelken takımını arıyor. Ana direğe ulaşp kollarıyla sarılıyor, sanki onu devirmek istermişçesine armadora çemberinden sarsarak sallıyor.

Çabalarının sonuçsuz kaldığını görünce, ana direkte denediği şeyi mizana direğinde denemeye gidiyor. Sinirsel öfkesi gitgide artıyor. Ağzın-

dan çıkan belirsiz sözlerin ardından anlamsız çığlıklar atıyor.

Birdenbire iskele halatlarına atılarak onlara asılıyor. Çarmıkların basamaklarına atlayarak gabya yelkeninin çıtalarına çıkma olasılığı aklımdan geçiyor. Onu durdurmazlarsa, güverteye düşme tehlikesi var ya da geminin sağdan sola yalpa vurması durumunda denize düşecek...

Kaptan Spade'in bir işareti üzerine tayfalar koşuyorlar, kollarını beline doluyorlar. Ancak elleri halatları öyle güçle tutuyor ki onu çekip alamıyorlar. Bir nöbet anında, gücünün iki katına çıktığı bildiğim bir şey. Ona hâkim olmak için çoğu kez gardiyanları yardıma çağırmam gerekmişti.

Bu kez, gemiciler –iriyarı kuvvetli adamlar– zavallı bunağın hakkından geliyorlar. Thomas Roch güverteye seriliyor, olağanüstü direncine rağmen iki tayfa onu tutuyor.

Artık kamarasına indirmekten başka yapacak şey yok. Nöbet sona erene kadar kendi haline bırakacaklar. Bu emir, sesi kulağıma kadar gelen yeni bir kişi tarafından veriliyor...

Arkamı dönüyorum ve onu tanıyorum.

Bu, Kont d'Artigas. Healful-House'da gördüğüm gibi buyurgan duruşu, kaygı verici yüz ifadesiyle aynı kişi.

Hemen ona doğru gidiyorum. Ne de olsa bir açıklama istemem gerekiyor... Ve onu isteyeceğim.

“Hangi hakla... mösyö?” diye soruyorum.

Kont d'Artigas:

“En güçlünün hakkı!” diye cevap veriyor.

Thomas Roch kamarasına götürülürken, o kış tarafa yöneliyor.

VII

İki Gün Deniz Yolculuğu

Belki –koşullar gerektirirse– Mühendis Simon Hart olduğumu Kont d'Artigas'ya söylemek zorunda kalacağım. Bekçi Gaydon kalarak daha fazla ilgi ve saygı göremem herhalde! Bununla birlikte, bu karar düşünmeyi gerektiriyor. Gerçekten kafamda hep aynı saplantılı düşünce var: *Ebba*'nın sahibi Fransız mucidi kaçırdıysa bu, Roch Patlayıcısını ele geçirme umudu beslediğindendir. O savaş aracına ne eski ne yeni kıta kabul edilmez fiyatı vermek istemişti. O zaman, Thomas Roch'un gizini açığa vurması durumunda, onun yanında kalmaya devam etmem doğru olmaz mı? Bekçilik görevini sürdürerek onun tedavisini üstlenmem de doğru sayılmaz mı? Evet, her şeyi görüp işitme olanağını elimde tutmak zorundayım. Kim bilir, belki de Healthful-House'da keşfedilmesi bana olanaksız görünen şeyi, sonunda öğrenmiş olurum!

Şimdi, *Ebba* yelkenlisi nereye gidiyor? Birinci soru, bu.

Şu Kont d'Artigas kim? Bu da ikinci soru.

Birinci soru, herhalde birkaç gün içinde cevabını bulacak. Şu tuhaf gezi yatının hangi itici aygıtla işlediğini ve yol alırken bu hıza nasıl eriştiğini sonunda çözeceğim.

İkinci soruya gelince, onun cevabını bulmam biraz zor olacak.

Kanımca, bu gizemli zatın kökenini saklamasında gerçekten büyük çıkarı olmalı ve korkarım ki onun hangi uyruktan olduğuna ilişkin hiçbir ipucu yakalayamayacağım. Kont d'Artigas akıcı bir İngilizce konuşuyor –17 no'lu pavyonu ziyaret sırasında bundan emin olmuştum– ancak Kuzey halklarına özgü titrek ve sert bir vurgu kullanıyor. İki kıtada yaptığım yolculuklar boyunca bu biçimde vurgulu bir konuşma işitmedim. Bu olsa olsa, Malezya'nın kendine özgü dilinin sertliğinden kaynaklanıyor. Gerçekten neredeyse bakır rengine çalan zeytin yeşili, sıcak yüz rengi, abanoz siyahı kıvrırcık saçları, derin bir göz çukurundan çıkan ve kımıltısız bir gözbebeğinden mızrak gibi fırlayan bakışları, uzunca boyu, omuzlarının genişliği, büyük bir fiziksel gücün belirtisi olan çok belirgin adaleli çekiciliği ile Kont d'Artigas'nın Uzak Doğu ırklarından birinden gelmesi mümkün.

Bana sorarsanız, şu d'Artigas adı da kont unvanı gibi sahte olsa gerek. Yelkenlisi Norveççe bir isim taşıyorsa da kendisi kesinlikle İskandinav kökenli değil. Avrupa'nın kuzeyli insanlarıyla ilgisi yok. Ne sakın yüz ifadesi ne sarı saçları ne de o kuzeylilerin soluk mavi gözlerinden yayılan o tatlı bakışı var.

Kısaca ne olursa olsun, bu adam –benimle birlikte– Thomas Roch'u kaçırdı ve mutlaka maksadı kötü.

Peki bunu sırf kişisel çıkar için mi, yoksa yabancı bir güç yararına mı gerçekleştirdi? Thomas Roch'un buluşundan tek başına mı yararlanmak istiyor? Bu buluştan yararlanacak koşullara sa-

hip mi? Bu da henüz karşılığını bulamadığım bir üçüncü soru. Buradan kaçmanın mümkün olduğunu varsayarsak, kaçmadan önce, görüp işiteceğim her şeyin ardından belki bu sorunun cevabını bulmayı başarırım.

Ebba anlaşılmaz koşullar altında yolculuğuna devam ediyor. Güvertede dolaşırken serbest kalıyorum. Yalnız mizana direğinin ön tarafında bulunan ambar ağzından öteye geçmem yasak.

Gerçekten bir kez, cıvadra ıskaçasına kadar ilerlemek istedim. Oradan dışarı eğilerek geminin pruva kaplamasının suları yarmasını görebilecektim. Ancak verilen emirler sonucunda besbelli ki nöbetçi tayfalar geçişimi engellediler. Tayfalar-dan biri boğuk bir İngilizce ve sert bir sesle:

“Arka tarafa! Arka tarafa!” dedi. “Manevrayı engelliyorsunuz!”

Manevra mı? Manevra yapılmıyor ki...

Geminin hangi tür itici aygıtla çalıştığını keşfetmek istediğimi anladılar mı acaba? Bu, mümkün. Bu sahneye tanık olan Kaptan Spade yolculuğun içyüzünü araştırdığımı sezmiş olmalı. Bir hastane bekçisinin böylesi bir hızla yol alan, pervanesiz, yelkensiz bir gemiye çok şaşırması da mümkün. Neyse, şöyle ya da böyle, Ebba'nın güvertesinde ön tarafa geçmem yasak.

Saat ona doğru, rüzgâr artıyor –kuzeybatıdan gelen çok elverişli bir rüzgâr– ve Kaptan Spade, baştayfaya talimatlarını veriyor.

Baştayfa hemen dudaklarıyla ıslık çalarak ana yelkeni, mizana ve flock yelkenlerini açtırıyor. Böylesi bir disiplin ve düzen, ancak bir savaş gemisinde uygulanabilir.

Ebba hafifçe sol yana eğiliyor, hızı gözle görülür biçimde artıyor. Bu arada, motorun çalışması durmuyor. Zira yelkenlere dolan rüzgâr yeterli değil; gemi bu durumda sırf yelken açarak hız yapamaz. Bununla birlikte, düzenli olarak şiddetlenen yel sayesinde yelkenler geminin yol almasına yardımcı oluyorlar.

Hava güzel, batıdaki bulutlar en yüksek noktaya çıkar çıkmaz dağılıyor, güneş ışınlarına boğulan deniz göz kamaştırıyor.

Şimdi başlıca uğraşım, izlediğimiz rotayı olabildiğince kestirebilmek. Bir geminin hızını anlamak için denizde yeterince yolculuk yapmıştım. Kanımca Ebba'nın hızı, on-on bir mil olsa gerek. Yönüne gelince, hep aynı; dümen yekesindeki adamın önüne yaklaşarak bunu anlamam zor olmadı. Ebba'nın ön tarafı Bekçi Gaydon'a yasak olsa da kış tarafı değil. Pusulaya defalarca hızlı bir bakış atabildim. Pusulanın ibresi şaşmadan doğuyu ya da daha doğrusu doğu-güneydoğuyu gösteriyor.

İşte, Amerika Birleşik Devletleri'nin batı kıyılarıyla sınırlı Atlantik Okyanusunun bu parçasında yaptığımız yolculuğun koşulları bunlar.

Bellegime başvuruyorum: Eski kıtanın kara parçalarına ulaşmadan önce bu yönde karşımıza çıkacak adalar ya da takımadalar hangileri?

Gemi Kuzey Carolina'dan ayrılalı beri kırk sekiz saat geçti. Otuz beşinci paralel o bölgeden geçerek doğuya doğru uzanıyor. Yanılmıyorsam aynı paralel, Afrika kıyısını yaklaşık olarak Fas hizasında kesiyor. Ama onun geçtiği yerde, yani Amerika'nın şöyle böyle üç bin mil ötesinde Asor Adaları bulunuyor. Şu halde, Ebba'nın bu takıma-

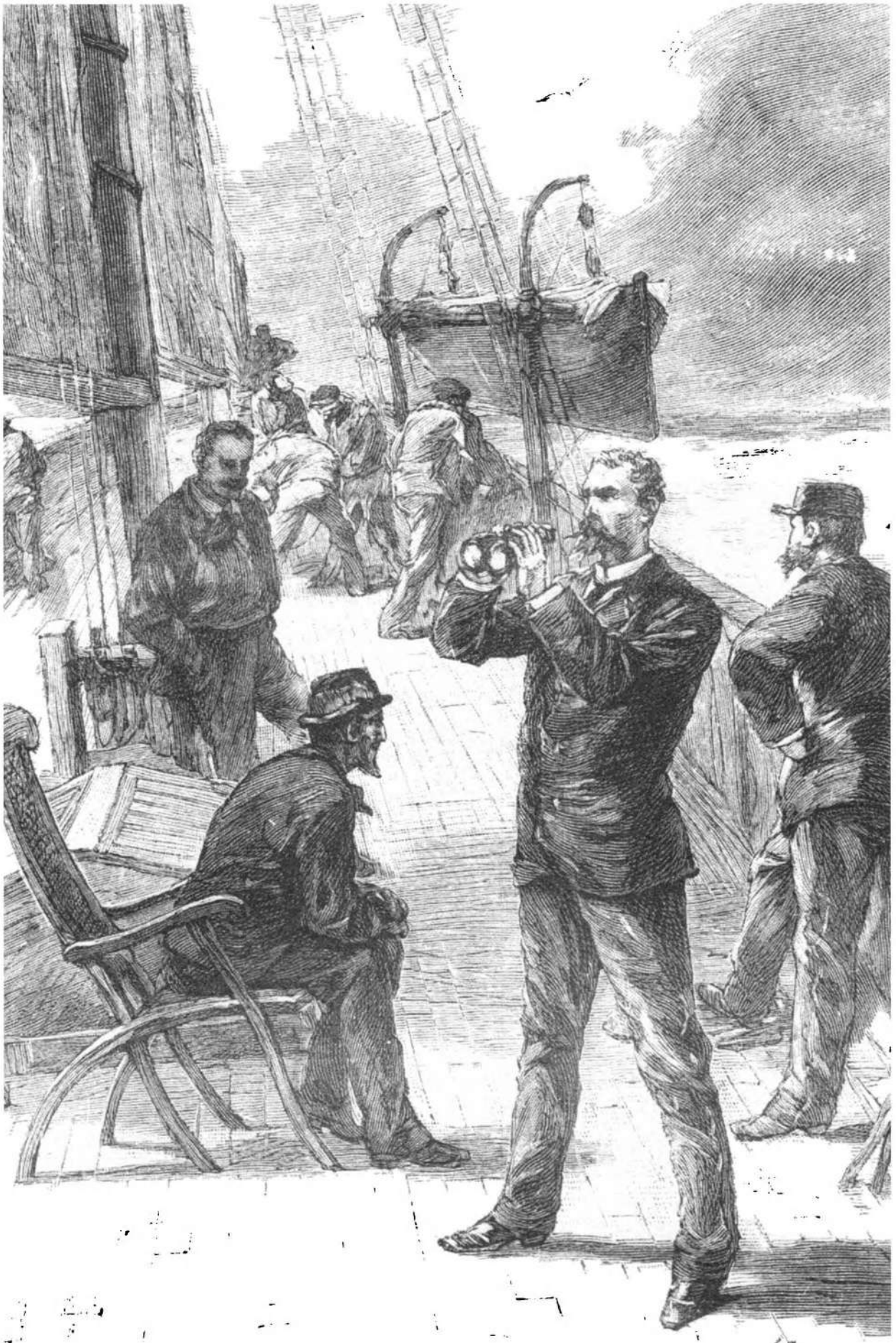
dalara gitme niyetinde olduğu düşünülebilir mi? Belki de bağlı olduğu liman, Portekiz'e ait bu adalardan birinde bulunuyordur! Hayır bu varsayımı kabul edemeyeceğim.

Zaten Asor Adalarından önce karşımıza İngiltere'ye ait olan Bermuda Adaları çıkacaktır. Onlar sadece bin iki yüz kilometre mesafede, otuz beşinci paralelin üzerinde bulunuyorlar. Eğer Kont d'Artigas Thomas Roch'u bir Avrupalı devlet hesabına kaçırdıysa, bu devletin Birleşik Krallık olması daha az ihtimal dahilinde görülüyor. Aslında bu zatın sırf kişisel çıkarı için hareket ettiği her zaman geçerli.

Gün boyu, Kont d'Artigas üç dört kez kıç tarafta göründü. Oradan bakışlarıyla ufkun çeşitli noktalarını dikkatle inceliyormuş gibi geldi bana. Açık denizde bir duman ya da bir yelken görüldüğü zaman, denizci dürbününü kullanarak uzun uzun onları gözlemliyor. Hatta benim güvertede bulunmama bile aldırış etmiyor.

Ara sıra Kaptan Spade onun yanına geliyor, ne anladığım ne de tanıdığım bir dille karşılıklı konuşuyorlar.

Ebba'nın sahibi, Mühendis Serkö ile daha sıkı fıkı görüşüyor; onunla daha samimi gözüküyor. Oldukça çalçene olan, daha az kaba ve gemideki adamlara göre daha dışa dönük görünen bu mühendis, acaba hangi sıfatla gemide bulunuyor? Kont d'Artigas'nın özel bir dostu mu? Öylesine imrenilecek bu varsıl yat adamının yaşamını paylaşılarak denizlerde onunla birlikte mi dolaşıyor? Sözün kısası, bana göre bu adam biraz sempatik ve gemide daha az çıkarıcı görünen yegâne insan.

**Açık denizde bir duman ya da
bir yelken görüldüğü zaman...**

Thomas Roch'a gelince, gün boyu onu görmedim; kamerasına kapatılmış olmalı. Hâlâ önceki gün geçirdiği nöbetin etkisi altında herhalde.

Öğleden sonra saat üçe doğru, Kont d'Artigas aşağıya inerken, bir işaretle beni yanına çağırdığı zaman bu durumdan emin oldum.

Şu kont d'Artigas'nın benden ne istediğini bilmiyorum ama, ona ne diyeceğimi çok iyi biliyorum. İngilizce konuşarak bana soruyor:

"Thomas Roch'un nöbetleri uzun süre devam ediyor mu?"

"Bazan kırk sekiz saat sürüyor," diye cevap veriyorum.

"Bunun niçin ne yapmalı?"

"Uyanana kadar onu rahat bırakmak yeterli. Bir gecelik uykunun ardından nöbet bitiyor ve Thomas Roch her zamanki bilinçsiz haline dönüyor."

"Pekâlâ Bekçi Gaydon, zorunlu olursa Healthful-House'daki gibi onu tedavi etmeye devam edersiniz."

"Tedavi mi?"

"Evet... Yelkenlinin güvertesinde... Varacağımız yere kadar..."

"Nereye?"

Kont d'Artigas:

"Yarın, öğleden sonra varacağımız yere kadar," diye cevap veriyor.

Yarın... diye düşündüm. Demek ki ne Afrika kıyılarına ne de Asor Adalarına ulaşmamız söz konusu! O zaman geriye şu varsayım kalıyor: Ebba Bermuda Adalarında konaklayacak.

Kont d'Artigas merdivenin ilk basamağına adım atarken, bu kez ben onu sorguya çekiyorum:

“Mösyö,” diyorum, “şunu bilmek isterim ki... Nereye gittiğimi bilmeye hakkım var... Ve...”

“Bekçi Gaydon, burada hiçbir hakkınız yok. Size bir şey sorulduğu zaman cevap vermekle yetinin.”

“İtiraz ediyorum...”

Bana kötü bir bakış atan buyurgan ve kibirli zat: “İtiraz edebilirsiniz,” diyor.

Ve ambar ağzı merdiveninden inerek beni Mühendis Serkö ile baş başa bırakıyor. Mühendis gülümseyerek:

“Yerinizde olsam, boyun eğerim Bekçi Gaydon,” diyor. “Biri tuzağa düştüğü zaman...”

“Bağırmaya hakkı var... Sanırım...”

“Neye yarar... Kimse size aldırış etmediğine göre?”

“Daha ilerde beni dinleyecekler mösyö...”

“Daha ilerde... O uzun bir süre! Neyse... Dilediğiniz gibi bağırın!”

Mühendis Serkö bu alaycı öğüdü verdikten sonra beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Saat dörde doğru, bizim ters yönümüzde, doğuda altı mil mesafede yol alan büyük bir gemi görünüyor. Yol alışı hızlı, giderek gözle görülür biçimde büyüyor. İki bacasından siyah dumanlar çıkıyor. Bu, bir savaş gemisi. Ana direğin tepesinde küçük bir flama dalgalanıyor. Kıç tarafta hiç bayrak bulunmamakla birlikte federal donanmaya ait bir kruvazör olmalı bu.

Yanından geçerken *Ebba* alışılmış şekilde onu selamlayacak mı diye kendime soruyorum.

Hayır, şu anda yelkenlinin açıkça uzaklaşmak niyetinde olduğu görülüyor.

Böylesine kuşkulu bir yat için bu tür davranışlar beni şaşırtmıyor. Ancak çok büyük şaşkınlığıma neden olan şey Kaptan Spade'in manevra yapma biçimi.

Gerçekten, ön tarafta bocurgatın yanına gelince sinyal veren bir aygıtın önünde duruyor. Bu, buharlı bir geminin makine dairesine emirler göndermeye yarayan aygıtlarına benziyor. Aygıtın düğmelerinden birine basar basmaz Ebba güneydoğuya doğru az bir sapma yapıyor; aynı yelken ıskotaları mürettebat tarafından hafifçe gevşetiliyor.

Besbelli ki "herhangi bir" emir "herhangi bir" makinenin makinistine iletildi. İçyüzünü hâlâ çözemediğim "herhangi bir" motorun çalışmasıyla yelkenlinin bu anlaşılmaz sapması gerçekleştiriliyor.

Bu manevra sonucunda, Ebba rotasını hiç değiştirmemiş olan kruvazörden yanlamasına uzaklaşıyor. Hiç kuşku uyandırmayan bu gezi teknesi için bir savaş gemisi, rotasını ne diye değiştirmeye kalkışsın?

Fakat akşamın altısına doğru, iskele tarafından ikinci bir gemi görüldüğü zaman, Ebba bambaşka bir davranış sergiliyor. Bu kez ondan uzaklaşmak yerine, Kaptan Spade aygıtla bir sinyal gönderdikten sonra, gemi tekrar doğu yönüne dönüyor, bu da onu aynı geminin seyrettiği sulara götürüyor.

Bir saat sonra, iki gemi üç ya da dört mil arayla yan yana geliyorlar.

O sırada, rüzgâr tümüyle kesilmiş durumda. Bu, üç direkli, uzun boylu bir ticaret gemisi. Ana yelkenlerini indirmeye başlıyor. Gece boyunca rüzgârın yeniden çıkacağını düşünmek gereksiz. Yarın bu dingin denizde, üç direkli yelkenli zo-

runlu olarak aynı yerde kalacak. Ebba'ya gelince, gizemli motoruyla hareket ederek yaklaşmaya devam ediyor.

Kaptan Spade yelkenlerin indirilmesini emretti. Yanış yatlarına özgü o hayranlık uyandırıcı çabuklukla ve Baştayfa Effrondat'nın yönetiminde emir yerine getirildi.

Karanlık basmaya başlarken, iki gemi arasında bir buçuk millik bir aralık kalıyor.

O sırada, Kaptan Spade bana doğru yöneliyor, sancak kapısında yanıma sokuluyor ve hiç nezaket gösterisi yapmadan kamarama inmemi buyuruyor.

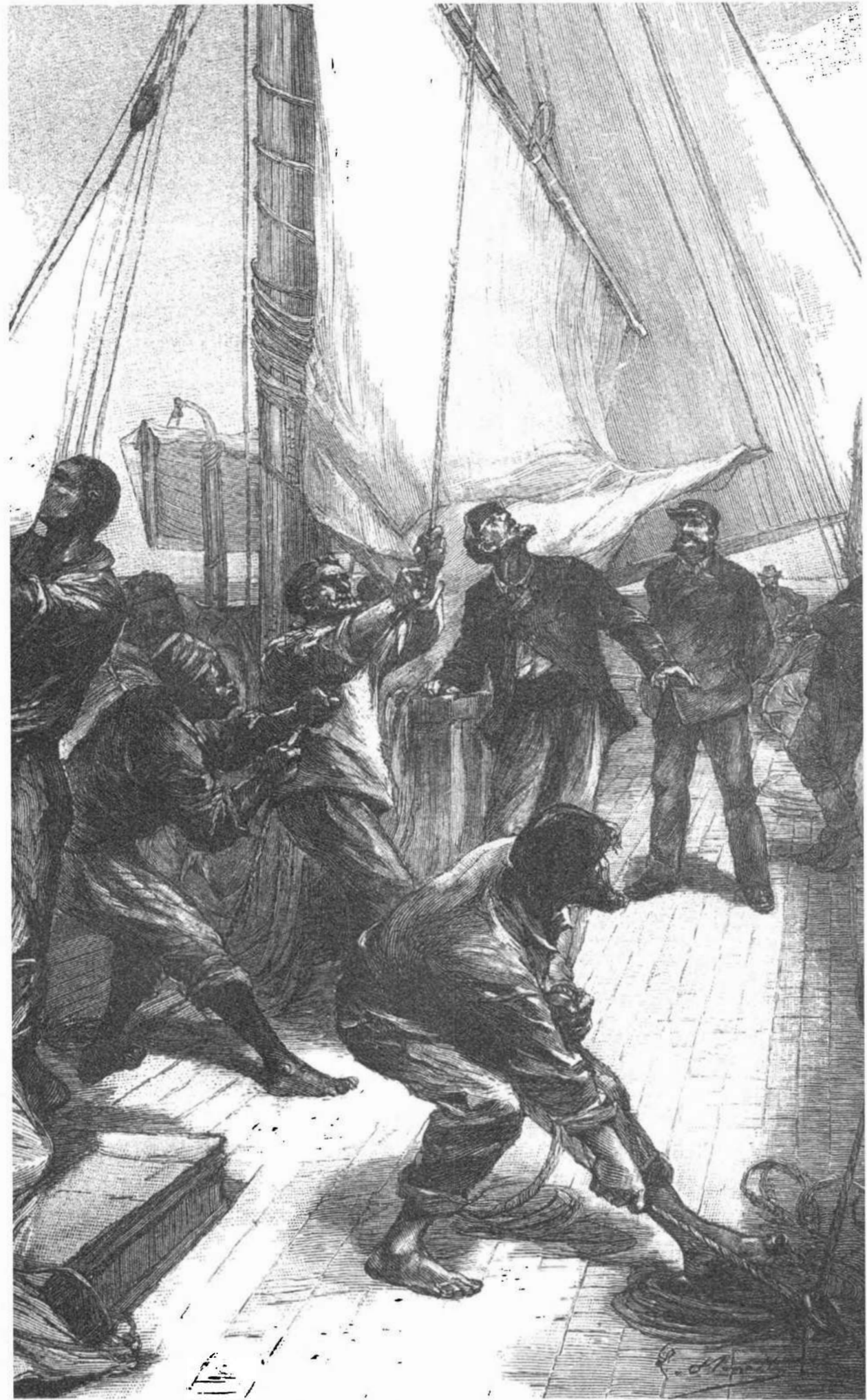
İtaat etmekten başka çarem yok. Bu arada, güverteden ayrılmadan önce baştayfanın gemi ışıklarını yaktırmadığını gözlemliyorum. Oysa üç direkli yelkenli kendi ışıklarını yaktı. Sancak tarafında yeşil, iskele tarafında kırmızı ışık yanıyor.

Bizim yelkenlinin bu gemiyle yan yana görünmek istemediğinden kuşku yok. Yol alışına gelince, rotası değişmemekle birlikte biraz daha yavaşladı.

Önceki günden bu yana, Ebba'nın doğruya doğru iki yüz mil yol almış olması gerektiğini düşünüyorum.

Yeniden belirsiz bir kaygı içinde kamarama döndüm. Yemeğim masa üzerine bırakılmış; fakat nedense endişeliyim, azıcık bir şeyler yiyorum ve uykumun gelmesini bekleyerek yatıyorum.

Bu huzursuzluk iki saat boyunca sürüyor. Sadece yelkenlinin sallantıları, borda kaplamasına çarpan suyun şırıltısı, şu dingin deniz yüzeyinde geminin meydana getirdiği hafif sarsıntılar sessizliği bozuyor.

Kaptan Spade yelkenlerin indirilmesini emretti.

Şu geçen iki gün içinde bütün olan bitenlerle dolup taşan kafam bir türlü yatışmadı. Yarın, öğleden sonra, gideceğimiz yere ulaşacağız. Kont d'Artigas'nın dediği gibi "eğer durum gerektirirse" karaya çıktığımızda Thomas Roch'un yanında görevime tekrar başlamam gerekiyor.

Ambarın içine ilk kez kapatıldığım zaman, yelkenlinin Pamplico-Sound açıklarında bulunduğunu fark etmiştim. Şu anda –saat yaklaşık on olmalı– Ebba'nın durduğunu hissediyorum.

Bu durmak niye? Kaptan Spade bana güverte-den ayrılmamı buyurduğu sırada, görünürde hiçbir kara parçası yoktu. Haritalar bu yönde bir tek Bermuda Adalarını gösterir. Karanlık basarken, gözcülerin o adaları haber vermesi için daha elli altmış mil yol almak gerekiyor.

Kaldı ki Ebba duraklaması bir yana, neredeyse tamamen hareketsiz durumda. Çok yavaş, çok dengeli, hafif bir yalpa hissettiriyor. Denizdeki çalkantı zayıf. Deniz yüzeyinde yaprak kımıldamıyor.

Kamarama döndüğüm zaman, bizden bir buçuk mil mesafede duran şu ticaret gemisini düşünmeye başlıyorum. Bizim yelkenli ona doğru yönelmeye devam ettiyse onunla yan yana gelmiş olmalı. Şimdi durduğuna göre, iki gemi arasında iki yüz üç yüz metre aralık olsa gerektir. Güneş batarken rüzgârın kesilmesiyle durmuş olan o üç direkli yelkenli batıya doğru hareket edemez. Oradadır; gece karanlık değilse, lombozu açıp onu görürüm.

Belki de işime yarayan bir fırsat çıkar diye düşünüyorum. Özgürlüğüme kavuşmak umudu kalmadığına göre, neden kaçmaya kalkışmayayım?

Yüzme bilmiyorum, doğru, ama nöbetteki tayfaların denetiminden kurtularak gemideki cankurtaran simitlerinden biriyle denize atlayıp üç direkli yelkenliye ulaşmam mümkün olamaz mı?

Şu halde, ilkin kamaramı terk edip küpeşte merdiveninden tırmanmak söz konusu... Ebba güvertesinden de mürettebat postasından da hiçbir gürültü işitmiyorum. Adamlar bu saatte uyku da olsalar gerek... Deneyelim...

Kamaramın kapısını açmak istediğim zaman, dışarıdan kilitli olduğunu fark ediyorum. Bunu da tahmin etmek gerekti.

Bu kaçma planından caymak zorunda kalıyorum; zaten başarı şansım öyle az ki!

En iyisi uyumak; zira bedenim o kadar değilse de kafam çok yorgun. İçimden durmaksızın saplantılı, çelişkili düşünceler geçiyor. Uyuyarak onları kafamdan silebilir miyim bilmem.

Bir gürültüyle uyandığım için kendimi toparlamam lazım. Yelkenlide şimdiye dek işitmediğim garip bir gürültü bu.

Doğuya dönük lombozun camından gün ışığı girmeye başlıyor. Saatile bakıyorum... Sabahın dört buçuğu...

Kafama ilk takılan şey Ebba'nın yeniden yola koyulup koyulmadığı.

Hayır, kesinlikle hayır... Ne yelken takımı ne de motoru faaliyette. Onlar çalışsaydı o konuda hiç yanılmayacağım bazı sarsıntılar hissedilirdi. Zaten önceki gün güneş batarken nasılsa, gün doğarken de deniz sakin görünüyor. Benim uyuduğum saatlerde Ebba hareket etmiş olsa da şu anda kımıltısız duruyor.

Sözünü ettiğim gürültü güverte üzerinde telaşlı gidiş gelişlerden ileri geliyor. Bu, ağır bir şeyler taşıyan adamların ayak sesleri. Aynı zamanda, sanki aynı türden bir gürültü kamaramın altındaki ambardan da geliyor. Bu ambara mizana direğinin arkasındaki büyük kapaktan giriliyor. Bir de yelkenlinin gövdesine, su yüzünde kalan kısmına dıştan birtakım sürtünmeler oluyor. Acaba filikalar mı yanaştı? Adamlar malları yükleyip ya da boşaltmakla mı uğraşıyorlar?

Bu arada, gittiğimiz yere varmış olmamız mümkün değil. Kont d'Artigas Ebba'nın yirmi dört saatten önce hedefine varamayacağını söylemişti. Tekrar ediyorum, dün akşam gemi en yakın kara parçası olan Bermuda Adalarının elli ya da altmış mil uzağındaydı. Batıya dönmüş olsa da Amerika kıyılarının yakınında olsa da mesafe bu olduğuna göre bir yere varmış olmamız kabul edilemez. Üstelik geminin bütün gece boyunca hareketsiz kaldığını sanıyorum. Uyumadan önce durduğunu fark etmiştim. Şu anda, hareket etmediğinin de farkındayım.

Yeniden güverteye çıkmam için izin verilmesini bekliyorum. Kamaramın kapısı hâlâ dışardan kilitli durumda; bunu az önce kontrol etmiştim. Gün doğduktan sonra benim buradan çıkmama engel olacaklarını sanmıyorum.

Bir saat geçiyor. Sabah aydınlığı lombozdan içeri giriyor. Dışarıya bakıyorum. Okyanus hafif bir sisle örtülü, ama güneşin ilk ışınlarıyla birlikte sis dağılmakta gecikmeyecek.

Görüş mesafem yarım millik bir alanı kapsıyor, ama üç direkli yelkenli görünürde yok. Onu

göremediğim tarafta, yani Ebba'nın sol yanında dursa gerek.

İşte bir gıcırtı duyuluyor ve anahtar kilidin içinde dönüyor. Açılan kapıyı itiyorum, demir merdiveni tırmanıyorum; adamlar ön taraftaki ambar kapağını kapatırlarken güverteye ayak basıyorum.

Gözlerimle Kont d'Artigas'yı arıyorum... Orada yok, kamarasından çıkmamış.

Kaptan Spade ile Mühendis Serkö birkaç küçük balyanın istiflenmesini denetliyorlar. Balyalar herhalde ambardan çıkarıldı ve kış tarafa taşınıyorlar. Bu çalışma, uyandığım sırada işittiğim gürültülü gidiş gelişleri açıklıyor. Mürettebat malları hazırlamakla uğraştığına göre, varışımız yakın...

Bu konuda Kaptan Spade ve Mühendis Serkö'ye soru sormaktan kaçınıyorum. Beni bir cevapla onurlandırmaya tenezzül etmeyecekleri kesin çünkü.

Zaten o anda, Kaptan Spade sinyaller gönderen aygıtı doğru yöneliyor, üstteki düğmelerden birine basıyor. Âdeta birdenbire Ebba öne doğru hayli şiddetli bir sarsıntı hissettiriyor. Sonra yelkenlerini hâlâ açmadan doğruya doğru o olağanüstü hareketine başlıyor.

İki saat sonra, Kont d'Artigas ana ambar ağzında görünüyor, kış taraftaki direğin yanında her zamanki yerini alıyor. Mühendis Serkö ve Kaptan Spade onunla hemen birkaç kelime konuşuyorlar.

Üçü birden denizci dürbünlerine sarılıyorlar, güneydoğudan kuzeydoğuya kadar ufku gözlemliyorlar.

Benim de bakışlarıminın sabit bir şekilde aynı yöne dikilmesinde şaşılacak bir şey yok. Ancak denizci dürbünüm olmadığından açık denizde hiçbir şey seçemiyorum.

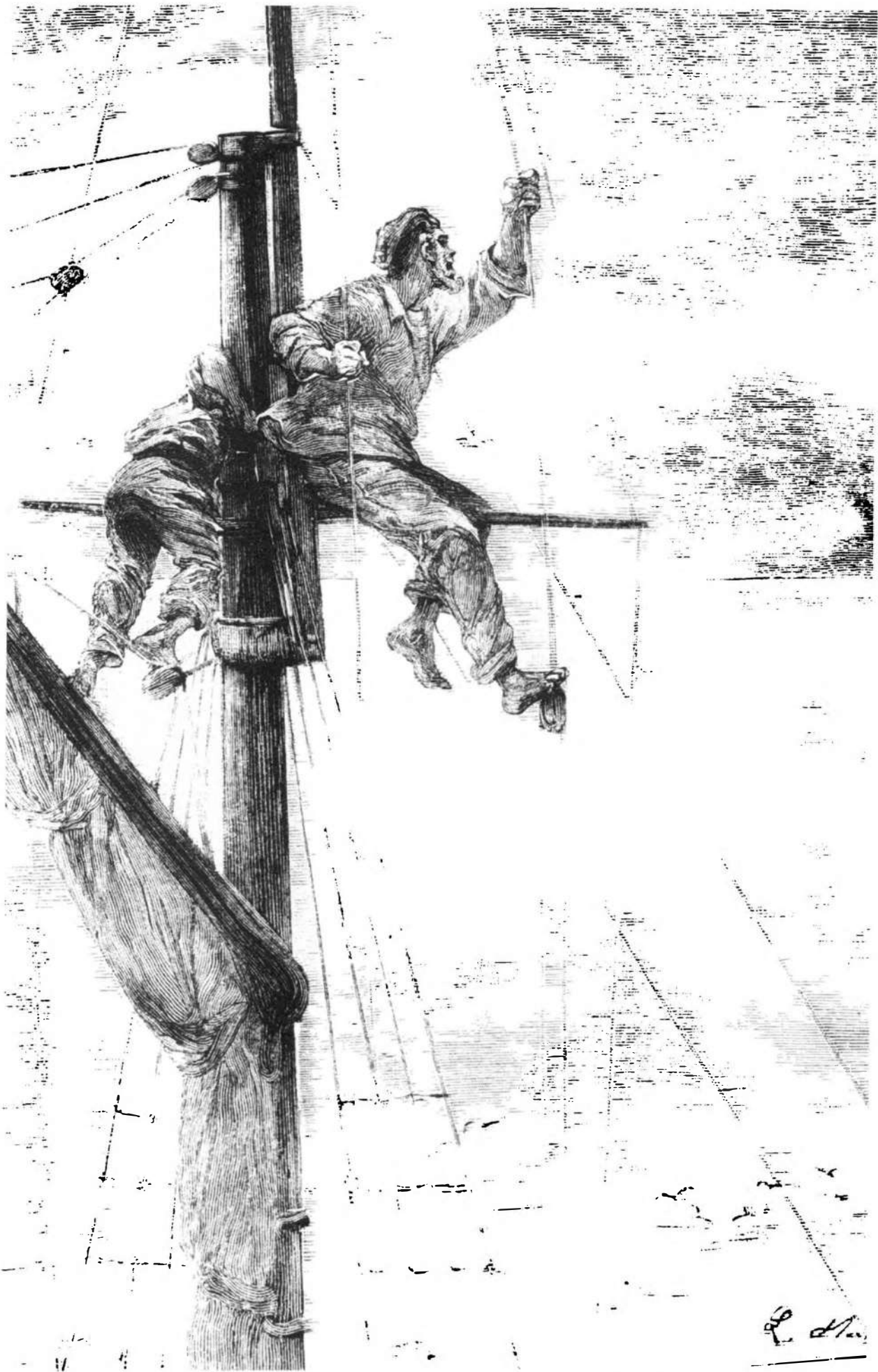
Öğle yemeği sona erdi, yeniden güverteye çıktık. Thomas Roch dışında herkes güvertedeydi; o kamarasından çıkmadı.

Saat bir buçuğa doğru, mizana direğine tırmanan tayfalardan biri karanın görüldüğünü haber verdi.

Ebba bu aşırı hızla gittiği sürece, kara parçasının ilk çizgilerini görmekte gecikmeyeceğim.

Gerçekten iki saat sonra, sekiz milden az bir mesafede belirsiz bir siluet biçimleniyor. Yelkenli yaklaştıkça, profiller daha net biçimde belirginleşiyor. Bunlar ya bir dağ silueti ya da hayli yüksek bir kara parçasının profili. Dağ doruğundan gökyüzüne doğru yükselen bir krater çıkıyor.

Civarda bir yanardağ mı var acaba? O zaman bu şey olacak...

**Mizana direğine tırmanan tayfalardan biri
karanın görüldüğünü haber verdi.**

VIII

Back-Cup

Kanımca *Ebba* Atlantik'in bu kesiminde, Bermuda Adalarından başka takımadayla karşılaşmaz. Bu da hem Amerika kıyısından başlayarak gidilen mesafenin, hem de Pamplico-Sound'dan çıkışımızdan bu yana izlenen rotanın sonucu. Söz konusu rota hiç değişmez biçimde güney-güneydoğu yönünde kaldı ve bu mesafe -hızla yol alışımızı da göz önüne alırsak- yaklaşık dokuz yüzle bin kilometre arasında bir uzaklık.

Bu arada, yelkenli hızını düşürmedi. Kont d'Artigas ile Mühendis Serkö kış tarafta, dümen yekesindeki adamın yanında duruyorlar. Kaptan Spade ön taraftaki yerini aldı.

Tek başına görünen şu adacığı batıda bırakarak geçecek miyiz acaba?

Bu, olası değil. Çünkü *Ebba* bağlı olduğu limana varışını gün ve saat olarak belirlemiş durumda...

O anda tayfalar manevra yapmaya hazırlanmak için güvertede sıralandılar. Gemi az sonra demir atmaya başlayacağından Baştayfa Effrondat talimatlarını veriyor.

İki saat içinde nasıl davranacağıma karar vereceğim. Yelkenli açık denizdeyken kafamı kurcalayan sorulardan ilkinin cevabını bulacağım.

Bununla birlikte, Ebba'nın bağlı olduğu liman kesinlikle Bermuda Adalarından biri. İnanılacak gibi değil, ama İngiliz takımadasının ortasında-yız. Kont d'Artigas Thomas Roch'u İngiltere hesabına kaçırmış olabilir mi? Bu varsayım, pek kabul edilecek gibi değil...

Kuşku götürmez bir şey varsa, bu garip zat oldukça acayip bir ısrarla şu anda beni gözlemliyor. Mühendis Simon Hart olduğumdan kuşkulanması mümkün değil; herhalde bu serüven hakkında ne düşündüğümü merak ediyor. Bekçi Gaydon zavallı bir garip olduğuna göre, bu zavallı garip başına geleceklerden bir soylu kişi kadar endişe duyamaz. O soylu kişi şu gizemli yelkenlinin sahibi olsa bile... Nitekim kişiliğime yönelen o ısrarlı bakıştan biraz endişe duyuyorum.

Eğer Kont d'Artigas kafamda çakan şimşegi sezdiyse beni gemiden denize fırlatmakta duraksamayacaktır...

Bundan böyle, daha ihtiyatlı davranmam gerekiyor.

Gerçekten hiç güvensizlik uyandırmadım ama –hatta cin gibi bir adam olan Mühendis Serkö bile fark etmedi– gizemli perdenin bir kenarını araladım. Gelecek, hafif bir ışık halinde gözlerimde belirdi.

Ebba'nın yaklaşmasıyla bu adanın, daha doğrusu bu adacığın biçimi açık gökyüzünde daha belirgin şekilde görünmeye başladı. Yelkenli adacığa doğru yöneliyor. En yüksek noktasını aşmış olan güneş, onun batı yüzünü ışınlarıyla tepeden tırnağa yıkıyor. Adacık tek başına bir kara parçası... Kuzeyinde de güneyinde de ait olduğu

bir takımada göremiyorum. Aramızdaki mesafe azaldıkça adacık daha çok belirginleşiyor ve arkasındaki ufuk alçalıyor.

Adacığın ilginç bir yapısı var. Tersine çevrilmiş bir fincana hayli benziyor. Fincanın dip tarafından kurum renginde bir buhar çıkıyor. Adacığın tepesi –başka deyişle fincanın dibi– deniz yüzeyinden yüz metre kadar yüksekte olsa gerek. Yan tarafları düzenli sarplık gösteren bayırlardan oluşmuş. Bu bayırlar, durmaksızın çatlayan dalgalarla dövülen tabanındaki kayalar kadar kıraç.

Ancak doğanın bir özelliği, batıdan gelerek onu fark eden denizciler için bu adacığı ayırt edilebilir kılmış. Burası, gözenekli bir kayalık. Kayalığın üzerindeki doğal kemer sanki fincan kulpuna benziyor ve güneş ışınlarına olduğu gibi fır fır dönen dalga serpintilerine de geçit veriyor. Kemerin diski doğu ufkuna taşıyor. Adacık bu görüntüleriyle kendine verilen Back-Cup* adını haklı çıkarıyor.

Tamam, ben bu adacığı görmüştüm ve yeniden görüyorum! Bermuda Adalarının ön tarafında yer alıyor. “Tersine çevrilmiş bu fincanı” birkaç yıl önce ziyaret etme fırsatı bulmuştum... Hayır! Yanılmıyorum! O tarihte, ayağım onun kireçli kayalarına basmış ve batı tarafındaki tabanını dolaşmıştım... Evet... Burası, Back-Cup...

Kendimi tutamayıp bir şaşkınlık çığlığı atacaktım... Bu da Kont d’Artigas’ı hayli memnun edecekti.

* Back-Cup, İngilizcede tersine çevrilmiş fincan anlamına gelir –çn.

Bermuda Adalarında bulunduğum sırada, hangi nedenlerden ötürü Back-Cup Adacığını araştırdığımı anlatayım.

Bu takımda Kuzey Carolina'nın yaklaşık bin kilometre uzağında bulunur. Yüzlerce ada ve adacıklardan oluşmuştur. Tam ortasında, 64. meridyen ve 32. paralel kesişir. 1609'da İngiliz Lomer'in gemisi oraya sürüklenerek batmıştır. O tarihten beri, Bermuda Adaları Birleşik Krallık'a aittir. Bu olayın sonucu olarak müstemleke nüfusu on bine çıkar. İngiltere sadece pamuk, kahve, çivit ürünleri için bu adaları gasp edip kendi topraklarına katmak istememişti. Ayrıca buraya bir deniz üssü kurdu. Zira burası Amerika Birleşik Devletleri'nin yakınında bulunuyordu ve Okyanus'un bu parçasına egemen bir konuma sahipti. Adaların ele geçirilmesi, başka devletlerin itirazlarıyla karşılaşmadan olup bitti. Şimdi Bermuda Adaları İngiliz hükümetince atanan bir kurul ve genel meclis tarafından yönetilmektedir.

Bu takımdanının belli başlı adaları, Saint-David, Sommerset, Hamilton, Saint-Georges adını taşır. Saint-Georges Adası serbest bir limandır ve aynı adı taşıyan kent, takımdanının merkezidir.

Bu adaların en büyüğü yirmi kilometre uzunluğu ve kırk kilometre genişliği geçmez. Geri kalan kara parçaları, on iki kilometrekarelik bir alana yayılmış olan adacık ve kayalık yığınının oluşmuştur.

Bermuda Adalarının havası çok sağlıklı, çok temizdir. Ne var ki bu adalar Atlantik'te kışın çıkan şiddetli fırtınalardan epey etkilenir ve dolayları gemiciler için tehlikelerle doludur.

Takımada ırmak ve nehirlerden yoksundur. Bununla birlikte, yoğun yağış alır. Ada sakinlerinin ihtiyaçları ve tarım için gerekli suyun sağlanmasına çözüm bulunması için yağmur suyunun toplanması yoluna gidilmiştir. Bunun için de büyük sarnıçlar inşa edilmiştir. Sağanaklar bitmez tükenmez bir cömertlikle bu sarnıçları doldurur. Bu çalışmalar haklı bir takdir toplamış ve insan zekâsının onurunu yükseltmiştir.

O tarihte benim ziyaretimin nedeni, hem bu güzel çalışmayı görme merakı, hem de sarnıçların yapımıydı.

New Jersey'de mühendis olarak çalıştığım şirketten birkaç haftalık izin aldım. Gemiye binerek New York'a gittim. Oradan Bermuda Adalarına geçtim.

Hamilton Adasının büyük Southampton Limanı'nda kaldığım sırada, yerbilimcilerin ilgisini çeken bir doğa olayı gerçekleşti.

Bir gün, erkekler, kadınlar, çocuklardan oluşan bütün bir balıkçı filotillasının Southampton-Harbour'a geldiği görüldü.

Elli yıldan bu yana, bu aileler Back-Cup'ın doğuya açık olan kıyısına yerleşmişler. Orada ahşap kulübeler, taş yapılar inşa etmişler. Balıkçılar su ürünleri bakımından son derece elverişli olan bu sularda avlanıyorlardı. Özellikle kaşalot avı bakımından mart ve nisan ayları Bermuda dolaylarına bolluk getiriyordu.

Şimdiye dek bu balıkçıların ne işini ne rahatını bozan bir şey olmuştu. Hamilton ve Saint-Georges'le kolay irtibat sağlandığından, daha az zahmetli hale gelen bu yaşam biçiminden yakın-

mazlardı. Donanımlı sağlam tekneleriyle tuttukları balığı satıyorlar, bunun karşılığında ailenin ihtiyacı olan gerekli tüketim eşyalarını satın alıyorlardı.

Şu halde, bir daha geri dönmek niyetiyle niçin orayı terk etmişlerdi? Simon Hart bunun nedenini öğrenmekte gecikmedi. Çünkü ada halkı orada eskisi gibi güvenlik içinde değildi.

Bundan iki ay önce, balıkçılar Back-Cup'ın içinden gelen boğuk patlamalar karşısında ilkin şaşırılmışlar, sonra endişeye kapılmışlardı. Aynı zamanda, adacığın doruğu –tersine çevrilmiş fincanın dibi de diyebiliriz– duman ve alevlerle çevriliyordu. Adacığın volkanik kökenli olduğu ve tepesinin bir kraterden oluştuğu varsayılsa bile, bu durum kimsenin aklından geçmemişti. Zira kıyıları son derece dik olduğundan onları tırmanarak krateri görmek olanaksızdı. Fakat kuşku götürmez bir gerçek vardı: Back-Cup eski bir yanardağdı ve köyü lav püskürtmekle tehdit ediyordu.

İki ay boyunca, içerden gelen homurtular, adacığın yapısını epey etkileyen sarsıntılar, özellikle gece vakti tepesinden fışkıran alevler, ara sıra duyulan müthiş patlamalar birbirini izliyordu. Bütün bu belirtiler su altında volkanik bir faaliyetin başladığını işaret ediyordu. Bunlar kesinlikle pek yakında adanın lav püskürteceğinin habercileriydi.

Aileler pek yakın olan bir felaketle karşı karşıya kalmışlardı. Bu kıyı boyunda onları lav püskürmelerinden koruyacak hiçbir sığınak yoktu. Hatta Back-Cup'ın tümüyle sulara gömüleceğinden korktular ve oradan kaçmakta duraksamadılar. Bütün eşyalarını balıkçı teknelerine koydu-

lar, oradan kaçarak sığınmak için Southampton-Harbour'a geldiler.

Bermuda Adalarında yaşayanlar, bu haber karşısında büyük bir korkuya kapıldı. Yüzyıllardır uyuklayan bir yanardağ, takımadanın batı ucunda yeniden uyanıyordu. Ne var ki kimileri bu olaydan dehşete kapılmış, kimileri ise merak içinde kalmışlardı. Ben meraklılardan biriydim. Yani olayı inceleyerek balıkçıların bunu abartıp abartmadıklarını anlamak benim için önem kazanmıştı.

Takımadanın batısında blok halinde su yüzüne çıkan Back-Cup, doğudan yaklaşılamayan küçük adacıklar ve resifler zinciriyle oraya bağlanmıştır. Yüksekliği yüz metreyi aşmadığından ne Hamilton'dan ne de Saint-Georges'ten görülür.

Southampton-Harbour'dan yola çıkan bir kotra, birkaç araştırmacıyla beni adacığın kıyısında indirdi. Karaya çıktığımız yerde, Bermudalı balıkçılar tarafından terk edilen kulübeler bulunuyordu.

İçerden gelen çatırtılar hâlâ işitiliyor, kraterden bir duman kümesi yükseliyordu.

Bizim açımızdan hiç kuşku yoktu: Yeraltı ateşlerinin etkisiyle eski Back-Cup yanardağı yeniden faaliyete geçmişti. Günün birinde, yanardağın patlayacağından ve çok kötü sonuçlar doğuracağından korkmamak elde değildi.

Yanardağın ağzına çıkmak için boş yere uğraştık. Bu sarp, düz ve kaygan kıyılardan yukarı tırmanmak olanaksızdı. Ne elle ne ayakla tutunacak bir yer vardı. Eğim 75-80 derecelik bir açıyı buluyordu. Bu kayalık kadar çorak bir yerle hiç karşılaşmamıştım. Kayalık kabuğun üzerinde sadece birkaç tutam yabani ot bitmişti

**Takımadanın batısında blok halinde
su yüzüne çıkan Back-Cup.**

Başarısız kalan bir dolu girişimin ardından, adacığın etrafını dolaşmayı denedik. Gelgelelim balıkçıların köylerini kurdukları yerin dışında, adacığın tabanı ne kuzeye ne güneye ne de batıya geçit veriyordu.

Adacığın keşfi çok yetersiz sayılabilecek bu araştırmayla sınırlı kaldı. Kısaca, alevlerle du-manların birbirine karışarak kraterin dışına fış-kırdığını gördükten, boğuk gürültüleri, ara sıra içerisini sarsan patlamaları işittikten sonra, adacığın yakında çökeceğini tahmin eden balık-çıların onu terk etmelerine hak vermemek elde değildi.

Beni Back-Cup'ı ziyarete sürükleyen nedenler bunlar. Tuhaf görüntüsü karşıma çıkar çıkmaz, ona neden bu ismi taktığıma şaşılacak bir şey de yoktur herhalde.

Hayır! Yineliyorum, Kont d'Artigas, Bekçi Gaydon'ın bu adacığı çok iyi tanıdığının farkında olsaydı bundan memnun olmazdı. Öte yandan Ebba'nın orada konaklayacağını kabul etsek bile –adacık herhangi bir liman olmadığından– bu, aklın alacağı bir şey değil.

Gemi yaklaştıkça Back-Cup'ı gözlemliyorum. Oradan ayrıldıktan sonra, hiçbir Bermudalı yeni-den geri dönmek istemedi. Bu balık cenneti ada şimdi terk edilmiş durumda ve Ebba'nın neden burada konakladığına anlam veremiyorum.

Belki her şey bir yana, Kont d'Artigas ve ar-kadaşlarının Back-Cup kıyısına çıkma niyetleri mi var? Yelkenli kendine geçici sığınak yapmak için kayalıkların arasında küçük bir koy bulmuş olsa bile, varsıl bir yat sahibinin Batı Atlantik'in şiddetli fırtınalarına açık olan bu sarp kayalıkta barınmasının ne gibi bir amacı olabilir? Bu bölge-de yaşamak kaba saba balıkçılar için iyidir, ama Kont d'Artigas, Mühendis Serkö, Kaptan Spade ve mürettebatı için iyi sayılmaz.

Back-Cup artık yarım mil ötemizde. Tepeleri koyu yeşilliklerle süslü öteki adalarla hiçbir benzerliği yok. Bazı girinti çıkıntıların kıvrımlarında birkaç ardıç ağacı bitmiş ve Bermuda Adalarının asıl zenginliğini oluşturan dağservillerinin çok cıvıllı örnekleri görülüyor. Zemindeki kayalar kalın denizyosunlarıyla kaplı; bunlar dalgaların etkisiyle durmaksızın yenileniyorlar. Bir de iplik iplik bitkiler var. Bu sayısız su yosunları “sargasso” adını taşır ve onun adını alan Sargasse Denizinde bulunur. Bu deniz, Kanarya Adalarıyla Yeşil Burun Adaları arasında bulunur. Akıntılar onların hatırı sayılır bir miktarını Back-Cup kayalıklarına fırlatmış.

Bu hüzünlü adacığın biricik sakinleri birkaç uçucu hayvan... Şakrak kuşları, mavimtırak tüylü deniz kuşları. Şu anda, bir sürü martı hızlı hızlı kanat çırparak kraterin fır fır dönen dumanları arasından geçiyor.

Adacığa dört yüz metre kala gemi hızını düşürüyor ve su hizasında bulunan kayaların ortasından açılmış bir boğaz girişinde –tam deyişle– stop ediyor.

Ebba'nın bu yilankavi geçitten geçmeyi göze alıp almayacağını merak ediyorum...

Hayır, akla uygun varsayım şöyle olabilir: Birkaç saatlik konaklamadan sonra –ve hâlâ bunun nedenini anlamış değilim– doğuya doğru tekrar yoluna devam edecek.

Anlaşılan bir şey varsa, o da demirlemek için hiçbir hazırlığın yapılmamış olması. Çapalar oldukları yerde duruyorlar, zincirler hazır durumda değil, mürettebat filikaları denize indirmiyor.

O sırada, Kont d'Artigas, Mühendis Serkö, Kapitan Spade ön tarafa geçiyorlar. O zaman, benim için anlaşılmaz olan bir manevra başlıyor.

İskele tarafındaki küpeşteden baktığım zaman, yüzer halde küçük bir şamandıra fark ediyorum. Tayfalardan biri onu ön taraftan yukarı çekmeye çalışıyor.

Bu bölgede çok berrak olan deniz suyu adeta bir anda kararıyor ve dipten yukarı çıkan bir çeşit siyah cisim görür gibi oluyorum. Acaba bu, nefes almak için deniz yüzeyine çıkan bir kaşalot mu? Ebba müthiş bir kuyruk darbesinin tehdidiyle karşı karşıya mı kalacak?

Her şeyi anladım... Pervanesiz ve yelkensiz, olağanüstü hıza ulaşan yelkenlinin bir araçla hareket ettiğini tahmin ediyordum... İşte şimdi, bizi Amerika kıyılarından Bermuda Adalarına kadar getirdikten sonra o yorulmak bilmez itici araç su yüzüne çıkıyor... Orada, geminin yanında yüzüyor... Bir pervaneyle hareket eden bir denizaltı bu; bir sualtı römorkörü. Ya bir akümülatör ya da o devirde pek kullanılan güçlü bir pil bataryasından aldığı elektrik akımıyla hareket ediyor...

Römorkörün üst kısmında –bu kısım uzun bir sac levhadan oluşmuş– bir platform bulunuyor. Platformun ortasında iç kısım ile irtibat kuran bir kapak var; ön tarafta ise bir periskop göze çarpıyor. Bu, bir çeşit pusula mahfazası; yan tarafları mercek biçiminde lombozlarla delinmiş, böylece elektrikten yararlanarak deniz altını aydınlatmayı sağlıyor. Şimdi safra atarak hafiflediğinden römorkör su yüzüne çıktı. Üst kapak açılacak ve içine tümüyle temiz hava girecek. Hatta gün

boyu su altında kalmakla birlikte karanlıkta su yüzüne çıkıp deniz yüzeyinde kalarak *Ebba*'yı çekiyor olamaz mı?

Bu sırada, bir soru kafama takılıyor. Römorköre mekanik gücünü veren elektrik olduğuna göre, kaynağı ne olursa olsun bu enerjiyi üreten bir fabrika olması şart. Peki fabrika nerede bulunuyor? Sanırım, Back-Cup Adacığının üzerinde değil...

Üst kapak açılacak ve temiz hava girecek.

Sonra neden yelkenli su altında hareket eden bu tür bir römorköre ihtiyaç duyuyor? Bir sürü başka gezi teknesinde olduğu gibi bu itici güç niçin kendi içinde sağlanmıyor?

Ama şu anda, böyle düşüncelere ayıracak ya da daha ziyade bir sürü anlaşılmaz şeylere kafa yoracak vaktim yok.

Römorkör Ebba'ya yanaşıyor. Kapak açıldı. Platformun üzerinde bir sürü adam belirdi. Bu denizaltı aracının mürettebatı, Kaptan Spade'le su altındayken iletişim kurabiliyor. Bu iletişim de yelkenlinin ön tarafında bulunan elektrik sinyalleriyle sağlanıyor. Bir kablo yelkenliyle römorkörü birbirine bağlıyor. Gerçekten araç, izlenecek rotayı Ebba'dan gönderilen sinyallerle buluyor.

O zaman, Mühendis Serkö bana yaklaşıyor ve tek sözcük söylüyor:

“Binelim.”

“Binelim mi?” diye sordum.

“Evet... Römorköre... Çabuk!”

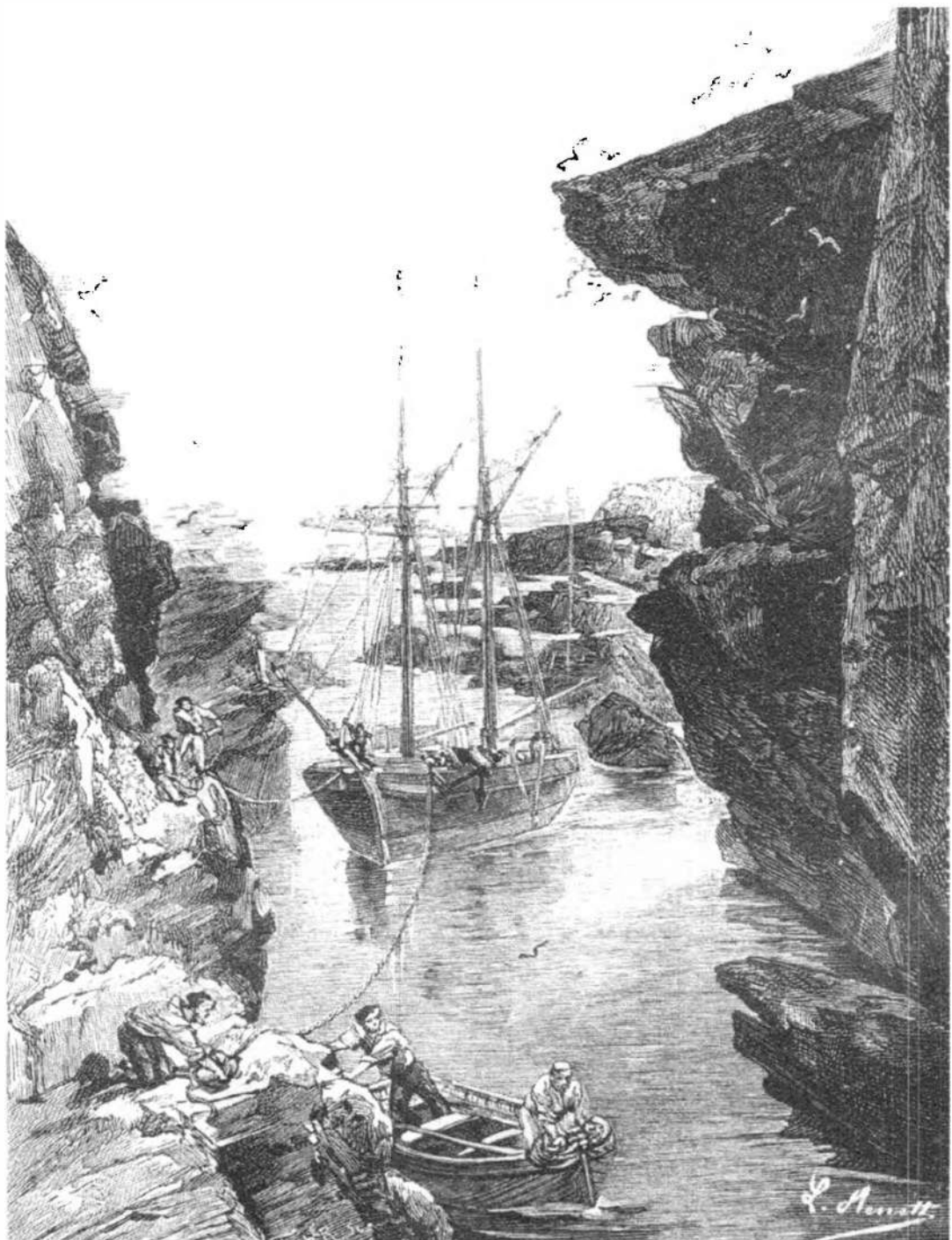
Her zamanki gibi, buyurgan sözlere itaat etmekten başka çarem yok. Hemen küpeştenin üstünden atlıyorum.

O anda, adamlardan birinin eşliğinde Thomas Roch güverteye çıkıyor. Bana çok sakın, çok kayıtsız görünüyor. Römorköre geçerken hiç direniş göstermiyor. Kapağın ağzında, benim yanımdayken, Kont d'Artigas ve Mühendis Serkö bize katılıyorlar.

Kaptan Spade ve mürettebata gelince, onlar yelkenlide kalıyorlar. Yalnız dört adam denize indirilen filikaya biniyor. Bu adamlar yanlarında uzun dört kollu bir halat taşıyorlar. Büyük olasılıkla Ebba'yı bu halatla kayalıklara bağlayacaklar. Kayalıkların orta-

sında küçük bir koy mu var acaba? Bu küçük koy güvenli bir sığınak mı? Kont d'Artigas'nın yatını açık deniz dalgalarına karşı bu sığınak mı koruyor? Geminin bağlı olduğu liman burası mı?

Ebba römorkörden ayrılıyor, onu filikaya bağ-
 layan dört kollu halat geriliyor ve iki yüz metre
 ötede, tayfalar halatı kayalıklara sabitlenmiş de-
 mir çubuklara bağlıyorlar. Böylece mürettebat ge-
 miyi yavaş yavaş yedeğe alıyor.

Böylece mürettebat gemiyi yavaş yavaş yedeğe alıyor.

Beş dakika sonra, *Ebba* üst üste yığılan kayaların arkasında gözden kayboldu. Hatta açık denizden direklerin ucu bile kesinlikle görünemez.

Bir geminin bu gizli koyda sürekli olarak konakladığı Bermuda Adalarında kimin aklından geçer? Batı limanlarında çok tanınmış, varsıl bir yat sahibinin Back-Cup'ın yalnızlıklarına konuk olacağını Amerika'da kim düşünür?

Yirmi dakika sonra, dört adamı geri götüren filika römorköre dönüyor.

Sualtı aracının yeniden hareket etmeden önce onları beklediği besbelli... Gitmek için... Nereye?

Gerçekten, bütün filika mürettebatı platforma geçiyor, filika yedeğe alınıyor, bir hareket oluyor, pervane küçük turlarla dönmeye başlıyor ve su üstünde kalan römorkör güneyden kayalıkları dolaşarak Back-Cup'a doğru yöneliyor.

Oradan altı yüz metre ötede, adacığa sokulan ikinci bir geçit var ve römorkör kıvrımları izleyerek geçide giriyor. Tabanın dibine yanaşır yanaşmaz, filikayı dar bir kumsala çekmeleri için iki adama emir veriliyor. Bu kumsala ne deniz çalkantısı ne de çatlayan dalga ulaşabilir. Ve *Ebba*'da yeniden faaliyet başladığı zaman filikayı tekrar almak için oraya dönmek kolay.

Bu iş bitince, iki tayfa römorkörün güvertesine dönüyorlar ve Mühendis Serkö aşağı inmem için bana işaret ediyor.

Demir bir merdivenin basamakları merkezi bir salona açılıyor. Herhalde ambar tıka basa dolu olduğundan yer bulunamamış, çeşitli balya ve koliler salona yığılmış. Yandaki bir kamara-

ya doğru itiliyorum, kapı kapanıyor ve yeniden koyu bir karanlığın içine gömülüyorum.

İçeri girdiğim anda bu kamarayı tanıdım. Healthful-House'dan kaçırılışımdan sonra, içinde uzun saatler geçirdiğim kamara bu. Ancak Pamplico-Sound açıklarında oradan çıkabilmişim.

Thomas Roch da benim gibi bu aracın içinde olsa gerek. Başka bir odaya kapatıldığı kesin.

Boğuk bir gürültü çıkıyor...Kapatılan kapağın gürültüsü... Çok geçmeden araç su altına dalıyor.

Gerçekten, aracın depolarına su dolmasından ileri gelen aşağı doğru bir hareket hissediyorum.

Bu hareketi bir başkası izliyor...Sualtı aracını suyun içinde iten bir hareket...

Üç dakika sonra araç stop ediyor ve yeniden su yüzeyine çıktığımızı hissediyorum...

Bu kez tekrar açılan kapağın gürültüsü...

Kamaramın kapısı açılıyor, bir iki sıçrayışta platformun üzerindeyim.

Etrafa bakıyorum...

Römorkör tam Back-Cup Adacığının içlerine girmiş.

O gizemli sığınak burada. Kont d'Artigas ve arkadaşları burada –daha doğrusu bütün insanların uzağında– yaşıyorlar.

IX

Back-Cup Mağarası

Ertesi gün, gidip gelmeme kimse karışmadığından büyük Back-Cup mağarasına ilişkin ilk izlenimleri edinebildim.

Tuhaf hayallerle altüst olan bir gece geçirmiş, sabah olmasını öyle sabırsızlıkla beklemiştim ki!...

Beni bir mağaranın içine götürdüler. Mağara kıyıdan yüz adım mesafedeydi ve römorkör onun yanında duruyordu. On ayak yüksekliğindeki bu mağarayı bir lamba aydınlatıyordu. İçeriye bir kapıdan giriliyordu. Kapı arkamdan kapatıldı.

Mağaranın içini aydınlatmak için elektrik kullanılmasına şaşmadım. Zira sualtı römorkörünün içinde de elektrik vardı. Ama elektriği nasıl üretiliyorlar?... Nereden geliyor? Makinesi, dinamoları, akümülatörleriyle birlikte bu kocaman mahzenin içine bir fabrika mı yerleştirmişler?

Hücremde eşya olarak üzerine yiyecek bırakılan bir masa, asma yatak, karaağaçtan bir koltuk, içinde temiz çamaşır bulunan bir dolap vardı. Masanın gözüne kâğıt, mürekkep hokkası ve kalem konmuştu. Sağ köşede kap kacağı tamam bir tuvalet vardı. Her şey tertemizdi.

Taze balık, konserve etler, iyi kaliteli ekmek, İngiliz birası ve viski...İlk yemeğin listesi bunlar.

Ancak gönülsüzce birkaç lokma yiyebildim. Öyle sinirlenmiştim ki...

Bununla birlikte, kendimi toparlamam, kafa ve ruh olarak sakinleşmem gerekecek. Çok dikkatli olmam lazım. Şu adacığın derinliklerine gömülmüş bu bir avuç adamın gizini çözmek istiyorum... Çözeceğim de...

Demek ki Kont d'Artigas Back-Cup'ın içine yerleşmiş. Ebba onu yeni dünya kıyılarında ve belki eski kıta dolaylarında dolaştırmadığı zaman, kimsenin aklının köşesinden geçmeyen bu oyuk, ona daimi konut olarak hizmet ediyor. Okyanus yüzeyinden on iki ya da on beş ayak derinlikteki bu kimsenin bilmediği sığınağın su altında bir girişi var.

Yeryüzü sakinlerinden soyutlanmak niye? Bu zatın geçmişinde ne var? D'Artigas adı ve kont unvanı takmaysa hangi nedenden ötürü bu adam kimliğini gizliyor? Bu sürgün yerini her yere tercih eden, yurdundan uzaklaştırılmış bir sürgün mü acaba? Yoksa benim başımı da belaya sokan kötü bir adam mı? Suçlarının cezasız kalmasını sağlamak, polis takibini boşa çıkarmak amacıyla kendini bu keşfi olanaksız yeraltına saklamış olmasın! Her şeyi düşünmeye hakkım var. Hele bu kuşkulu yabancı söz konusu olduğu zaman her şey aklıma gelebilir.

O zaman, hâlâ doyurucu cevabını bulamadığım o soru yine kafamdan geçiyor. Thomas Roch, Healthful-House'dan o bilinen koşullarda niçin kaçırıldı? Kont d'Artigas patlayıcının gizini onun ağzından almayı mı umut ediyor? Sığındığı yer bir rastlantı sonucu ortaya çıkarsa, o silahı

Back-Cup'ı savunmak için mi kullanacak? Ama böyle bir şey olursa, Back-Cup Adacığındakilerin açlıktan kırılacağı bilinen bir şey. Römorkör de yiyecek ve içecek ihtiyacını karşılayamaz! Öte yandan, yelkenlinin kuşatma hattını yarması için hiç şansı yok. Zaten onu bütün limanlara ihbar ederler! Öyleyse Thomas Roch'un buluşu Kont d'Artigas'nın eline geçerse, ne işe yarayacak? Kesinlikle bir şey anlamıyorum!

Sabah saat yediye doğru, yatağımdan fırlıyorum. Bu mağaranın duvarları içinde hapsolsam da hiç değilse hücremin içinde hapis değilim. Oradan dışarı çıkmama kimse karışmıyor ve çıkıyorum.

Otuz metre ilerde kayalık bir zemin uzanıyor. Bu, sağa ve sola doğru genişleyen bir çeşit liman.

Ebba'dan birçok tayfa balyaları indirerek römorkörün ambarını boşaltmaya çalışıyor. Sualtı aracı, taştan küçük bir dalgakıran boyunca su hizasında duruyor.

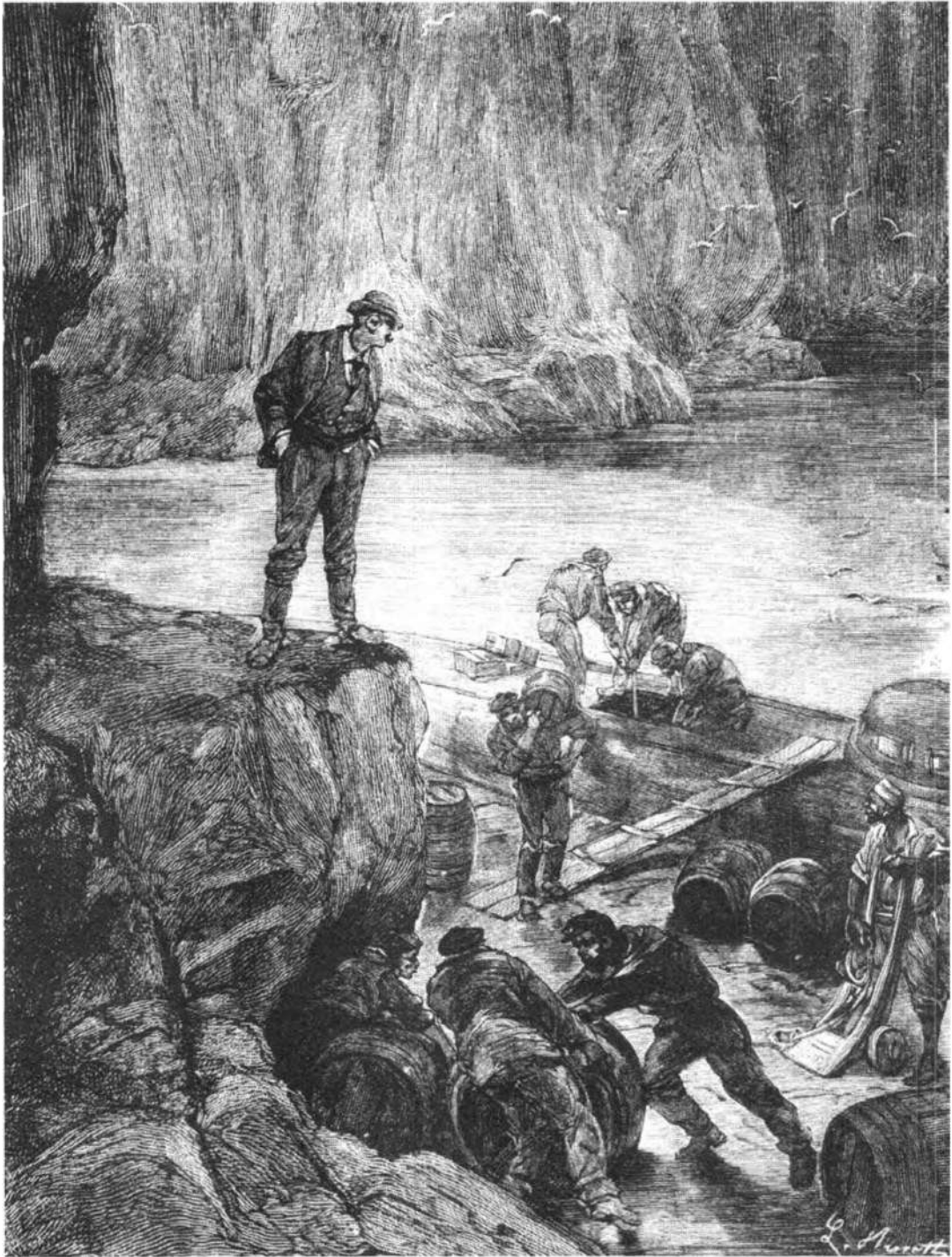
Yavaş yavaş gözlerimin alıştığı loş bir ışıkla mağara aydınlanıyor. Bu ışık mağaranın tepesinde bulunan bir delikten geliyor.

“Adacığı üç dört millik mesafeden bize haber veren dumanlar, demek oradan çıkıyor” diye düşünüyorum.

Ve aynı anda, kafamdan birçok düşünce birbirini ardına sıralanmaya başlıyor.

“Şu halde, Back-Cup sanıldığı gibi bir yanardağ değil. Ben de öyle zannetmiştim. Birkaç yıl önce görünen alevler, dumanlar yapay şeyler... Bermudalı balıkçıları dehşete düşüren homurtular, hiç de yeraltı güçlerinin faaliyetinden kaynaklanmıyor. Bütün bu olaylar yapay... Onlar, bu adacığın

efendisinin niyetinin sonucuydu; o efendi, adacı-
ğa yerleşen insanları oradan uzaklaştırmak isti-
yordu. Ve Kont d'Artigas bunu başardı... Back-
Cup'ın biricik efendisi oldu... Barutu patlatarak ve
akıntıların getirdiği denizyosunlarının yakılma-
sıyla oluşan buharı, o sahte kratere yönelterek
herkesi yanardağın faaliyete geçtiğine inandırdı.
Lavların püskürmesi pek yakındı!"

**Birçok tayfa balyaları indirerek römorkörün
ambarını boşaltmaya çalışıyor.**

Olaylar böyle gelişmiş olsa gerekti ve gerçekten Bermudalı balıkçıların terk edişinden bu yana, kalın duman kıvrımları Back-Cup tepesinden hiç eksik olmamıştı.

Bu arada, aydınlık çoğalıyor, güneşin yükselmesiyle birlikte sahte kraterden içeri gün ışığı giriyor. Bu durumda, mağaranın boyutlarını oldukça gerçeğe yakın biçimde değerlendirmem mümkün olacak. Böylece işte ölçebildiğim rakamlar:

Back-Cup Adacığı dıştan şöyle böyle yuvarlak biçimde. Çevresi bin iki yüz metre, yüzölçümü elli bin metrekare ya da beş hektar. Yan duvarları tabanda otuzla yüz metre arasında değişen bir kalınlığa ulaşıyor. Buradan çıkan sonuca göre, bu oyuk, yan bölümler dışında, deniz üstünde yükselen Back-Cup'ın bütün kütesini kaplıyor. Dışarıyla içerisi arasında irtibatı sağlayan deniz altı tünelinin uzunluğuna gelince, sanırım o da kırk metre civarında olmalı. Römorkör oradan geçmişti.

Bu yaklaşık rakamlar mağaranın büyüklüğünü kavramamızı sağlıyor. Ancak ne denli büyük olursa olsun, bundan daha hatırı sayılır boyutlara ulaşan birkaç mağaranın eski ve yeni kıtada bulunduklarını anımsıyorum. Onlar çok doğru sonuçlara ulaşan mağarabilimi araştırmalarına malzeme olmuşlardı.

Gerçekten, Carniole'de, Northumberland'da, Derbyshire'da, Piyemonte'de, Morée'de, Balear Adalarında, Macaristan'da, Kaliforniya'da yapılan kazılarda Back-Cup'takinden daha üstün kapasitede mağaralar açılıyor. Üstelik Belçika'da Hansur-Lesse Mağarası, Birleşik Devletler'de Kentucky'de bulunan Mammoth Mağarası; en

az iki yüz yirmi altı kümbet, yedi akarsu, sekiz çağlayan, derinliği bilinmeyen otuz iki kuyu, araştırmacıların hâlâ son sınırına ulaşamadığı beş altı kilometrelik bir alanı kaplayan bir iç deniz barındırıyor.

Binlerce turist gibi ben de oraları ziyaret ettiğimden Kentucky mağaralarını tanıyorum. İçlerinden belli başlı bir mağara Back-Cup'la karşılaştırma yapmama yardımcı olacak. Burada olduğu gibi Mammouth'da da irili ufaklı destek kemerleri mağaraya dayanak sağlıyor. Bu da ona gotik bir katedral görünümü veriyor. Sanki dinsel yapılardaki mimari düzen aynen burada da mevcut. Kentucky mağaralarıyla Back-Cup Mağarasını birbirinden ayıran biricik fark, Kentucky mağaraları yüz otuz metre yüksekliğe erişirken, Back-Cup'ın altmış metreyi aşamaması. Öte yandan Back-Cup'ın tepesi dairesel biçimde delinmiş. Dumanlar ve alevler bu delikten çıkıyor.

Burada belirtelim ki –bu da çok önemli– adını saydığım mağaraların başka bir özelliği de içlerine kolayca girilmesi. Dolayısıyla günün birinde hepsi keşfedilmiş olacak.

Oysa Back-Cup için aynı şey söylenemez. Civar haritalarda Bermuda Adalarının bir adacığı olarak gösterilen bu kara parçasının içinin kocaman bir mağarayla oyulmuş olması kimin aklına gelir? Bunu anlamak için Back-Cup'ın içine girmek ve bunun için de Kont d'Artigas'nın elinde bulunana benzer bir sualtı aracına sahip olmak gerekir.

Kanımca, bu acayip yat sahibi sırf rastlantı sonucu tüneli keşfetmiş olmalı. Bu keşif ona endişe verici Back-Cup kolonisini kurmayı sağlamış.

Şimdi bu mağaranın yan duvarlarını çeviren deniz boyutlarının oldukça sınırlı olduğunu gözlemliyorum. Adacığın çevresini kuşatan deniz, aşağı yukarı üç yüz-üç yüz elli metre uzunluğunda. Aslında buna, sarp kayalarla çevrili küçük bir lagün denebilir. Ancak derinliği römorkörün manevraları için yeterli sayılır. Çünkü anladığıma göre, derinlik kırk metrenin altında değil.

Bu yeraltı mağarasının konumundan ve yapısından anladığımıza göre, buranın deniz sularının istilasından ileri gelen kara parçaları kategorisine ait olması pek doğaldır. Aynı zamanda tortul ve volkanik kökenli olması bakımından, Fransa'da Douarnenez Koyu'nda bulunan Morgat ve Crozon mağaraları, Korsika kıyısında Bonifacio Mağarası, yüksekliği beş yüz metreden aşağı olmayan Norveç kıyısındaki Thorgatten Mağarası, Yunanistan'da katavothreler*, İspanya'da Gibraltar mağaraları ve Cochinchine'de Tourane Mağarasıyla aynı özellikleri taşır. Kısaca, bu mağaraların kabuk doğası, onların iki yönlü yerbilimsel bir faaliyetin ürünü olduklarını gösteriyor.

Back-Cup Adacığının önemli bir bölümü kireçli kayalardan oluşmuş. Bunlar lagünün kıyısından başlayarak yukarıya doğru hafif bir eğimle yan duvarlara doğru çıkıyor. Sarımtırak renkli, sert ve sık, ot demetleriyle süslü kayaların aralarında ufak ufak, pürtüklü kumlu yollar göze çarpıyor. Sonra kalın tabakalar halinde deniz yosunları ve Sargasso yosun yığını gözler önüne seriliyor.

* Yunanca bir sözcük. Yunanistan'ın kireçli kayalıklarında oyulmuş doğal uçurumlar. Bazı akarsular içlerine boşalarak orada kaybolurlar -çn.

Bunların bir kısmı çok kuru, bir kısmı ıslak. Etrafa hâlâ denizin acı kokularını yayıyorlar. Kabaran deniz onları tünelin içine sürükledikten sonra lagünün kıyılarına fırlatmış. Aslında Back-Cup'ın bir sürü ihtiyacı için kullanılan tek yakıt değil bu yosunlar. Kocaman bir kömür stoku görüyorum. Herhalde römorkör ve yelkenli tarafından buraya taşınmış olmalı. Fakat yineliyorum, adacığın kraterinden çıkan dumanlar, kurutulmuş yosun yığınlarının yakılmasından ileri geliyordu.

Dolaşmaya devam ederken, lagünün kuzey tarafında bu mağara adamları kolonisine –bu sözcüğü hak etmiyorlar mı?– ait konutlar fark ediyorum. Mağaranın bu bölümüne Bee-Hive, yani “Arı Kovanı” adı konmuş. Bu sözcük tam anlamıyla yerinde kullanılmış. Gerçekten, orada, yani yan duvarların kireçli kayalarında insan eliyle kazılan bir dolu petek göz sıralanmış. Bu insan kılıklı yaban arıları onların içinde oturuyorlar.

Doğu yönünde, mağaranın düzeni çok farklı. Bu tarafta, yanlarda yüzlerce doğal sütun görünüyor, yükseliyor, çoğalıyor, etrafı çeviriyor. Bu doğal sütunlar kubbenin iç kısmına dayanak oluşturuyorlar. Taş ağaçlardan oluşmuş gerçek bir orman bu. Mağaranın en uç sınırlarına kadar uzanıyor. Back-Cup'ın içlerine ulaşmayı sağlayan yılankavi patikalar, bu doğal sütunların arasından birbiriyle kesişiyor.

Bee-Hive'in petek gözleri, seksenle yüz kadar. Bu rakam Kont d'Artigas'nın arkadaşlarının sayısına eşit olabilir.

Tam o sırada, diğerlerinden tecrit edilmiş bu hücrelerden birinin önünde bu zat duruyor. Kap-

tan Spade ve Mühendis Serkö bir anda onun yanına geliyorlar. Karşılıklı birkaç kelime konuştuktan sonra, üçü birden lagünün kıyısına iniyor ve römorkörün su üstünde durduğu dalgakıranın önünde duruyorlar.

O sırada, bir düzine kadar adam malları indirdikten sonra onları filikayla karşı kıyıya taşıyor. Orada, yan kayalara oyulmuş geniş odacıklar Back-Cup ambarlarını oluşturmuş.

Lagün sularının altında bulunan tünel ağzına gelince o, gözle görülmüyor. Gerçekten açık denizden gelerek tünele girmek için römorkör su yüzeyinin birkaç metre altına dalmak zorunda kalıyor; bunu gözlemlemiştim. Back-Cup Mağarasında durum Staffa ya da Morgat mağaralarından farklı. O mağaralara en yüksek deniz kabarmalarında dahi serbestçe giriliyor. Acaba dışarıyla irtibatı sağlayan başka bir geçit mi var? Bu, doğal ya da yapay bir dar boğaz olabilir mi? Bu konuyu incelemem gerekiyor.

Gerçekten de Back-Cup Adacığı yalnız dış görünümüyle değil –bunu kimse bilmiyor– içten içe de ters çevrilmiş devasa bir fincan.

Bee-Hive'ın, lagünün kuzeyine doğru, mağaranın değirmileşen bölümünde yer aldığını söylemiştim. Yani tünelden girildiğinde sol tarafta bulunuyor. Karşı tarafa depolar kurulmuş. Depolara her çeşidinden erzak yerleştirilmiş: Mal balyaları, şarap, rakı ve bira fıçıları, konserve kutuları, çeşitli bölgelerin markalarını taşıyan bir dolu koli... Sanki yirmi gemiden çıkarılan yük buraya getirilmiş. Biraz daha ilerde, oldukça önemli bir yapı yükseliyor; yapı ahşap bir duvarla çevrilmiş. İçinden yükselen

bir direğe bakır teller bağlanmış. Bunlar gönderdikleri elektrik akımıyla kubbe altındaki güçlü lambalara ve anı kovanının petek gözlerinde kullanılan ampullere ışık veriyor. Hatta bu aydınlatma aygıtlarından mağara sütunları arasına yerleştirilenler azımsanmayacak sayıda; bunlar da en dip köşelere kadar mağaranın aydınlanmasını sağlıyor.

Şimdi şu soru gündeme geliyor: Back-Cup'ın içinde serbestçe dolaşmama izin verecekler mi? Umut ederim ki öyle olur. Kont d'Artigas özgürlüğümü engellemeye, gizemli malikânesinin içinde dolaşmamı yasaklamaya ne diye yanaşsın? Zaten bu adacığın duvarları arasına kapatılmış değil miyim? Tünel dışında başka bir yerden dışarı çıkmam mümkün mü? Kaldı ki sürekli kapalı duran o sualtı kapısından nasıl çıkılır?

Üstelik tünelden geçtiğimi varsaysak bile, ortadan kayboluşum çok geçmeden anlaşılmayacak mı? Römorkör bir düzine kadar adamı kıyı boyuna götürecek; onlar da en gizli girinti çıkıntılara kadar her yanı didik didik arayacaklar... Kesinlikle yakalanırım, beni tekrar Bee-Hive'a götürürler ve bu kez dolaşma özgürlüğümünden yoksun kalırım.

Şu halde, çok ciddi bir başarı şansım olmadıkça, kaçma düşüncesini tümüyle kafamdan çıkarmak zorundayım. Ama elverişli bir fırsat yakalarsam, onu kullanmakta duraksamam.

Petek gözlerinin yanında dolaşırken, Kont d'Artigas'nın arkadaşlarından birkaçını gözlemleme fırsatı buldum. Bu adamlar, Back-Cup derinliklerindeki bu tekdüze yaşamı benimsemişler. Yineliyorum, Bee-Hive hücrelerine oranlarsak sayıları yüze ulaşıyor.

Yanlarından geçtiğim zaman, bu insanlar bana hiç aldırış etmiyorlar. Onları yakından incelediğimde, bana dünyanın her yerinden toplanarak buraya getirilmişler gibi geliyor. Aralarında hiçbir ırk birliği olmadığını fark ediyorum. Hatta Kuzey Amerikalılarla Avrupalı olsun, Asyalı olsun, o insanları birbirine yaklaştıran bağ dahi yok. Tenlerinin rengi beyazdan bakıra ve siyaha doğru değişiklik gösteriyor. Bu, Afrikalı esmerliğinden ziyade Avustralya ve Yeni Zelanda yerlilerine özgü bir esmerlik. Sözün kısası, çoğunluğu Malezyalıya benziyor ve önemli bir kısmı çok ayırt edici özellikler taşıyorlar. Kont d'Artigas da kuşkusuz Batı Pasifik'teki Hollanda adalarının özgün ırkından geliyor; Mühendis Serkö Doğu Akdenizli olmalı, Kaptan Spade da İtalyan kökenli.

Gelgelelim Back-Cup sakinleri aynı ırktan olmasalar da hırsları ve içgüdüleri bakımından birbirlerine çok benziyorlar. Ne endişe verici yüz ifadeleri ne kaba suratlar ne sapına kadar yabani tipler! Sert karakterler... Bu, hemen görülüyor. Ne tutkularına gem vurmaya ne de herhangi bir aşırılık karşısında kendilerini tutmayı öğrenmişler. Ve –bu düşünce aklıma takılıyor– bunlar bir dizi suç işledikten sonra bu mağaranın içine sığınmış olmasınlar? Belki de her türden hırsızlıkları, kundaklamaları, cinayetleri, suikastları gerçekleştirdikten sonra, suçlarının cezasız kalması için burada kendilerini mutlak güvenlik içinde hissediyorlar! D'Artigas bu korsan çetesinin reisi olabilir. Spade ve Serkö de onun yardımcıları. Öyleyse Back-Cup bir korsan yuvası!...

Bu insanlar bana hiç aldırış etmiyorlar.

İşte kafama takılan düşünceler... Eğer gelecek benim yanıldığımı kanıtlarsa çok şaşırırm. Zaten bu ilk araştırma boyunca amacım, kafamdaki düşünceleri doğrulamak ve en kuşkulu varsayımları göz önüne almaktı.

Her türlü durumda, onları burada bir araya getiren koşullar hangileri olursa olsun ve bu ko-

şullar nasıl oluşursa oluşsun, bu adamlar Kont d'Artigas'nın kayıtsız şartsız mutlak egemenliğini kabul etmiş gibi görünüyorlar. Kontun demir pençesinin altında onları sıkı bir disiplin tutuyorsa bunun karşılığında, razı oldukları bu bir çeşit köleliğin bazı avantajlarla ödüllendirilmesi mümkün... Ama hangileri?...

Tünelin ağzına açılan yamacı dolaştıktan sonra, lagünün karşı kıyısına geçiyorum. Daha önce gördüğüm gibi, buraya *Ebba* yelkenlisinin yaptığı yolculuklar sonucu getirdiği mallar için bir ambar yapılmış. Bölme duvarlara kazılan derin oyuklar hatırı sayılır miktarda balyayı içine almış.

Daha ötede, elektrik enerjisi üreten fabrika bulunuyor. Pencerelelerin önünden geçerken bazı aygıtlar gözüme çarpıyor. Az kalabalık eden, çok geliştirilmiş yeni buluşlar... Kömür kullanımını gerekli kılan ve karmaşık bir mekanizması olan o buhar makineleri hiç değil bunlar. Hayır, daha önce sezdiğim gibi olağanüstü güçle çalışan pil bataryaları. Mağara lambalarına ve römorkörün dinamolarına elektrik enerjisi sağlıyorlar. Herhalde aynı enerji, Bee-Hive'ın ısıtılması ve yemeklerin pişirilmesi gibi çeşitli ihtiyaçlar için de kullanılıyor. Bitişik bir oyuğa tatlı su üretmek için imbikler sokulmuş. Adacığın kıyılarına bolca yağın yağmurlardan içme suyu toplamaları için Back-Cup sütunları son derece elverişli. Elektrik enerjisi üreten fabrikanın birkaç adım ötesinde, yuvarlak, geniş ağızlı bir sarnıç var. Kapsadığı oran bakımından, Bermuda Adalarında gördüğüm sarnıçlarla karşılaştırabildim. Oradaki sarnıçlar on bin kişinin ihtiyacını karşılayacak oran-

lardaydı... Buradaki sarnıçsa yüz kişinin ihtiyacına uygun düşünölmüş.

Bu insanları nasıl nitelendireceğimi hâlâ bilmiyorum. Liderlerinin bu adacığın derinliklerinde oturması için ciddi nedenleri olmalı! Burası gayet açık, ama bu nedenler hangileri? Manastırların duvarları içine kapanan din adamlarının amacı, insanların geri kalanından kendilerini soyutlamaktır. Bunun nedeni anlaşılabilir. Oysa tam tersine, Kont d'Artigas'nın adamlarında ne papaz ne ermiş özelliğı var!

Doğal sütunlar ormanından geçerek dolaşmaya devam ediyorum. Mağaranın bitimine ulaştım. Kimse karışmadı, kimse benimle konuşmadı, kimse benden endişe eder görünmedi. Back-Cup'ın bu bölümü çok ilginç; Kentucky ya da Balear Adalarındaki mağaralarda görölen harikalarla karşılaştırılabilecek düzeyde. Hiçbir yere insan elinin değmediğı anlaşılıyor. Bunlar doğanın ürünleri; korkuyla karışık belirli bir şaşkınlık içinde insan bu toprakaltı güçlerini düşünmeden edemiyor. Bu güçler inanılmaz yeraltı harikaları doğurabilecek şeyler. Lagünün ötesindeki kısım, merkezdeki kraterden gelen güneş ışınlarını ancak çok eğik biçimde alıyor. Gece, elektrikli lambalarla aydınlatıldığı zaman düşsel bir görünümü olmalı. Araştırmalarım rağmen, dışarıyla bağlantı kuran hiçbir çıkış yolu bulamadım. Öte yandan adacık çeşitli türden kuşların –Bermuda plajlarının her zamanki ziyaretçileri– martılarla, kırlangıçların sığınak yeri. Öyle görünüyor ki onları buradan kovalamamışlar, diledikleri gibi çoğalmalarına aldırış

edilmemiş ve insanla yan yana yaşamaktan ürküntüye kapılmamışlar.

Bunun dışında, Back-Cup'ın başka hayvanları da var. Bee-Hive tarafında, ineklere, domuzlara, koyunlara, kümes hayvanlarına ayrılan çitle çevrili duvarlar yapılmış. Yiyecek ihtiyacının güvence altına alınması bir yana, bu ihtiyaç su ürünleri sayesinde oldukça çeşitlendirilmiş. Hem dış kayalıklarda hem de lagün sularında çok çeşitli ve bol miktarda balık türü var.

Kısaca, Back-Cup'ta yaşayanların hiçbir ihtiyacının eksik olmadığına inanmak için onlara bakmak yeterli. Bu insanların hepsi güçlü kuvvetli, iri yapılı denizci tipler. Sıcak iklimlerin güneşiyle esmerleşip yanmışlar. Okyanus rüzgârlarından temiz hava alıp kanlı canlı olmuşlar. Ne çocuklar ne de ihtiyarlar var. Sadece otuz-elli yaş arası adamlar göze çarpıyor.

Peki bu yaşam biçimine boyun eğmeyi niçin kabul etmişler? Sonra, bu Back-Cup sığınağından hiç ayrılmıyorlar mı?

Belki çok geçmeden bunları öğrenirim.

X

Ker Karraje

Benim oturduğum petek göz, Bee-Hive dizisinin son konutlarından biri, Kont d'Artigas'nın konutuna yüz adım mesafede. Onu Thomas Roch'la paylaşmam gerekmiyor mu? Hiç olmazsa, Thomas Roch'un bana komşu olduğunu umarım. Bekçi Gaydon'ın Healthful-House hastasını tedavi etmeye devam edebilmesi için iki hücrenin birbirine bitişik olması lazım... Çok geçmeden bu durumu anlayacağım.

Kaptan Spade ve Mühendis Serkö, d'Artigas'nın yakınında, ayrı ayrı konutlarda kalıyorlar.

Bir konut mu? Evet, bu sözcüğü kullanmanın bir sakıncası yok; zira konutun içi kendine özgü bir sanat anlayışıyla düzenlenmiş. Kayayı yontan usta eller, ona süslü bir çehre kazandırmış. İçeriye geniş bir kapıdan giriliyor. Kireçli kayalarda açılan ve pencere işlevini gören deliklerden gün ışığı giriyor. Pencere çerçeveleri renkli karo-lardan oluşmuş. İçerde çeşitli odalar var; yemek odası ve salon bir vitraydan ışık alıyor. Odalar öyle düzenlenmiş ki havalandırma sistemi mükemmel. Mobilyaların kökeni farklı; biçimleri çok uyduruk. Amerikan, İngiliz ve Fransız imalat markalarını taşıyorlar. Onların sahibinin türlü stillere meraklı olduğu besbelli. Mutfak ve ofise

gelince, onlar Bee-Hive'in arkasındaki ek bölümlere yerleştirilmiş.

Öğleden sonra, kesin kararımı verdim; niyetim Kont d'Artigas'yla bir görüşme yapmak. Dışarı çıktığım sırada, bu zatın lagün kıyılarından Bee-Hive'a doğru çıktığını görüyorum. Ya beni hiç görmedi ya da görmezden geldi; adımlarını çabuklaştırdığından yetişemedim.

"Ne olursa olsun, benimle görüşmesi lazım!" dedim kendi kendime.

Hızla peşinden gidiyorum, ama konutun kapısı kapandığından duraklıyorum.

Malezya kökenli, çok esmer, iriyarı tuhaf bir adam hemen eşikte beliriyor. Sert bir sesle uzaklaşmamı işaret ediyor.

Bu uyarıya karşı çıkıp iyi bir İngilizceyle iki kez şu cümleyi ısrarla yineliyorum:

"Hemen şimdi görüşmek istediğimi Kont d'Artigas'ya iletin!"

Bu sözleri Back-Cup kayalarına söylesem yerridir! Yabani, kuşkusuz tek kelime İngilizce anlamıyor ve tehditkâr bir haykırıyla karşılık veriyor.

Kapıyı zorlayarak Kont d'Artigas'nın dikkatini çekecek biçimde bağırmayı düşünüyorum. Ancak bu davranış her türlü olasılıkta Malezyalının öfkelenmesine neden olacak. Hem bu adam Herkül gibi güçlü olsa gerek.

Bana lazım olan açıklamaları erteliyorum, ama er ya da geç bir cevap alacağım.

Doğu yönünde, Bee-Hive konutlar sırasını izleyerek giderken, kafam yeniden Thomas Roch'a takılıyor. Bu ilk gün boyunca, hâlâ onu göremedi-

ğime hayret ediyorum. Yeni bir nöbete mi yakalandı acaba?

Bu varsayım kabul edilir gibi değil. Kont d'Artigas o zaman –bana söylediğine inanmak gerekirse– Bekçi Gaydon'ın mucitle ilgilenmesini isterdi.

Yüz adım kadar yürümüştüm ki Mühendis Serkö ile karşılaşıyorum.

Her zamanki gibi keyifli, sevimli tavırları olan bu alaycı adam beni görünce gülümsüyor ve benden kaçmaya yeltenmiyor. Onun bir meslektaşı, bir mühendis olduğumu bilse –onun da mühendis olduğunu varsayarsak– belki bana daha çok ilgi gösterecek! Ama adımı ve niteliklerimi ondan gizlemek zorundayım.

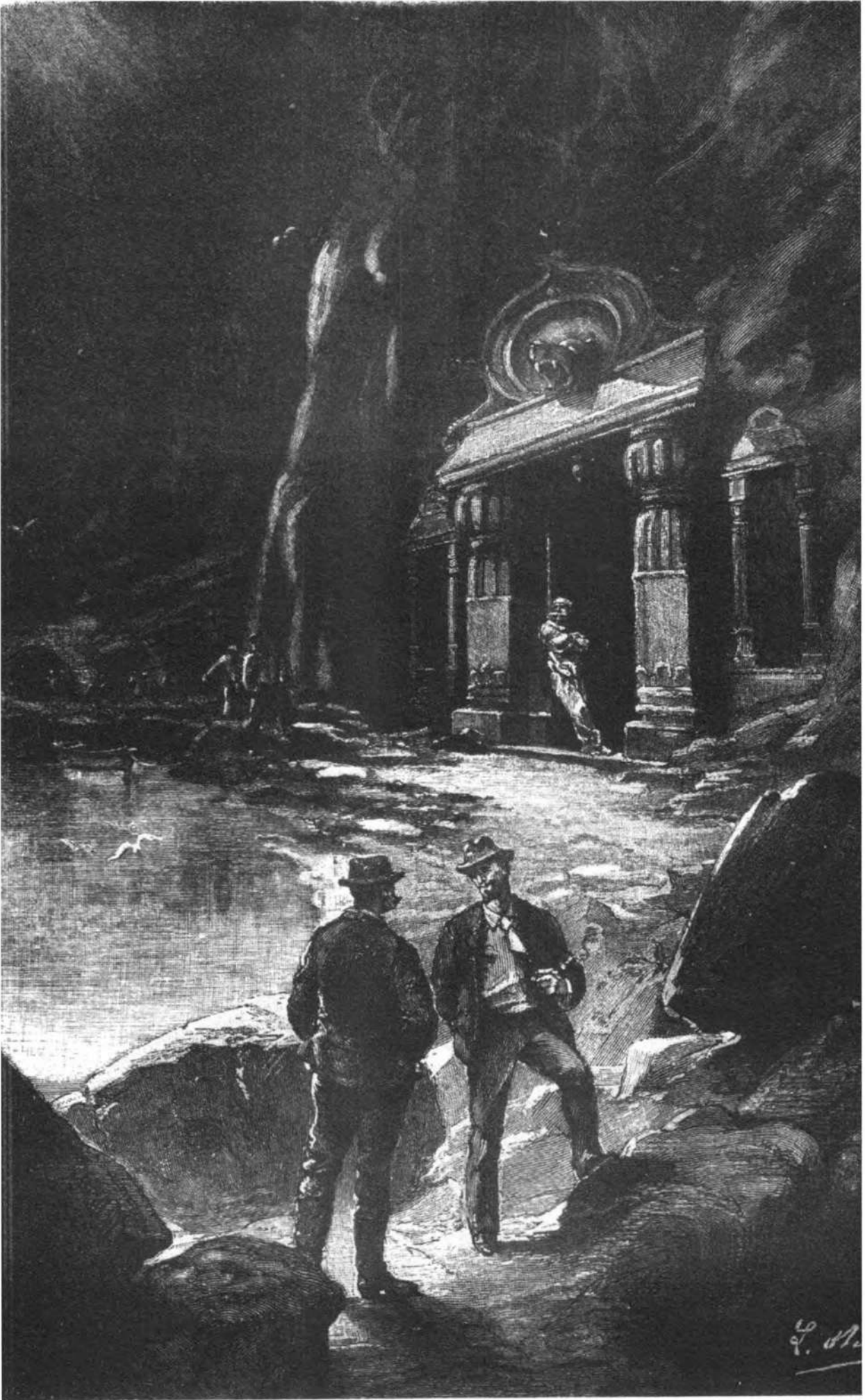
Mühendis Serkö durakladı; gözleri parlıyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme var. Çok nazik bir jestle beni selamlıyor.

Bu nezakete soğuk bir şekilde karşılık veriyorum, ama o bu soğukluğu fark etmemiş gibi yapıyor. Soğuk ve çın çın öten bir sesle:

“Aziz Yonatan’ sizi korusun Mösyö Gaydon!” diyor. “Mutlu bir rastlantı sonucu bu mağarayı görmenizden dolayı, umarım bize kızmıyorsanız. Ötekilerin yanında harikadır burası... Evet! En güzellerinden... Ne var ki yeryüzünde en az tanınanlarından biri!”

Sıradan bir bekçiyle konuşurken kullanılan bu bilimsel dil beni şaşırtıyor. Cevap verirken kendimi dizginliyorum:

* Saul'un oğludur. Gilboa savaşında öldürülür. Davud peygamberin yakın dostudur, peygamber ona ağıtlar yakmıştır –çn.

“Aziz Yonatan sizi korusun...”

“Mösyö Serkö, bu mağarayı ziyaret ettikten sonra, buradan dışarı çıkma özgürlüğüm olsa hiçbir şeye kızmam!”

“Nasıl! Şimdiden bizi terk etmeyi mi düşünüyorsunuz Mösyö Gaydon? Healthful-House’un o hüzünlü pavyonuna mı döneceksiniz? Olağanüstü malikânemizi daha şöyle böyle gördünüz. Onun kıyas kabul etmez güzelliklerine hayran kaldığınız zaman... Doğa hiçbir yerde böylesine cömert davranmamıştır...”

“Gördüklerim bana yeter,” dedim. “Siz benimle ciddi ciddi konuşursanız ben de size ciddiyetle cevap veririm. Daha fazlasını görmek istemiyorum.”

“Haydi Mösyö Gaydon, bana izin verin de size burasını tanıtayım. Hiç düşmanı olmayan bu çevrede yaşamamanın avantajlarını henüz değerlendirmiş değilsiniz! Her türlü kaygıdan uzak, tatlı ve sakın bir yaşam bu. Gelecek güvence altına alınmış, hiçbir yerde rastlanmayan maddi koşullar sağlanmış. İklim hep aynı. Atlantik kıyılarını döven fırtınalardan korkacak bir şey yok, kış mevsiminin dondurucu soğuğu, yaz mevsiminin yakıcı günleri söz konusu değil! Bu ılımlı ve temiz havayı mevsim değişiklikleri çok az etkiliyor! Plüton ya da Neptün’ün öfkelerinden hiç korkmayız burada...”

Bana öyle geliyor ki bu mitolojik isimleri özellikle kullanıyor. Mühendis Serkö’nün benimle dalga geçtiği besbelli. Bekçi Gaydon, Plüton ve Neptün isimlerini hiç işitmiş olabilir mi?

“Mösyö,” diyorum, “bu iklimin size uygun gelmesi mümkün, bu mağarada yaşamamanın avantajlarını hak ettikleri şekilde değerlendirebilirsiniz.”

Back-Cup ismini az kalsın ağzımdan kaçıracaktım... Tam zamanında kendimi tuttum. Bu adacığın ismini ve Bermuda Adalarının batı ucuna doğru bir uzantısı olduğunu bildiğimden kuşkulansalar başıma neler gelirdi kim bilir!

Konuşmaya devam ettim:

“Fakat bu iklim bana uygun gelmiyorsa onu değiştirmeye hakkım var sanırım...”

“Hakkınız mı? Gerçekten...”

“Amerika’ya geri dönmek için bana olanaklar sağlanması ve buradan gitmeme izin verilmesi hakkında söz ediyorum.”

Mühendis Serkö:

“Size karşı çıkmak için hiçbir geçerli nedenim yok Mösyö Gaydon,” diye cevap veriyor. “İsteğiniz her yönüyle doğru. Yine de burada mükemmel ve soylu bir bağımsızlık içinde yaşadığımızı göz ardı etmeyin. Hiçbir yabancı güç adına çalışmıyoruz; dışarıdan dayatılan her türlü otoriteden uzaktayız. Gerek eski gerek yeni kıtada olsun, hiçbir devletin emrinde değiliz... Bu, gururu ve bağımsızlık aşkı olan herkes tarafından takdirle karşılanır. Üstelik tanrıların elleriyle oyulmuş gibi görünen bu toprak parçası, kültürlü birinin zihninde ne anılar uyandırmaz ki... Eski-den Trophonius’un* ağzından konuşan tanrılar bu toprak parçalarının içinden kendi mesajlarını iletirlerdi...”

Mühendis Serkö mitolojiden alıntılar yapmaktan kesinlikle hoşlanıyor! Plüton ve Neptün’den

* Delphes Tapınağını inşa eden usta mimar. Mezarının bulunduğu küçük mağara, tanrılardan gelen mesajlarla ün kazanmıştır –çn.

sonra Trophonius! Haydi bakalım! Bir hastane bekçisinin Trophonius'u tanıması düşünülebilir mi? Bu alaycı adamın dalga geçmeye devam ettiği aşikâr. Aynı tarzda ona karşılık vermemek için bütün sabrımı kullanıyorum.

Kısık bir sesle:

“Bir ara,” diyorum, “şu konuta girmek istedim. Yanılmıyorsam, Kont d'Artigas'nın konutu. Ve engellendim...”

“Kimin tarafından Mösyö Gaydon?”

“Kontun hizmetinde olan bir adam...”

“Büyük olasılıkla bu adam sizin oraya girmeniz için emir almıştır.”

“Ama istese de istemese de Kont d'Artigas'nın benimle görüşmesi lazım...”

Mühendis Serkö gülümseyerek cevap veriyor:

“Korkarım bu kolay değil, hatta olanaksız...”

“Ama niçin?”

“Kont d'Artigas artık burada yok.”

“Zannederim, alay ediyorsunuz! Az önce, onu gördüm...”

“Gördüğünüz Kont d'Artigas değil, Mösyö Gaydon...”

“Peki kim, Tanrı aşkına?”

“O, Korsan Ker Karraje'dir.”

Korsan Ker Karraje mi!

Evet! Bu isim kafamda bir dolu çağırışım uyanıyor! Bu ismi tanıyorum ve belleğimde öyle anılar canlanıyor ki!... Yalnızca Ker Karraje adı bile anlaşılmasa birçok şeye açıklık getiriyor! Nasıl bir adamın ellerine düştüğümü bana söylüyor! Back-Cup'ta Mühendis Serkö'nün ağzından öğrendiklerimle, daha önce bildiklerimi birleştirerek bu

Ker Karraje'nin geçmişine ve şimdiki yaşamına ilişkin şeyleri anlatmam yerinde olacak.

Bundan sekiz dokuz yıl önce, Batı Pasifik denizleri, sayısız saldırılar ve korsanlık olaylarıyla çalkalanıyordu. Benzeri görülmemiş bir cesaretle gerçekleştirilen eylemlerdi bunlar. O tarihte, çeşitli kökenden asker kaçakları, hapishane kaçkınları ve kaçak tayfalardan oluşan bir korsan çetesi, dehşet verici bir liderin etrafında toplanmıştı. Bu çetenin çekirdeği Avrupa ve Amerika halklarının ıskartaya çıkarılmış insanlarından oluşmuştu. Bunlar Güney Avustralya ile Yeni Galler'de keşfedilen zengin altın madeni yataklarının cazibesine kapılmışlardı. Bu altın arayıcılarının arasında, Kaptan Spade ile Mühendis Serkö de bulunuyordu. Toplum dışına düşen bu adamları, belirli bir düşünce ve karakter benzerliği çok geçmeden sıkı fıkı şekilde birbirine bağlamıştı.

Eğitilmiş ve azimliydiler; sırf zekâlarını kullanarak her alanda belirli bir başarıya ulaşabilirlerdi. Gelgelelim utanma sıkılma bilmeyen bu vicdansız adamlar, her ne yolla olursa olsun zengin olmayı kafalarına koymuşlardı. Sabırla ve düzenli çalışmayla elde edebilecekleri şeyleri, kurnazlık ve vurgunculuk yaparak ele geçireceklerini düşündüklerinden, bunlar en akla hayale gelmez serüvenlere atıldılar. Altın yataklarında servet yapmaya gelen bir yığın serseri gibi varsıl olsalar da bir gün yıkıma uğrayacaklardı.

O sırada, Güney Yeni Galler'in altın madenlerinde eşi benzeri olmayacak kadar yürekli bir adam bulunuyordu. Hiçbir şeyden –hatta adam öldürmekten bile– çekinmeyen o atılgan adam-

lardan biriydi bu. Yaman ve kötü karakterler üzerinde dayanılmaz bir etkisi vardı.

Adamın adı Ker Karraje idi.

Bu korsanın uyruğu ve kökeni neydi, geçmişinde ne vardı? Ona ilişkin soruşturmalardan hiçbir sonuç alınamamıştı. Gelgelelim bütün kovuşturmalardan kurtulmayı becerse de onun adı –daha doğrusu kendine verdiği ad– her yana yayıldı. Bu efsanevi korsan; görünmez, ele geçmez bir kişilik olarak korku ve dehşetle anılıyordu.

Bense onun Malezya ırkından geldiğini sanmıştım. Her neyse, önemli değil. Belli olan bir şey varsa tam anlamıyla ürküntü veren bir deniz korsanı ile karşı karşıya bulunmamdım. Açık denizlerdeki sayısız saldırının failiydi bu adam.

Mühendis Serkö ve Kaptan Spade'le tanıştığı Avustralya altın madenlerinde birkaç yıl geçirdikten sonra, Ker Karraje, Melbourne Limanı'ndan bir gemiyi ele geçirmeyi başardı. Gemi, Victoria Eyaleti'ne aitti. Çok geçmeden sayısı üçe katlanacak olan otuz kadar namussuz onun adamı oldu. Pasifik Okyanusunun bu parçasında korsanlık yapmak hâlâ hem çok kolay hem de çok kazançlı bir işti. Öyle çok gemi yağmalandı, öyle çok gemi mürettebatı öldürüldü, sömürge askerlerinin savunmaktan âciz kaldığı bazı batı adalarında öyle çok baskın ve talan yapıldı ki... Kaptan Spade tarafından yönetilen ve bu olayların çoğunda parmağı olan Ker Karraje'nin gemisi ihbar edildiyse de bir türlü ele geçirilemedi. Gemi –sanki sihirli bir el değmişçesine– bu takımada labirentlerinin arasında sırta kadem basıyordu. Zira Korsan, takımadalardaki bütün boğaz ve küçük koyları tanıyordu.

Yani takımda dolaylarında dehşet kol geziyordu. İngilizler, Fransızlar, Almanlar, Ruslar, Amerikalılar gemilerini boş yere bu hayalet geminin peşine taktılar. Yağmalar ve katliamların ardından, nereye gittiği, nereye gizlendiği bilinmiyordu. Onu yakalamak ve cezalandırmak olanaksızdı. Herkes umutsuzluğa düşmüştü.

Bir gün, bu cinayet olayları son buldu. Bir süre sonra Ker Karraje adını kimse ağzına almaz oldu. Pasifik Okyanusunu terk edip başka denizlere mi gitmişti? Başka yerde, yeniden korsanlığa mı başlayacaktı? Uzunca bir süre, hiç korsanlık olayı duyulmadığından insanlar şöyle düşündüler: Önemli bir kısmını zevk ve eğlencede harcamış olsalar da hırsızlık mallarından ellerinde epey şey kalmış olmalıydı; bunun da muazzam değerli bir hazine meydana getirmesi olağandı. Şimdi Ker Karraje ve adamları o hazineyi herhalde güvenli bir yere saklamışlardı ve onun nimetlerinden yararlanıyorlardı.

Çete ortalıktan kaybolduğundan bu yana nereye sığınmıştı? Bu konuda yapılan bütün araştırmalar sonuçsuz kaldı. Tehlikeyle birlikte endişe de ortadan kalktığından, tüm bu olaylara sahne olan Batı Pasifik'teki o saldırılar kendini unutturmaya başladı.

Olan bitenler şöyleydi, daha doğrusu ben Back-Cup'tan kaçmayı başaramazsam kimsenin bilemeyeceği şeyler şunlardı:

Evet, bu korsanlar Pasifik Okyanusunun batı denizlerini terk ettikleri zaman, ellerinde hatırı sayılır miktarda servet vardı. Gemilerini yok ettikten sonra, çeşitli yerlere dağıldılar. Ancak

Amerika Kıtası'nda yeniden buluşmak üzere sözleşmişlerdi.

O tarihte, Mühendis Serkö kendi konusunda çok eğitilmiş, çok usta bir makine uzmanıydı. Denizaltı gemi sistemlerini incelemişti. Ker Karraje'ye o araçlardan birini inşa etmeyi önerdi. Amaç daha gizli, daha dehşet verici koşullarda yeniden suç işlemeye başlamaktı.

Ker Karraje suç ortağının tasarısını tümüyle benimsedi. Para yok sayılmazdı. Sadece işe girişmek kalıyordu.

Sözüm ona Kont d'Artigas, İsveç'te Gotteborg tersanelerinde Ebba yelkenlisini inşa ettirirken, Mühendis Serkö Amerika'da Cramps de Philadelphie tersanelerine bir denizaltı gemisinin planlarını verdi. Böyle bir geminin yapımı hiç kuşku uyandırmadı. Zaten, kısa bir süre sonra hem Serkö hem de gemi ortadan kayboldu.

Mühendis Serkö'nün özel gözetimi altında, onun taslak modellerine uyulması sonucunda bu araç ortaya çıktı. O devirde gelişen gemicilik biliminin çeşitli olanaklarından yararlanıldı. Yeni icat edilmiş pillerin ürettiği elektrik akımı, pervaneye yerleştirilen alıcıları harekete geçirerek motora muazzam bir itici güç veriyordu.

Kont d'Artigas'nın, Pasifik'in eski korsanı Ker Karraje; Mühendis Serkö'nün de onun en güçlü suç ortaklarından biri olduğunu kimsenin anlayamaması doğaldı. Onu Ebba yelkenlisiyle bir yıldan beri Birleşik Devletler limanlarını sık sık ziyaret eden çok varsıl, soylu kökenli bir yabancı sanıyorlardı. Römorkörün yapımı tamamlanmadan önce yelkenli denize açılmıştı.

Bu iş on sekiz aydan az olmayan bir süreyi gerekli kılıyordu. Yeni araç tamamlandığı zaman, denizaltı araçlarına ilgi duyan herkesin hayranlığını kazandı. Biçimi, iç düzenindeki uyum, havalandırma sistemi, oturulabilirliği, denge sağlamlığı, suya dalış çabukluğu, kullanışlılığı, yük taşımadaki son derece gelişmiş kolaylığı, kendini yönetme yeteneği, olağanüstü hızı ve mekanik gücünü sağlayan pillerinin randımanı bakımından, Gobet'lerin, Gymnote'ların, Zédé'lerin" ardıllarını ve o devirde çok geliştirilmiş öteki benzerlerini haydi haydi geçiyordu.

Çok başarılı çeşitli denemelerden sonra, açık denizde, Charleston'un dört mil açığında, herkeşe açık bir deneme gerçekleştirildi. Davet edilen Amerikalılara ve yabancılara ait çok sayıda savaş, ticaret ve gezi gemisi bu gösteride hazır bulundu.

Ebba'nın o gemiler arasında bulunduğunu söylemeye gerek yok; Kont d'Artigas, Mühendis Serkö, Kaptan Spade ve gemi mürettebatı güvertede idi. Yarım düzine adam denizaltı aracının manevrasıyla görevliydi; aracı çok usta ve çok yürekli bir İngiliz makine uzmanı Gibson yönetiyordu.

Bu son deneme programına göre Okyanus yüzeyinde çeşitli manevralar yapıldıktan sonra, belirli bir süre için araç suya dalacak, açıkta epeyce mil uzağa yerleştirilen bir şamandıraya ulaştığı zaman tekrar su üstüne çıkacaktı.

* İlk Fransız denizaltısı –çn.

** Gustave Zédé. Fransız mühendis. Paris'te doğmuş, orada ölmüştür (1825-1891). İlk Fransız denizaltısı olan Gymnote'un planlarını yapmıştır –çn.

Hareket saati geldi, aracın üst kapağı kapatıldı, araç ilkin deniz yüzeyinde manevra yaptı. Hız ve viraj denemeleri seyircilerde haklı bir hayranlık uyandırdı.

Sonra, Ebba'dan verilen bir sinyalle, araç yavaş yavaş su altına daldı ve gözden kayboldu.

Gemilerden birkaçı, aracın tekrar su yüzeyinde görüneceği hedefe doğru yöneldi. Üç saat geçti... Araç deniz yüzeyinde görünmedi.

Oysa bilinmeyen bir şey vardı. Bu araç yelkenlinin gizli römorkörüydü. Kont d'Artigas ile Mühendis Serkö bu konuda anlaştıklarından, araç oradan yüzlerce mil uzakta tekrar su yüzüne çıkacaktı. Fakat bu gizi bilenler hariç, herkes aracın gövdesinde veya makinesinde meydana gelen bir kaza sonucu ortadan kaybolduğuna inandı. Öteki gemilerde görülen şaşkınlık son derece gerçekçiysen, Ebba'da dikkat çekici bir şaşkınlık oyunu oynandı. Deniz dibine sondajlar yapıldı, aracın izlediği varsayılan derinliğe dalgıçlar daldı. Ancak tüm araştırmalar boşunaydı. Atlantik derinlikleri onu yutmuştu; bundan kuşku yoktu.

Bu olaydan iki gün sonra, Kont d'Artigas tekrar denize açılmış, kırk sekiz saat sonra, önceden kararlaştırılan yerde römorkörle buluşmuştu. Ker Karraje, bu hayranlık uyandıran araca işte böyle sahip olmuştu.

Aracın ikili bir işlevi vardı. Hem yelkenliyi yedeğinde çekecek hem gemilere saldıracaktı. Kont d'Artigas, kimsenin varlığından haberdar olmadığı bu dehşet verici savaş aracını kullanarak korsanlık eylemlerine yeniden başlayabilecek, ken-

dini en iyi koşullarda güvenlik altına alacak ve işlediğı suçların cezasından kurtulacaktı.

Bu ayrıntıları Mühendis Serkö'den öğrendim; kendi eseriyle övünüyor, Back-Cup tutsağının o gizi ele veremeyeceğinden pek emin gözüküyordu. Gerçekten, Ker Karraje'nin nasıl bir saldırı gücüne sahip olduğı besbelliydi. Gece vakti, römorkör gemilere saldırır –bunlar kendini savunmaktan âciz gezi yatlarıdır– mahmuzuyla onların dibini deler, yanlarına yanaşan yelkenlinin adamları mürettebatı öldürür, malları yağmalar. Böylece birçok gemi denizden gelen haberlerde şu umutsuz sözlerle anılır: Hem canlarından hem mallarından olarak kayboldular.

Charleston Körfezindeki bu iğrenç komediden sonra, Ker Karraje bir yıl boyunca, Birleşik Devletler'in açığında, Atlantik dolaylarını yağmaladı. Serveti büyük oranda büyüdü. Kullanmadığı mallar uzak pazarlarda satışa çıkıyor, yağmalanmış eşyalar altın ve gümüşe dönüşüyordu. Ancak hâlâ eksik olan bir şey vardı: Hazineleri koyacak ve onların paylaşım gününe kadar muhafaza edilmesini sağlayacak bir yer...

Rastlantı onların yardımına koştu. Bermuda yakınlarında, deniz altı tabakalarını araştırırken, Mühendis Serkö ile makine uzmanı Gibson adacığın tabanındaki tüneli keşfettiler. Bu tünel Back-Cup içine girişi sağlıyordu. Ker Karraje bundan âlâ bir sığınak bulabilir miydi? Onun için, her türlü aramadan kurtulabileceğı bir yerdi burası! Böylece, bir zamanlar deniz korsanlarının ini olan Bermuda adacığı daha ürküntü verici bir çetenin eline geçti.

Back-Cup, geniş kubbesi altında, Kont d'Artigas ile adamlarının yeni yaşam biçimini oluşturdular –benim de gözlemlediğim– bir korsan yuvası oldu. Mühendis Serkö oraya elektrik enerjisi üreten bir fabrika kurdu; bu işi yaparken başkalarının kuşkusunu çekecek makinelerin yapımıyla uğraşmadı. Sadece pillerle kolay bir montaj yaptı; bu montaj işi de madeni plakalar ve kimyasal maddeleri gerekli kılıyordu. Ebba bu maddeleri Birleşik Devletler'de konakladığı sıralarda elde etti.

Ayın 19'unu 20'sine bağlayan gece, neler olup bittiğini sezmek zor sayılmaz. Rüzgâr kesildiğinden üç direkli yelkenli yerinden kıpırdayamıyordu. Gün doğduktan sonra artık görünürde yoktu. Römorkör ona çarpmış, yelkenli saldırmış, yağmalamış, mürettebatı denize dökülmüştü... O, Atlantik derinliklerinde kaybolurken, mallarının bir kısmı Ebba'nın güvertesindeydi!

Ben kimlerin eline düşmüştüm? Bu serüven nasıl bitecekti? Back-Cup hapishanesinden bir gün kaçabilecek miydim? Bu sahte Kont d'Artigas'ı ele verip denizleri Ker Karraje korsanlarından kurtarabilecek miydim?

Ve Ker Karraje, bu haliyle bile yeterince tehlikeliyken, Roch Patlayıcısını ele geçirmesi durumunda daha da korkunç olmayacak mıydı? Evet, yüz kez daha korkunç! Bu yeni savaş aracını kullanırsa hiçbir ticaret gemisi ona dayanamaz, hiçbir savaş gemisi batmaktan kurtulamazdı.

Ker Karraje adının kafamda uyandırdığı bu düşüncelerle uzun uzun boğuştum. Bu ünlü korsana ilişkin bildiğim her şey belleğimde canlanmıştı. Pasifik dolaylarını soyarken onun varlığının bilin-

memesi, deniz kuvvetlerinin onun gemisine karşı yaptığı harekâtlar ve bunların boşa çıkması bir bir kafamda sıralandı. Birkaç yıldan beri, Amerika Kıtası açıklarında gemilerin anlaşılmaz şekilde ortadan kaybolmalarının da sorumlusu oydu. Karraje yalnızca saldırılarının yerini değiştirmişti... Herkes ondan kurtulduğunu sanıyordu; oysa o, Charleston Körfezinde sulara gömüldüğüne inanılan römorkörün yardımıyla Atlantik'in sık sık ziyaret edilen denizlerinde korsanlık yapmayı sürdürüyordu.

“Şimdi,” diye düşündüm, “onun gerçek adını ve sığınağını biliyorum: Ker Karraje ve Back-Cup! Ama Serkö bu adı benim yüzüme karşı söylediğine göre, bunun için izin almış olmalı... Bu, özgürlüğüme sonsuza dek veda etmek anlamına gelmiyor mu?”

Mühendis Serkö bu gerçeğin üzerimde bıraktığı etkiyi açık açık gördü. Bunu anlıyorum. Yanımdan ayrıldıktan sonra Ker Karraje'nin konutuna doğru yöneldi. Herhalde olan bitene ilişkin onu bilgilendirmek istiyor.

Lagünün kıyılarında uzun bir yürüyüşün ardından, hücreme dönmeye karar veriyordum ki o anda arkamda bir ses işitip döndüm.

Kont d'Artigas, beraberinde Kaptan Spade'le orada. Bana doğru meraklı bir bakış atıyor. O zaman kendimi tutamıyorum, ağzımdan öfkeyle karışık şu sözler dökülüyor:

“Mösyö, burada beni haksız yere tutuyorsunuz! Healthful-House'dan kaçırdığınız Thomas Roch'u tedavi etmem için bunu yapıyorsanız, onunla ilgilenmeyi reddediyorum ve sizden beni serbest bırakmanızı istiyorum!...”

Korsanların reisi kılını kıpırdatmıyor, ağzından tek kelime çıkmıyor.

Bunun üzerine öfkem kabarıp taşıyor:

“Cevap verin Kont d’Artigas –ya da daha doğrusu– kim olduğunuzu biliyorum... Cevap verin... Ker Karraje...”

“Cevap verin... Ker Karraje...”

Ve cevap veriyor:

“Bekçi Gaydon nasıl Mühendis Simon Hart ise Kont d’Artigas da Ker Karraje’dir ve Ker Karraje kendi gizlerini bilen Mühendis Simon Hart’a özgürlüğünü asla geri vermeyecektir!”

XI

Beş Hafta Boyunca

Durum gayet açık. Ker Karraje kim olduğumu biliyor... Thomas Roch'la bekçisini, yani ikimizi birlikte kaçırdığı zaman da beni tanıyordu...

Peki bu adam bunu nasıl başarmıştı? Bütün Healthful-House personelinden gizleyebildiğim şeyi nasıl öğrenmişti? Thomas Roch'un yanında bekçilik yapan adamın bir Fransız mühendisi olduğunu nereden biliyordu? Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum, ama olmuştu.

Kesin olan bir şey varsa, bu adam kendisine büyük yarar sağlayan ve belki de pahalıya patlayan istihbarat olanaklarına sahipti. Zaten amacına ulaşmak söz konusu olduğu zaman, bu karakterde bir kişi paraya bakmaz.

Bundan böyle, şu Ker Karraje ya da daha ziyade suç ortağı Mühendis Serkö mucit Thomas Roch'un yanında benim yerimi dolduracak. Onların çabaları benden çok daha mı başarılı olacak? Tanrı korusun, dilerim hiç başarılı olmazlar ve uygar dünyanın başına o felaket gelmez!

Ker Karraje'nin son cümlesine cevap vermedim. Bu sözler üzerimde çok yakından sıkılan bir kurşun etkisi yarattı. Yine de sözüm ona Kont d'Artigas'nın umduğu gibi sarsılmadım.

Hayır! Dik dik suratına baktım. Kıvılcımlar saçan gözlerini benden kaçırmamıştı. Onun gibi

kollarımı kavuşturdum. Ne var ki yaşamım onun elindeydi... Bir işaretiyle atılacak bir tabanca kurşunu, ayaklarının dibine serilmem için yeterliydi... Sonra, cesedim şu lagüne atılacak, Back-Cup tüneline çıkararak açık denize sürüklenecekti...

Bu tartışmanın ardından, eskisi gibi beni serbest bırakmışlardı. Bana karşı hiçbir önlem alınmamıştı. Mağaranın en uç köşelerine kadar sütunlar arasında dolaşabiliyorum; zaten mağaranın -bu açıkça belli olan bir şey- tünelden başka çıkışı yok.

Bee-Hive'in ucunda bulunan petek gözüme döndüğüm zaman, kafamda yeni durumla ilgili binlerce düşünce dolaşıyor ve şöyle diyorum:

“Ker Karraje benim Mühendis Simon Hart olduğumu bilse bile, Back-Cup Adacığını eskiden tanıdığımı asla bilmemeli.”

Thomas Roch'u benim ellerime emanet etmek tasarısına gelince, kimliğim belli olduğuna göre, sanırım Kont d'Artigas bu konuyu hiç ciddiye almayacaktır. Bu durum beni endişelendiriyor; zira mucidin ısrarlı sorgularla karşı karşıya kalacağı, gün gibi ortada. Mühendis Serkö patlayıcı ve ateşleme aygıtının formüllerini öğrenmek için her yola başvuracak. Onları bir ele geçirirse gelecekte korsanlık eylemleri için öyle korkunç bir şekilde kullanır ki... Evet! Healthful-House'daki gibi Thomas Roch'un bekçisi olarak kalmam çok daha iyi olurdu.

Bundan sonra gelen on beş gün boyunca, eski hastamı bir kez olsun göremedim. Yineliyorum, günlük dolaşmalarımda kimse beni rahatsız etmedi. Yaşamımla ilgili maddi anlamda endişe

edecek bir şey yok. Yemeklerim belirli bir düzen içinde Kont d'Artigas'nın –bu ad ve unvana dilim öyle alışmış ki hâlâ kullanmadan edemiyorum– mutfağından geliyor. Beslenme bakımından bir derdim yok, memnunum; zaten bu konuda şikâyetçi olmak haksızlık olacak. Ebba'nın her yolculuğunda yenilenen erzak sayesinde, yiyecek ve içeceğe diyecek yok doğrusu.

Güzel olan bir şey varsa, o da yazma olanağımın elimden alınmamış olması; aylaklıkla geçen uzun saatleri, yazarak değerlendiriyorum. Healthful-House'dan kaçınılma olayından bu yana günü gününe not tuttum; en önemsiz olayları dahi defterime yazabildim. Kalem ellerimden alınmadıkça yazmaya devam edeceğim. Belki bu notlar gelecekte Back-Cup gizlerini açığa çıkarmakta işe yarayacak.

–5 Temmuzdan 25 Temmuza.– İki hafta geçti, Thomas Roch'a ulaşmak için yaptığım her girişim başarısız kaldı. Onu benim etkimden uzaklaştırmak için önlemler alındığı besbelli; oysa şimdiye dek bunlar çok etkisizdi. Biricik umudum, Kont d'Artigas, Mühendis Serkö ve Kaptan Spade'in mucidin gizlerini ele geçirmek için çabalarının boşa gitmesi ve zaman kaybetmeleri.

Üç dört kez –bunlar yalnız benim bildiklerim– Thomas Roch ve Mühendis Serkö lagünün etrafında dönerek birlikte dolaştılar. Görebildiğim kadarıyla Thomas Roch mühendisin söylediklerini belirgin bir dikkatle dinliyormuş gibiydi. Mühendis ona bütün mağarayı dolaştırdı, onu elektrik fabrikasına götürdü, römorkörün makine aksamını

ayrıntlarıyla gösterdi... Thomas Roch'un zihinsel durumunun Healthful-House'dan ayrıldığıımızdan beri, gözle görülür biçimde düzeldiği ortadaydı.

Thomas Roch, Ker Karraje'nin konutunda özel bir odayı işgal ediyor. Özellikle Mühendis Serkö tarafından her gün kafasının ütülendiğine kuşkum yok. Silahına karşılık istediği sınırsız fiyatı ona verirlerse –paranın değerinin farkında mı acaba– direnmeye gücü kalacak mı? Bu alçaklar yıllarca üst üste yığılan hırsızlama altınlarla onun gözünü kamaştırabilirler! Böyle bir ruh haliyle silahın gizlerini onlara vermeye razı olur mu? Gerekli malzemeyi Back-Cup'a getirmek yeter; o zaman, Thomas Roch kimyasal bileşimleriyle güle oynaya vakit geçirir. Üretilecek aygıtlara gelince bunun için kıta fabrikalarından birine sipariş vermekten kolay bir şey olamaz; savaş aracı parça parça üretilirse kimsenin kuşkusunu uyandırmaz! Ya böyle yıkıcı bir silah bu korsanların eline geçerse! Bunu düşünürken bile tüylerim diken diken oluyor!

Bu dayanılmaz kaygılar bana biraz olsun soluk aldırıyor, içimi kemiriyor, sağlığımı altüst ediyor. Back-Cup'ın içi temiz havayla dolmuş olsa da bazen soluğum tıkanıyor. Sanki şu kalın duvarlar bütün ağırlıklarıyla beni eziyorlar. Sonra dünyanın geri kalanından uzaklaştığımı hissediyorum –sanki gezegenimizin dışındayım– deniz ötesi ülkelerde neler olup bittiğini bilmiyorum! Ah! Lagünün üstünde boşluğa açılan şu tepedeki delikten kaçma olanağı olsa... Adacığın tepesinden kaçabilsem... Yeniden onun tabanına inebilsem!

25 Temmuz sabahı, nihayet Thomas Roch'la karşılaşıyorum. Karşı kıyıda tek başına. Bir de ak-

lıma Şu geliyor; dünden beri ortalıkta görünmediklerine göre, Ker Karraje, Mühendis Serkö ve Kaptan Spade Back-Cup açıklarında herhangi bir “sefere” çıkmış olmasınlar!

Thomas Roch’a doğru yöneliyorum ve beni fark etmeden önce dikkatle onu inceliyorum.

Ciddi, düşünceli yüz ifadesi artık deliye benzemiyor. Gözlerini yere indirmiş, etrafına bakmadan yavaş adımlarla yürüyor. Kolunun altında bir plançete taşıyor; plançetenin üzerine bir kâğıt gerilmiş, kâğıda çeşitli ölçekte Őekiller çizilmiş.

Birden başını bana doğru kaldırıyor, bir adım ilerliyor ve beni tanıyor:

“Ah! Sen... Gaydon! diye bağırıyor. Demek senden kurtuldum... Özgürüm!”

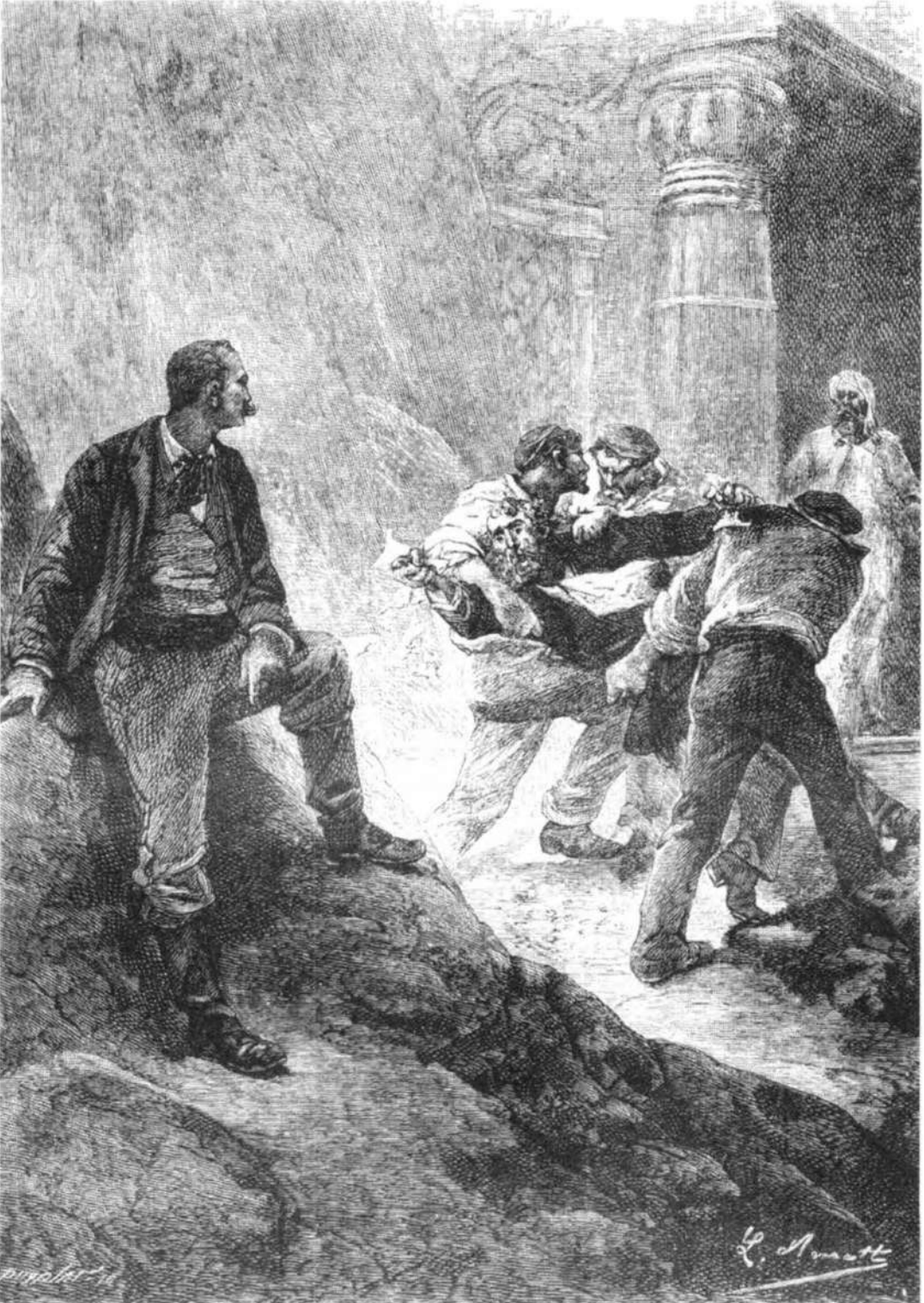
Gerçekten kendini özgür sanabilir. Back-Cup’ta, Healthful-House’da olduğundan daha özgür. Ama benim varlığım belleğinde kötü anıları canlandıracak ve belki de bir nöbet geçirmesine neden olacak. Çünkü olağandışı bir heyecanla bana bağırarak sesleniyor:

“Evet... Sen... Gaydon! Bana yaklaşma... Yaklaşma! Bana yeniden el koymak isteyeceksin... Akıl hastanesine geri götüreceksin... Asla! Burada beni koruyacak dostlarım var! Onlar güçlü, varsıl! Kont d’Artigas benim ortağım! Mühendis Serkö benim ortağım! Buluşumu uygulamaya koyacağız! Roch silahını burada üreteceğiz... Defol! Defol!”

Thomas Roch müthiş bir nöbete yakalanmak üzere. Bir yandan sesi yükseliyor, bir yandan kolları sallanıyor ve cebinden deste deste dolarlar, banknotlar çıkartıyor. Sonra, İngiliz, Fransız, Amerikan, Alman altınları parmaklarında Őıngırdıyor.

Peki bu paralar nereden geliyor? Herhalde sattığı gizinin bedeli olarak Ker Karraje'den aldı!

Bu sırada, bizi az öteden izleyen birkaç adam bu can sıkıcı sahnenin gürültüsünü duyarak yetişiyorlar. Thomas Roch'u yakalayıp tutuyorlar, onu götürüyorlar. Zaten benden uzaklaşır uzaklaşmaz kendine geliyor, ruhen ve bedenen tekrar sakinleşiyor.

Thomas Roch'u yakalayıp tutuyorlar, onu götürüyorlar.

-27 Temmuz.- Bundan iki gün sonra, sabahın ilk saatlerinde, lagünün kıyısına doğru inerek taşlı dalgakıranın ucuna kadar ilerledim.

Römorkör kayaların yanında her zaman demirli durduğu yerinde yok; lagünün hiçbir yerinde de görünmüyor. Ne var ki benim sandığım gibi Ker Karraje ile Mühendis Serkö gitmemişler; zira dün akşam onları gördüm.

Ama bugün, büyük olasılıkla Kaptan Spade ve mürettebatıyla birlikte römorköre bindiler ve adacığın küçük koyunda bulunan yelkenliye gittiler. Ebba şu saatlerde çoktan yola çıkmıştır.

Acaba herhangi bir korsanlık eylemi mi söz konusu? Mümkündür... Öte yandan, Ker Karraje'nin tekrar gezi yatının Kont d'Artigas'sı kimliğine girmesi de mümkündür. Herhalde Roch silahının hazırlanması için gereken malzemeyi temin edecekler, bunun için de bir limana gidecekler...

Ah! Bir fırsatını bulup römorköre saklansaydım, oradan da Ebba'nın ambarına süzülseydim; limana varıncaya kadar orada gizlenirdim! O zaman, belki kaçırdım... İnsanları bu korsan çetesinden kurtarırdım!

İnatla hangi düşüncelerle boğuştuğumu görüyorsunuz! Kaçmak... Her ne pahasına olursa olsun bu korsan yuvasından kaçmak! Ne var ki bir tek denizaltı aracıyla tünelden kaçmak mümkün! Bunu düşünmek bile çılgınlık değil mi? Evet! Çılgınlık... Peki ama Back-Cup'tan başka nasıl kaçılır?

Ben bu düşüncelere dalıp çıkarken, dalgakıranın yirmi metre kadar ötesinde lagünün suları yanlıyor ve römorkör yanaşıyor. Aracın kapağı hemen açılıyor, makine uzmanı Gibson'la adamlar

platforma çıkıyorlar. Öteki adamlar aracı palamarla bağlamak için kayalara koşuyorlar. Onu yakalayıp bağlıyorlar ve araç eski yerinde demirliyor.

Demek bu kez yelkenli, römorkörün yardımı olmadan yolculuk yapıyor. Araç yalnızca Ker Karraje ve adamlarını gemiye götürmüş ve Ebba'yı adacığın boğazlarından geçirmiş.

Bu durum benim düşüncemi doğruluyor. Yolculuğun amacı Amerikan limanlarından birine gitmek. Kont d'Artigas oradan patlayıcı için lazım olan malzemeyi temin edecek ve aygıtlar için bir fabrikaya sipariş verecek. Sonra dönüş için belirlenen tarihte, römorkör tekrar tünelden geçip yelkenliyle buluşacak ve Ker Karraje Back-Cup'a geri dönecek...

Bu korsanın planları kesinlikle uygulamaya konmuş ve iş sandığımdan da hızlı yürüyor!

–3 Ağustos.– Bugün, oyun sahnesinin lagün olduğu bir olay meydana geldi; çok ilginç ve son derece az rastlanan bir olay...

Öğleden sonra saat üçe doğru, hareketli bir kaynaşma bir dakika kadar suları karıştırıyor, iki üç dakika duruyor ve lagünün tam ortasında yeniden başlıyor.

Hayli anlaşılmaz bu olaya dikkat kesilen on beş kadar korsan, gölün kıyısına indiler –anladığım kadarıyla– korkuyla karışık bir şaşkınlık içindeydiler.

Dalgakıranın yanına bağlandığına göre, suları karıştıran römorkör değildi. Başka bir sualtı aracının tünelden içeri girdiğini düşünsek bile, bu, olası gözüküyordu.

Çok geçmeden karşı kıyıdan haykırışlar yankılandı. Başka adamlar anlaşılmaz bir dille öncekilere bir şeyler söylediler. Bir düzine boğuk cümlelerin ardından adamlar telaş içinde Bee-Hive tarafına döndüler.

Lagün sularına giren bir deniz canavarı mı görmüşlerdi acaba? Ona saldırmak için silahlarını mı alacaklar ya da onu yakalamak için zıpkınlarını mı kullanacaklardı?

Durumu anlamıştım. Birkaç saniye içinde ellerinde tüfekler ve zıpkınlarla geri döndüklerini görüyorum.

Gerçekten bu, bir balinaydı, –Bermuda Adalarında sayısı bol olan kaşalot türünden– tünelden geçtikten sonra, şimdi lagünün derinliklerinde çırpınıyordu.

Hayvan mademki Back-Cup içinde sığınacak bir yer aramak zorunda kalmıştı, balina avcıları onu izliyor olamazlar mıydı?

Balina tekrar su yüzüne çıkana kadar birkaç dakika geçti. Az sonra kocaman cüssesi görüldü, yeşilimtııktı, parlıyordu, sanki korkunç bir düşmanla boğuşuyormuş gibi kabarmıştı. Yeniden görüldüğü zaman, burun deliklerinden büyük bir gürültüyle su fışkırttı. O zaman şöyle düşündüm:

“Eğer bu hayvan balina avcılarından kaçmak zorunda kalarak tünelden geçtiyse, Back-Cup yakınlarında bir gemi var demektir... Belki adacığın üç yüz dört yüz metre açığında... Şu halde, balina avcı kayıkları batıya doğru, adacığın dibine kadar onu izlediler... Onlarla bir irtibat kurabilsem!...”

Öyle bir şey olsa, Back-Cup duvarlarının arasından onlara ulaşmam mümkün olamaz mı?

Gelgelelim balinanın ortaya çıkmasına neden olan şeyi anlamakta gecikmedim. Onu izleyen kızgın balıkçılar değil, bir köpekbalığı sürüsüydü... Bermuda dolaylarında dolaşan o kocaman köpekbalıkları bunlar. Suların içinde hiç zorluk çekmeden onları seçebiliyorum. Beş altı tane varlar, yan dönüyorlar, kocaman çenelerini açınca bir kaşağının sivri uçlarına benzeyen dişleri görünüyor. Balinaya saldırıyorlar. Hayvan kuyruk darbeleriyle kendini savunmaya çalışıyor. Önceden derin yara almış, sular kırmızımtırak renge bürünüyor. Bir dalıyor, bir çıkıyor, köpekbalıklarının ısırıklarından kurtulmayı başaramıyor.

Ne var ki boğuşmanın galipleri bu yırtıcı hayvanlar olmayacak. Av onların elinden kaçacak; zira elinde silahlar bulunan insan, onlardan daha güçlü. Orada, gölün kıyısında Ker Karraje'nin çok sayıda adamı var. Onların köpekbalıklarından aşağı kalır yanı yok. Ha korsanlar, ha köpekbalıkları, ikisi de bir! Kaşalotu yakalamaya çalışıyorlar; bu hayvan Back-Cup insanları için iyi bir ganimet sayılır!

O anda, balina dalgakırana yaklaşıyor. Dalgakıranın üstünde Kont d'Artigas'nın Malezyalı ve bir sürü iriyarı başka adam iş başında.

Malezyalı bir zıpkınla silahlanmış. Zıpkına uzun bir ip bağlı. Güçlü bir kol hareketiyle zıpkını sallıyor ve usta olduğu kadar büyük bir güçle fırlatıyor.

Sol yüzgecinden ağır şekilde isabet alan balina ani bir hareketle dibe dalıyor. Onu izleyen köpekbalıkları da peşinden dalıyorlar. Elli-altmış metre uzunluğundaki zıpkın ipi geriliyor. İpi yukarı çekmekten başka yapacak şey yok. Hayvan su üstünde son soluğunu vermek üzere dipten geri dönecek.

Balina bir dalıyor, bir çıkıyor, kurtulmayı başaramıyor.

Malezyalı ve arkadaşları balinanın böğründen zıpkını çıkarmamaya dikkat ederek hiç telaşlanmadan işe girişiyorlar. Hayvan tünelin ağzına açılan duvarın yanında görünmekte gecikmiyor.

Ölümcül darbe yiyen kocaman memeli, çırpınarak şiddetle can çekişiyor. Buhar püskürtüyor, kanla karışık su ve hava fışkırtıyor. O sırada, kor-

kunç bir kuyruk darbesiyle köpekbalıklarından birini kayalara fırlatıyor.

Bu darbenin ardından, zıpkın böğründen çıkıyor ve kaşalot bir daha dalıyor. Son kez su yüzüne çıktığı zaman, kuyruğunun tersiyle suları dövüyor. Bu hareket öyle güçlü ki yarılan suların arasından tünel girişinin bir kısmı görünüyor.

Köpekbalıkları avlarının üzerine saldırıyorlar; ama bir kurşun yağmuru birkaçını vuruyor, ötekiler kaçıyorlar. Köpekbalığı sürüsü tünelin ağzını yeniden bulup Back-Cup'tan çıkararak açık denize ulaşabildi mi? Mümkündür. Buna rağmen, ihtiyat olarak birkaç gün daha gölün sularına girmemek en doğrusu. Balinaya gelince, iki adam kayığa binerek onu bağlamaya uğraştılar. Hayvan dalgakırana bağlandıktan sonra, bu tür işlere yabancı olmayan Malezyalı tarafından parçalara ayrıldı.

Sonuç olarak batıdaki duvarın arasından tünel ağzının açıldığı yeri, dosdoğru öğrenmiş oldum. Tünel ağzı, yamacın sadece üç metre altında. Bunu bilmem ne işime yarayabilir?

–7 Ağustos.– Kont d'Artigas, Mühendis Serkö ve Kaptan Spade'in denize açılmalarından bu yana on iki gün geçti. Yelkenlinin yakında döneceğine ilişkin hiçbir belirti yok. Bu arada, römorkörün – kazanı kaynamış buharlı gemi gibi– harekete hazır beklemesi dikkatimi çekti; pilleri de makine uzmanı Gibson tarafından hazırlanmış durumda. Ebba yelkenlisi Birleşik Devletler limanlarına güpegündüz uğramaktan çekinmese de Back-Cup Kanalı'na girmek için büyük olasılıkla gece vakti-

ni tercih edecek. Nitekim Ker Karraje ile adamlarının gece döneceklerini düşünüyorum.

-10 Ağustos.- Dün akşam saat sekize doğru, tahmin ettiğim gibi römorkör suya daldı ve tünelden geçti. Ebba'yı yedeğinde çekerek geri geldi, yolcularla mürettebatı getirdi.

Bu sabah dışarı çıktığımda, Thomas Roch ve Mühendis Serkö'yü görüyorum. Lagüne doğru inerek görüşüyorlar. İkisinin neler konuştuğunu anlamak zor sayılmaz. Yirmi adım kadar ötede duruyorum. Bu mesafe eski hastamı gözlemlemem için yeterli.

Mühendis Serkö onun sorularına cevap verirken gözleri parlıyor, alnı aydınlanıyor, yüz ifadesi değişiyor. Yerinde zar zor duruyor. Nitekim aceleyle dalgakırana gidiyor.

Mühendis Serkö onu izliyor, ikisi de römorkörün yanında, kıyıda duruyorlar.

Mürettebat yükün boşaltılmasıyla uğraşüyor. Kayaların arasına orta büyüklükte on kadar sandık çıkarıyorlar.

Sandıkların kapaklarına kırmızı harflerle özel bir marka kazınmış; bu harflere Thomas Roch dikkatle bakıyor.

Her birinin hacmi yaklaşık bir hektolitre olan sandıkların sol kıyıdaki depolara taşınması için Mühendis Serkö emir veriyor. Bu taşıma işlemi kayıkla hemen gerçekleştiriliyor.

Kanımca, bu sandıklar patlayıcı ve ateşleme aygıtı için gereken malzemeyi içinde bulunduyor. Aygıtlara gelince kıtanın herhangi bir fabrikasına sipariş verilmişlerdir. Üretim tamamlan-

nınca, yelkenli onları almaya gidecek ve Back-Cup'a getirecek...

Nitekim bu kez, Ebba çalınmış mallarla geri dönmedi; yeni korsanlık eylemleri için suç işlemedi. Ama Ker Karraje denizde saldırı ve savunma için öyle korkunç bir güçle silahlanacak ki!... Thomas Roch'a inanmak gerekirse, onun silahı bir anda yeryüzünü yok edecek güçte değil mi? Bir gün bunu denemeyeceğini kim bilebilir?

XII

Mühendis Serkö'nün Öğütleri

İşe koyulan Thomas Roch, sol kıyıdaki bir hangarda uzun saatler geçiriyor. Orası laboratuvarı oldu. Ondan başka kimse oraya girmiyor. Formülleri gizlemek için tek başına mı çalışmak istiyor? Bu, hayli mümkün.

Roch Silahının kullanılması için gereken hazırlıklara gelince, sanırım bunlar son derece basit şeyler. Gerçekten, bu türden bir mermi, Zalinski'nin güllesi gibi ne top ne havan eli ne de fırlatma borusu gerektiriyor. Hatta kendiliğinden ileriye itici olduğundan, fırlatma gücünü içinde taşıyor. Ve sadece atmosfer katmanlarının korkunç bir şekilde altüst olmasıyla menzilinden geçen her gemi, yok olma riskiyle burun buruna gelecek. Böylesine yok edici bir silahı eline geçirirse, Ker Karraje'ye karşı ne yapılabilir?

-11 Ağustostan 17 Ağustos.- Hafta boyunca, Thomas Roch'un çalışması aralıksız sürdü. Her sabah, mucit laboratuvarına gidiyor, ancak karanlık basarken geri dönüyor. Onun yanına yaklaşmak ve konuşmak için çabalamıyorum bile. İcadına ilişkin olmayan her şeye hâlâ kayıtsız kalmakla birlikte tümüyle aklı başında gözüküyor. Zaten bütün beyinsel gücünü kullanmanın

ne diye tadını çıkarmasın ki? Dehası tam anlamıyla doyuma ulaşmadı mı? Uzun süredir kafasında kurduğu planlar uygulamaya geçmek üzere değil mi?

–17 Ağustos 18 Ağustos *bağlayan gece*.– Sabahın saat birinde, dışarıdan gelen patlamalar yüzünden sıçrayarak uyandım.

“Back-Cup’a bir saldırı mı oluyor?” diye düşündüm. Kont d’Artigas’nın yelkenlisinin gidiş gelişinden kuşkulandılar mı acaba? Boğazların girişinde onu bulmaya mı çalışıyorlar? Adacığı topa tutarak yıkmaya mı kalkacaklar? Thomas Roch patlayıcısının yapımını tamamlamadan ve aygıtlar Back-Cup’a getirilmeden önce, adalet bu korsanların hakkından gelecek mi?”

Çok şiddetli patlamalar adeta düzenli aralıklarla art arda devam ediyor. Ebba yelkenlisinin batma olasılığı aklımdan geçiyor. O zaman karayla bütün irtibat olanaksız olacak ve adacığın erzak ihtiyacı artık giderilemeyecek...

Aslında, römorkör Kont d’Artigas’yı Amerikan kıyılarının herhangi bir noktasına götürmek için yeterli bir araç. Adamın bir başka gezi teknesinin yapımı için parası yok değil. Her neyse! Tanrı’dan dileyelim de Ker Karraje Roch Silahını ele geçirmeden önce Back-Cup yıkılmış olsun!

Ertesi gün, sabah sabah, hücremden dışarı fırlıyorum...

Bee-Hive dolaylarında hiçbir değişiklik yok.

Adamlar her zamanki çalışmalarını sürdürüyorlar. Römorkör olduğu yerde duruyor. Laboratuvarına giren Thomas Roch’u görüyorum. Ker

Karraje ve Mühendis Serkö sakın sakın gölün kıyısını arşınıyorlar. Gece vakti adacığa saldırı olmamış... Ancak yakından gelen patlama sesleri beni uykumdan uyandırmıştı...

O sırada, Ker Karraje konutuna doğru çıkıyor, Mühendis Serkö her zamanki alaycı tavrı, gülümseyen havasıyla bana doğru yaklaşıyor.

“Merhaba Mösyö Simon Hart,” diyor, “şu sakın ortamdaki yaşantımızdan nihayet hoşlandınız mı? Büyülü mağaramızın avantajlarını haklı olarak değerlendiriyor musunuz? Günün birinde özgürlüğünüze kavuşma umudundan vazgeçmişsinizdir sanırım... Bu çekici mağara bırakılıp kaçılır mı?”

Sonra o eski Fransız romansını mırıldanıyor:

... Ruhumun hoşnut olduğu

O güzel yerlerde

Sylvie’yi seyretmekten ne denli hoşlanırdım ...

Bu alaycı adama içerlemenin ne yararı var? Hemen sakın bir sesle cevap verdim:

“Hayır mösyö, ondan vazgeçmedim ve hâlâ özgürlüğümün geri verileceğini umuyorum...”

“Öyle şey olur mu Mösyö Hart! Hepimizin takdir ettiği bir insandan ayrılmamız mümkün mü? Üstelik ben sizin meslektaşınızım; Thomas Roch’un tutarsız sözleri arasından gizlerinin belki bir kısmına ulaştım! Ama bu yeterli değil!”

Ah! İşte bu yüzden beni Back-Cup hapishanesinde tutuyorlar!

Thomas Roch’un buluşunun bir bölümünü bildiğimi sanıyorlar... Eğer Thomas Roch konuşmazsa, beni zorla konuşturmayı umuyorlar...

İşte bu yüzden onunla birlikte kaçırıldım... Neden hâlâ boynuma bir taş bağlayıp beni lagünün dibine yollamadıkları belli değil mi? Bunu anlamayacak ne var ki!

Mühendis Serkö'nün son sözlerine şöyle cevap veriyorum:

"Evet, hiç yeterli değil."

Mühendis:

"Pekâlâ," diyor, "eğer Mühendis Simon Hart olmanın onuruna erseydim, şöyle akıl yürütürdüm: Bir yandan Ker Karraje'nin kişiliği göz önüne alındığında, onu bu mağara gibi gizemli bir sığınak seçmeye sürükleyen nedenler, diğer yandan söz konusu mağaranın gözlerden uzak olması, yalnızca Kont d'Artigas'nın değil, arkadaşlarımızın da çıkarına..."

"Daha doğrusu suç ortaklarınızın..."

"Peki suç ortaklarımızın! Diğer yandan Kont d'Artigas'nın gerçek kimliğini ve servetlerimizin hangi gizemli çelik kasaya kapatıldığını bildiğinize göre..."

"Çalınmış ve kanla lekelenmiş servetler, Mösyö Serkö!"

"Buna da peki! Yalnız bu özgürlük sorununun sizin dilediğiniz şekilde asla çözümlenmeyeceğini anlamak zorundasınız."

Bu koşullarda tartışmak nafile. Ben de konuyu değiştiriyorum.

"Öğrenebilir miyim," diye soruyorum, "Bekçi Gaydon'ın Mühendis Simon Hart olduğunu nasıl anladınız?"

"Aziz meslektaşım, bunu öğrenmenizin hiçbir sakıncası yok... Biraz rastlantı sonucu oldu..."

Çalıştığınız fabrikayla bazı ilişkilerimiz vardı ve bir gün aniden hayli tuhaf koşullarda oradan ayrıldınız... Kont d'Artigas'dan birkaç ay önce, Healthful-House'a yaptığım bir ziyaret sırasında sizi gördüm... Ve tanıdım..."

"Siz mi?"

"Ta kendisi ve o andan itibaren sizi Ebba'ya yol arkadaşı olarak almaya karar verdim..."

Healthful-House'da şu Serkö'yle ne zaman karşılaştığımı bir türlü çıkaramıyordum; ama gerçeği söylemesi mümkündü. İçimden şöyle dedim:

"Umarım bu fantezi bir gün size pahalıya patlar!"

Sonra birdenbire:

"Yanılmıyorsam," dedim, "Thomas Roch'un, silahının sırrını bir gün size açıklayacağından eminsiniz, öyle mi?"

"Evet Mösyö Hart, milyonlar karşılığında... Oh! Milyonlar bize pahalıya oturmaz; yalnız onları çalmanın zahmeti var! Hem onun ceplerini tika basa doldurduk!"

"Peki bu milyonlar onun ne işine yarayacak? Özgür değil ki! Onları alıp götüremez, dışarda harcayamaz!"

"İşte onu hiç endişelendirmeyen bir şey Mösyö Hart! Gelecek, bu dâhiyi hiç kaygılandırmıyor! Nasıl olsa şimdi her istediğine ulaştı! Amerika'da kendi planlarına uygun aygıtlar üretilirken, o burada uzun süredir yoksun kaldığı kimyasal formüller üzerine çalışıyor. He, he! Kendiliğinden ileriye itici bu araç, benzersiz bir şey; hızını kendi kendine sağlayıp hedefe varıncaya kadar o hızı artırıyor. Bunun için de bir tür barutun artan ya-

nışından yararlanıyor! Savaş sanatına köklü bir değişiklik getirecek bu buluş...”

“Savunma bakımından mı Mösyö Serkö?”

“Hem de saldırı bakımından Mösyö Hart.”

“Herhalde,” dedim.

Sonra Mühendis Serkö’yü sıkıştırarak ekledim:

“Ama Roch’un ağzından kimse bir şey alamadı...”

“Biz fazla zorluk çekmeden aldık...”

“Bedelini ödeyerek...”

“İnanılmaz bir fiyatla... Üstelik bu adamın çok duyarlı bir yerine dokunarak...”

“Hangi yeri?”

“İntikamı!”

“İntikam mı? Kime karşı?”

“Düşmanları olan herkese... Cesaretini kıran, yıldırان, başından defeden, tartışılmaz bir üstünlüğü olan buluşunun bedelini, ülkeden ülkeye dolaşarak dilenmek zorunda bırakanlara karşı! Şimdi onun içindeki vatan sevgisi tümüyle sönmüş durumda! Artık onun bir tek düşüncesi, acımasız bir tutkusu var: Değerini bilmeyenlerden öcünü almak... Hatta bütün insanlıktan! Gerçekten Mösyö Hart, sizin Avrupa ve Amerika hükümetleriniz Roch Silahı’nın layık olduğu bedeli ödememekle haksızlık ettiler!”

Mühendis Serkö yeni patlayıcının çeşitli avantajlarını hayranlık duyarak bir bir sayıyor. Onun nitrometandan elde edilen patlayıcıya kıyasla tartışmasız biçimde üstün olduğunu söylüyor. O devirde çok sözü edilen formüle göre üç atom hidrojenden birinin yerini bir atom sodyum almış.

“Öyle yıkıcı bir etkisi var ki!” diye ekliyor. “Benzerlik bakımından Zalinski güllesinin aynısı. Ama ondan yüz kez daha etkili. Hiçbir fırlatma aygıtına ihtiyacı yok. Uzayda kendi kanatlarıyla uçuğunu söylemek yanlış olmaz!”

Gizin bir kısmını ağzından almak umuduyla dinliyorum. Hayır... Mühendis Serkö istediği kadarını söylüyor...

“Thomas Roch patlayıcının formülünü size söyledi mi?” diye sordum.

“Evet, Mösyö Hart –sizin hoşunuza gitmez ama– çok yakında hatırı sayılır miktarda patlayıcıya sahip olacağız. Onlar güvenli bir yerde saklanacak.”

“Peki tehlike yok mu? Bu maddeden yığınlarca istif edilmesi her an tehlike doğurmaz mı? Patlayıcı bir kaza sonucunda adacığı havaya uçurursa...”

Bir kez daha, Back-Cup sözcüğü az kaldı ağzımdan kaçacaktı. Hem Ker Karraje’nin kimliğini hem mağaranın geçmişini bilen Simon Hart’ın sandıklarından çok daha iyi bilgi topladığını anlayacaklardı.

Bereket versin ki Mühendis Serkö lafı geçiştir-diğime hiç dikkat etmedi ve:

“Korkacak bir şey yok,” diye cevap verdi. “Thomas Roch’un patlayıcısı ancak özel bir ateşleme aygıtı tarafından tutuşabilir. Ne bir darbe ne de ateş onu patlatır.”

“Thomas Roch ateşleme aygıtının gizini de size sattı mı?”

“Henüz satmadı, Mösyö Hart,” diye cevap verdi. “Ama pazarlık çok geçmeden sonuca ulaşacak! Şimdi yineliyorum, hiçbir tehlike yok, huzur

içinde uyuyabilirsiniz! Şeytan kulağına kurşun! Mağaramızı hazinelerimizle birlikte havaya uçurmaya niyetimiz yok! Daha birkaç yıl iyi işler yaptıktan sonra, kârları bölüşeceğiz. Bu paralar hayli hatırı sayılır oranlarda olacak; çünkü Ker Karraje and Co Şirketi'nin tasfiyesinden sonra, her birimize keyfince tadını çıkaracağımız hatırı sayılır bir servet kalacak! Şunu da ekleyeyim ki bir patlamaya karşı güvenlikteyiz, bir ihbardan da fazla korkmuyoruz... O ihbarı bir tek siz yapabilirsiniz azizim Mösyö Hart! Onun için seçiminizi yaparak bize zorluk çıkarmamanızı öğütlerim. Şirketin tasfiyesine kadar sabredin... O gün geldiği zaman, sizin hakkınızda ne yapacağımızı düşünüyoruz!"

Anlaşmıştık, bu sözler güven vericiydi. Gerçekten, bugünden yarına ne yapacağımızı göreceğiz. Bu görüşme sonucunda dikkatimi çeken nokta, Thomas Roch patlayıcısını Ker Karraje and Co Şirketi'ne satmış olsa da en azından ateşleme aygıtının gizini saklamış. Aksi halde, patlayıcının sokaktaki toz kadar değeri kalmazdı.

Bu arada, görüşmeyi bitirmeden önce, Mühendis Serkö'ye çok doğal bir gözlemimi iletmek istedim:

"Mösyö," dedim, "Roch Silahı'nın patlayıcı formülünü şimdi biliyorsunuz, bu tamam. Ancak mucidinin ileri sürdüğü gibi gerçekten yıkıcı gücü var mı? Onu hiç denediniz mi? Bir tutam tütün kadar işe yaramaz bir şey satın almış olmayasınız?"

"Mösyö Hart, belki belli etmek istemiyorsunuz ama, bu konuya kafanız takılmış. Yine de işimizle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim ama içiniz

tamamen rahat olsun. Önceki gece bir dizi kesin sonuç alıcı deneme yaptık. Bu patlayıcının yalnızca birkaç gramıyla kıyı boyundaki kocaman kaya parçaları incecik toz taneciklerine dönüştü.”

Bu açıklama, işittiğim patlamaların içyüzünü açığa çıkarıyordu. Mühendis Serkö konuşmasını sürdürdü:

“Nitekim aziz meslektaşım, hiç düş kırıklığına uğramadığınızı ileri sürebilirim. Bu patlayıcının etkileri hayal edileni tümüyle aşıyor. Binlerce tonluk mermiyle şarj edilirse, o zaman epey güçlü olacak; yer küremizi yıkacak ve Mars’la Jüpiter arasında patlayan o gezegen gibi küremizin parçaları uzaya dağılacak. Şundan da emin olun ki birkaç millik menzil içinde hangi gemi olursa olsun batırabilecek güçte. Hem de bunu çok uzun menzilli mevcut mermilere meydan okuyacak bir mesafeden yapacak... Buluşun zayıf noktası, ateşleme düzeninin hâlâ ayarlanmamış olması; bu iş uzunca bir süreyi gerekli kılıyor...”

Daha fazla bir şey söylemek istemeyen bir adam gibi Mühendis Serkö susuyor ve ekliyor:

“Şu halde, Mösyö Hart, başladığım gibi bitireyim. Boyun eğin! Hiç art düşüncesiz yeni yaşamınızı benimseyin! Kendinizi bu yeraltı yaşamının zevkli dinginliklerine bırakın! Sağlığı iyi olan insan burada onu korur; sağlıksızsa burada düzeliş eski haline gelir... Yurttaşınız da aynı şeyleri yaşadı! Yazgınıza boyun eğin... Alabileceğiniz en doğru karar budur!”

Bu sözlerin ardından, beni dostça selamladıktan sonra, bu iyi öğütler veren adam yanımdan ayrılıyor. Gelgelelim sözlerinde, bakışlarında, ta-

vırlarında öyle alaycı bir ifade var ki acaba öcümü alma fırsatım olabilecek mi?

Her ne olursa olsun, bu görüşmenin sonucunda, ateşleme ayarının oldukça karmaşık bir şey olduğunu kavradım. Öyle anlaşılıyor ki o birkaç millik bölge içinde Roch Silahının etkileri dehşet verici, kolay kolay baş edilir gibi değil, üstelik aynı bölgenin içinde veya ötesinde olsun, aynı etkilere karşı hiçbir gemi güvenlikte sayılamaz... İlgilileri bu konuda bir bilgilendirebilsem!...

–20 Ağustos.– İki gün boyunca, hiçbir olay meydana gelmedi. Günlük dolaşmalarımı Back-Cup'ın son sınırlarına kadar ilerlettim. Akşam, elektrikli lambalar kemerlerin derinliklerini aydınlattıkları zaman, hapishanem olan bu mağaranın doğal harikalarını seyrederken âdeta dinsel bir tutkuya kapılmaktan kendimi alamıyorum. Zaten umudumu hiç yitirmedim; duvarların arasında korsanların bilmediği bir yarık araştırıyorum; bulursam, oradan kaçmam mümkün olacak! Gerçekten bir dışarı çıkarsam, bir geminin geçmesini beklemem gerekecek... Kaçışım Bee-Hive'da hemen anlaşılır... Yakalanmakta gecikmem... Hiç olmazsa... Onu düşünüyorum... Bir kayık... Küçük koyun dibinde bağlanmış olan Ebba'nın kayığı... Ona binmeyi bir başarırsam... Boğazlardan geçirim... Saint-Georges ya da Hamilton Adasına doğru yönelirim...

Gece vakti –saat yaklaşık olarak dokuz– lagünün yüz metre kadar doğusunda bulunan doğal sütunlardan birinin dibine gidip kumdan halıya uzandım. Birkaç saniye sonra, etraftan kısa ara-

lıklarla ilkin ayak sesleri, sonra birtakım konuşmalar kulağıma çalındı.

Sütunun kayalık tabanı arkasına olabildiğince büzülerek dikkatle kulak kabarttım...

Bu sesleri tanıyorum. Bunlar Ker Karraje ile Mühendis Serkö. Karşılıklı durmuşlar, İngilizce konuşuyorlar –Back-Cup’ta genellikle konuşulan dil İngilizce– Ne dediklerini anlamam kolay olacak.

Kesinlikle söz konusu olan Thomas Roch ya da daha ziyade onun silahı.

Ker Karraje:

“Sekiz gün sonra,” diyor, “Ebba’yla denize açılmayı düşünüyorum. Çeşitli parçaları getireceğim. Virginie Fabrikası’nda tamamlanmış olsalar gerek...”

Mühendis Serkö:

“Onlar elimizin altında oldukları zaman,” diye cevap veriyor, “burada montajlarını yapacağım ve fırlatma rampalarını kuracağım. Ama her şeyden önce, kaçınılmaz gibi görünen bir işe girişmem gerekiyor...”

Ker Karraje:

“O ne işi?” diye soruyor.

“Adacığın bölme duvarını delme işi.”

“Onu delmek mi?”

“Oh! Yalnızca bir tek kişinin geçebileceği oldukça dar bir geçit. Tıkaması kolay bir çeşit sıçan yolu. Ağzı dışarıdan kayaların arasına kamufle edilecek.”

“O neye yarar Serkö?”

“Yeraltı tünelinden başka, dışarıyla bir yerden irtibat kurmanın yararlı olacağını çoğu kez dü-

şünmüştüm... Gelecekte başımıza neler geleceği belli olmaz...”

Ker Karraje onun dikkatini çekiyor:

“Fakat o bölme duvarlar çok kalın ve son derece katı bir maddeden oluşmuş...”

Mühendis Serkö hemen cevap veriyor:

“Roch patlayıcısının birkaç parçacığıyla onlar incecik toz haline gelirler, sonra üzerlerine üfle-mek yeterli! Bu işi üzerime alıyorum!”

Bu konuşmanın nasıl işime yaradığını anlamak zor sayılmaz.

Tünelden farklı bir yerden, Back-Cup’ın içerisiyle dışarısı arasında irtibat kurulması söz konusu... Bunun nasıl bir şans doğuracağını kim bilebilir?

Ben tam böyle düşünürken Ker Karraje karşılık veriyor:

“Anlaşıldı Serkö, bir gün Back-Cup’ı savunmak zorunda kalırsak, hiçbir geminin oraya yaklaşmaması lazım; bunu önlemeliyiz... Üstelik sığın-ğımız rastlantı sonucu keşfedilebilir ya da ihbar sonucu ortaya çıkabilir...”

Mühendis Serkö:

“Ne ihbardan ne rastlantıdan korkmamıza gerek var...” diye cevap veriyor.

“Kuşkusuz arkadaşlarımız için böyle bir şey düşünemeyiz, ama Simon Hart tarafından..”.

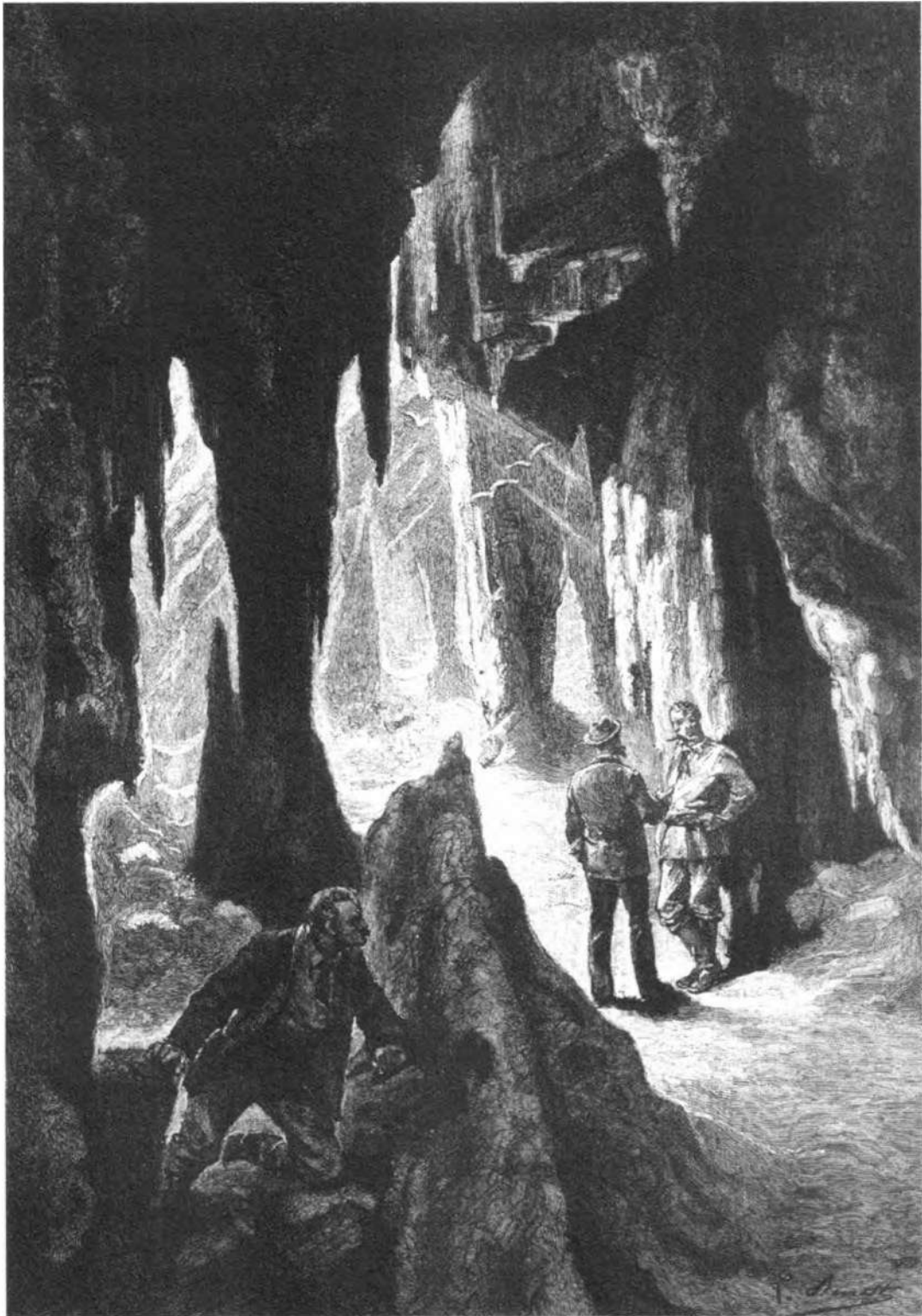
Mühendis Serkö:

“O mu!” diye bağırıyor. “Böyle bir şey yapması için kaçmayı başarması gerekir... Hem Back-Cup’tan kaçılmaz! Zaten –itiraf edeyim– bu yürekli adam ilgimi çekiyor... Ne de olsa bir meslektaş. Thomas Roch’un buluşuyla ilgili, söylediklerinden çok daha fazla şey bildiğinden kuşkulanıyo-

rum... Sıkı fıkı iki dost gibi fizikten, mekanikten, balistikten söyleşerek sonunda öyle anlaşıcağınız ki ağzından her şeyi alacağım...”

Yürekli ve duyarlı Kont d’Artigas:

“Boş ver!” diye ekliyor. “Gizi tümüyle ele geçirdiğimiz zaman, ondan kurtulmanın yoluna bakarız...”

Bu yürekli adam ilgimi çekiyor...

“Zamanımız var, Ker Karraje...”

Şiddetle çarpan kalbimi bastırarak:

“Tanrı buna fırsat bırakırsa, alçaklar!” diye düşündüm.

Gerçekten Tanrı’nın yakında bir yardımı olmazsa, neyi umut edebilirim?

Konuşmalar başka yerlere sıçrıyor ve Ker Karraje şu gözlemi yapıyor:

“Şimdi Serkö, patlayıcının formülünü bildiğimize göre, Thomas Roch’un her ne pahasına olursa olsun ateşleme aygıtının gizini de bize açıklaması gerekiyor...”

Mühendis Serkö:

“Bu, şart,” diye karşılık veriyor. “Onu ikna etmeye çalışacağım. Aksi gibi, Thomas Roch bu konuda tartışmaktan kaçınıyor. Zaten, patlayıcıyı denemek için ateşleme aygıtından birkaç parça imal etmişti. Sıçan yolunu açmak için bize ondan yine yapacak...”

Ker Karraje:

“Ama... Denizdeki baskınlarımız ne olacak?...” diye sordu.

“Sabır... Roch’un silahının bütün mermileri sonunda elimize geçecek...”

“Bundan emin misin Serkö?”

“Eminim... Bedelini ödeyerek Ker Karraje.”

Görüşme bu şekilde sona erdi, sonra beni fark etmeden uzaklaştılar –buna da çok şükür– Mühendis Serkö biraz meslektaşını savunur gibi görünse de Kont d’Artigas hakkımda hiç iyi niyet beslemiyormuş gibi geldi bana. En ufak bir kuşkulanmalarında beni göle atacakları kesin; bu durumda kaba-ran deniz sadece benim cesedimi tünelden geçirir.

-21 Ağustos.- Ertesi gün, Mühendis Serkö geçidin delinmesi için en uygun yeri araştırmaya başladı. Geçit öyle bir yerde açılmalıydı ki dışardan kimse kuşkulanmasın. Titiz araştırmaların ardından, deliğin kuzey duvarında açılması kararlaştırıldı. Burası, Bee-Hive'ın ilk hücrelerine on metre mesafedeydi.

Geçidin hemen açılmasını diliyordum. Kim bilir, belki benim kaçışıma yardımcı olabilirdi! Ah! Keşke yüzmeyi bilseydim, o zaman tünel ağzının yerini tam bildiğim için belki oradan kaçmayı derdim. Gerçekten, lagünün sahne olduğu mücadele sırasında, balinanın son kuyruk darbesiyle yarılan suların altından tünel ağzının üst kısmı bir an için görünmüştü... Onu görmüştüm... Öyleyse tünel denizin büyük gelgit olaylarında meydana çıkmaz mı? Dolunay ve yeni doğan ay dönemlerinde, deniz olağan seviyesinin altına, yani en alt seviyesine indiği zaman, mümkündür ki... Bundan emin olmam gerekecek!

Bu gözlem ne işime yarayacak, bilmem, ama Back-Cup'tan kaçmak için hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmamak zorundayım.

-29 Ağustos.- Bu sabah, römorkörün hareketine tanık oluyorum. Herhalde Amerikan limanlarından birine yapılacak o yolculuk söz konusu. Amaç, yapımı tamamlanmış olması gereken aygıtların teslim alınması.

Kont d'Artigas birkaç saniye Mühendis Serkö ile görüşüyor. Öyle görünüyor ki mühendis onunla birlikte gitmeyecek. Kont birtakım öğütler verir gibi. Sanırım söz konusu olan benim. Aracın plat-

formuna ayak bastıktan sonra, yanında Kaptan Spade ve Ebba mürettebatıyla içeri giriyor. Kapak kapanır kapanmaz, römorkör sulara dalıyor, su yüzeyi hafif şekilde çalkanıyor.

Saatler geçiyor, gün bitiyor. Sualtı aracı geri dönmediğine göre, bu yolculuk boyunca yelkenliyi yedekte çekeceği sonucuna varıyorum... Belki bu dolaylarda dolaşan gemileri batıracak!

Bununla birlikte, öyle anlaşıyor ki yelkenlinin yokluğu kısa sürecek; zira gidiş ve dönüş için sekiz günlük bir zaman yeterli.

Öte yandan, hava durumu da Ebba'nın işini kolaylaştıracak; mağaranın içindeki havanın dinginliğinden bu sonuca varıyorum. Kaldı ki Bermuda Adalarındaki iklimi göz önüne alırsak ilkbahar sonuyla yaz başlangıcı arasındayız. Ah! Hapishanemin duvarlarından bir çıkış yolu bulabilsem!...

XIII

Tanrı Rast Getirsin!

-29 Ağustostan 10 Eylül. – On üç gün geçti, Ebba hâlâ dönmedi. Yoksa direkt olarak Amerika kıyısına gitmedi mi? Back-Cup açıklarında bir iki korsanlık eylemi yaparak gecikti mi? Ancak bana öyle geliyor ki Ker Karraje'nin aygıtları getirmekten başka işi olmasa gerek. Yoksa Virginie Fabrikası onların yapımını henüz tamamlamadı mı?

Öte yandan Mühendis Serkö'nün hiç sabırsızlık göstermediğini görüyorum. Bana karşı her zamanki o alaycı havasıyla bilindik davranışı sergiliyor; ancak yine bilinen nedenlerden ötürü bu davranışı hiç hoş karşılamıyorum. Sağlık durumumu merak eder gibi yapıyor, beni tam anlamıyla boyun eğmeye zorluyor, bana Ali Baba diyor, yeryüzünde şu Bin Bir Gece Mağarası'ndan daha büyüleyici bir yer olmadığına beni inandırmaya çalışıyor. Vergi ve harç ödemedi karnımın doyduğunu, ısınıp barındığımı ve giyindiğimi söyleyerek mutlu bir prenslik olan Monaco sakinlerinin bile bu denli dertsiz, tasasız bir yaşamın tadını çıkaramadıklarından dem vuruyor.

Ara sıra, bu alaycı ağız kalabalığı karşısında yüzümün kızardığını hissediyorum. İçimden bu acımasız alaycının gırtlığına sarılıp onu bir anda boğazlamak geçiyor... Sonra beni de öldürecek-

ler... Ne fark eder? Bu aşağılık Back-Cup ortamında yıllar yılı yaşamaya mahkûm olmaksansa böyle sonu tercih etmek daha doğru değil mi?

Ne var ki mantık sözünü geçiriyor ve sonuçta omuz silkmekle yetiniyorum.

Thomas Roch'a gelince, Ebba gittiğinden beri onu pek az gördüm. Laboratuvarına kapanıyor, ara vermeden formülleriyle uğraşıyor. Elindeki bütün maddeleri kullandığında Back-Cup'la birlikte Bermuda Adalarını havaya uçuracak mermiyi yapacak mı?

Ateşleme aygıtının formülünü hiçbir zaman vermeye razı olmayacağını hâlâ umut ediyorum. Bu son gizi satın almak için Mühendis Serkö'nün çabalarının boşa çıkmasını da bekliyorum... Acaba bu umudum da sönüp gider mi?

-13 Eylül.- Bugün, patlayıcının gücüne kendi gözlerimle tanık oldum; aynı zamanda ateşleme aygıtının nasıl kullanıldığını gözlemledim.

Sabah saatlerinde, adamlar adacığın dış tarafıyla irtibat kurmak için önceden belirlenen duvarı delmeye başladılar.

Mühendisin yönetiminde, işçiler duvarın dibini kazarak işe koyuldular. Buradaki kireçli tabaka granitle kıyaslanacak denli sertti. Güçlü kolların kullandığı kazmalarla ilk darbeleri indirdiler. Yalnız kazma kullanıldığından iş çok uzun süreli, çok zahmetliydi. Zira Back-Cup eteklerinin bu kısmında bölme duvar yirmi-yirmi beş metre kalınlığa ulaşıyordu. Ancak Roch Patlayıcısı sayesinde, bu işi oldukça kısa sürede tamamlamak mümkün olacaktı.

Gördüğüm şey beni bir hayli şaşırttı. Duvarın çökmesi, patlayıcı sayesinde gerçekten olağanüstü bir kolaylıkla gerçekleştirildi. Oysa kazmanın büyük güç harcamadan bu duvarı parçalara ayırması olanaksızdı.

Evet! O patlayıcının birkaç gramı kaya kütlesini parçalamaya yetiyordu; onu kırıntılara ayırdı ve neredeyse un ufak toz haline getirdi. Böylece buhar gibi onu üfleyip dağıtmak mümkündü! Evet! –yineliyorum– patlayıcının beş on gramı, bir metreküp hacminde bir oyuk açıyor, top güllesinin patlamasına benzer sert bir gürültü çıkarıyor ve hava tabakalarını şiddetle sarsıyor.

Patlayıcı ilk kez çok küçük dozda kullanılmasına rağmen, bölme duvarın çok yakınında bulunan bir sürü adam yere devrildi. İçlerinden ikisi ağır şekilde yaralanmıştı; birkaç adım geriye itilen Mühendis Serkö bile yara bere içinde kaldı.

Bugüne dek icat edilen bütün yıkıcı güçlerden daha üstün olan bu maddenin meydana getirdiği sonuç bakın nasıl gerçekleşti:

Kayanın içinde ilk iş olarak yanlamasına on milimetre derinlik ve beş santimetre uzunlukta bir oyuk açıldı. Patlayıcının birkaç gramı oyuğun içine yerleştirildi. Hatta oyuğu tika basa doldurmaya dahi gerek kalmadı.

O zaman, Thomas Roch işe karıştı. Elinde camdan küçük bir tüp tutuyordu; tüpün içinde zeytinyağını andıran mavimtırak bir sıvı vardı; sıvı havayla temas edince çok çabuk pıhtılaşan bir özellik taşıyordu. Oyuğun ağzına sıvıdan bir damla döktü, sonra çok telaş etmeden geri çekildi. Ateşleme sonunda patlamanın meydana

gelmesi için yaklaşık otuz beş saniye kadar bir sürenin geçmesi gerekiyordu. Patlama gerçekleştiği zaman, dağıtıp parçalama gücü –bunu ısrarla söylüyorum, sınırsız bir güç olduğuna inanılabilir– günümüzde bilinen yüzlerce patlayıcıdan binlerce kez üstün bir etkiye sahipti.

Bu koşullar altında, o kalın ve sert duvarın delinmesi sekiz günlük bir sürede tamamlandı.

Bir sürü adam yere devrildi.

–19 Eylül.– Belirli bir süre, denizin gelgit olayını gözlemledim. Yirmi dört saatte iki kez meydana gelen bu olay sonucunda oluşan ters akıntılar, deniz altı tünelini açıkça ortaya çıkarıyor. Şu halde, lagünün üstünde yüzen bir nesne, tünel ağzının üst kısmı açıkça görüldüğünden çekilen sularla birlikte dışarıya sürüklenebilir. Peki bu gelgit olayı gün dönümünde en alt seviyede gerçekleşmiyor mu? Tam da o günlerde olduğumuza göre, bunu anlayabilirim. Yarından sonra 21 Eylül, bugünse Eylülün 19'u, alçalan deniz suyunun üstünde tünel ağzının üst kıvrımını daha önce görmüştüm.

Öyleyse tünelden geçişi ben denemesem bile, göl suyuna atılan bir şişenin deniz alçalmasının son dakikalarında oradan geçme şansı olamaz mı? Ve bir rastlantı sonucu – tanrısal bir rastlantı– bu şişe Back-Cup açıklarında bir gemi tarafından niçin bulunmasın? Hatta akıntılar onu Bermuda plajlarına niçin fırlatmasın? Bu şişe bir de pusula içeriyorsa...

Aklımdan çıkmayan düşünce buydu. Ardından eleştiriler başlıyor...Sözgelimi şunlar: Şişe tüneli geçerken ya da açık denize ulaşmadan dıştaki sığ kayalıklara çarparak parçalanma riski taşır... Evet... Ama onun yerini, ağzı sıkıca kapalı küçük bir fıçı alırsa, bu fıçı kolay kırılır bir şişeden daha şanslı olacak ve açık denize ulaşabilecek...

–20 Eylül.– Bu akşam, kimseye görünmeden gemilerden yağmalanmış çeşitli eşyaların istiflendiği depolardan birine girdim. Düşündüğüm girişim için çok elverişli olan küçük bir fıçı ele geçirdim.

Küçük fıçıyı ceketimin altına gizledikten sonra, Bee-Hive'a döndüm ve hücreme girdim. Sonra hiç zaman yitirmeden işe koyuldum.

Kâğıt, mürekkep, kalem; hiçbir şeyim eksik değil. Bu anlatıda üç aydır günü gününe tutabildiğim notları bu malzemeye borçluyum.

Bir kâğıda şunları yazdım:

“Amerika Birleşik Devletleri'nin Kuzey Carolina eyaletinde, New-Berne yakınlarında, Healthful-House Hastanesinin 17 no'lu pavyonunu işgal eden Thomas Roch ve bekçisi Gaydon ya da daha doğrusu Fransız Mühendis Simon Hart, 15 Haziranda kaçırılmışlardır. Kont d'Artigas'ya ait olan Ebba yelkenlisine götürülmüşler ve 19 Hazirandan itibaren ikisi de gerçek adı Ker Karraje olan korsanın –takma adı Kont d'Artigas– sığınak olarak kullandığı bir mağaranın içine kapatılmışlardır. Bu adam, bir zamanlar Batı Pasifik dolaylarında korsanlık yapıyordu. Bu korkunç korsanın çetesi yüz kadar adamdan oluşmuştur. Sınırsız gücü olan Roch Patlayıcısını ele geçirdiği zaman, Ker Karraje korsanlık eylemlerine devam edecek ve işlediği suçların cezasız kalmasını iyice güvence altına alacaktır.

Dolayısıyla ilgili Devletlerin en kısa zamanda onun korsan yuvasını çökertmesi acil bir durumdur.

Korsan Ker Karraje'nin sığındığı mağara Back-Cup Adacığının içine açılmıştır. Oysa burası, yarılgıya düşülerek faaliyete geçen bir yanardağ olarak algılanmıştı. Bermuda Adalarının batı ucunda yer alan adacık, doğudan sarp kayalıklarla çevrilidir, ancak güney, kuzey ve batıdan gemilerin yanaşmasına elverişlidir.

Dışarısı ile içerisi arasındaki irtibata gelince, bu şimdilik bir tünelle sağlanmaktadır. Tünel, batıda dar bir boğazın dibindedir ve ağzı su yüzeyinin birkaç metre altındadır. Bu nedenle –kuzeybatı duvarında açılmakta olan geçit tamamlanana kadar– Back-Cup’ın içine girmek için bir sualtı aracına sahip olmak gereklidir.

Korsan Ker Karraje bu türden bir sualtı aracına sahiptir –bu araç bizzat Kont d’Artigas tarafından yaptırılmış ve Charleston Körfezindeki denemeler sırasında ortadan kaybolduğu varsayılmıştır– Bu römorkör yalnızca tünele giriş ve çıkışlarda değil, Bermuda dolaylarında sık sık ticaret gemilerine saldıran yelkenliyi yedekte çekmek için de kullanılmaktadır.

Batı Amerika limanlarında iyi nam salmış olan *Ebba* yelkenlisinin bağlı olduğu liman küçük bir koydur; bu koy, bir kaya yığının arkasına gizlenmiş durumdadır, açık denizden görünmez ve adacığın batısında bulunur.

Back-Cup’a ve tercihan eskiden Bermudalı balıkçıların yerleşmiş olduğu batı tarafına bir çıkarma harekâtına girişmeden önce, bölme duvarda patlayıcı mermilerle bir gedik açılması uygun düşer. Çıkarmanın ardından Back-Cup’ın içine girilmesi için bu gedik kolaylık sağlayacaktır.

Öte yandan, Roch Patlayıcısının devreye girip girmeyeceğini de önceden hesaba katmak gerekir. Beklenmedik bir saldırıyla karşılaşan Ker Karraje’nin Back-Cup’ı savunmak için o silahı kullanmaya kalkışması mümkündür. Şu da iyi bilinmeli ki bu silah bugüne dek hayal edilenlerin çok üstünde yıkıcı bir güce sahiptir ve etkileri bin yedi yüz bin sekiz yüz metrelik bir alana yayılmakta-

dır. Ancak bu tehlikeli bölgenin kapsadığı alan değişebilir; ateşleme bir kez ayarlandı mı onu değiştirmek zaman alır. Adı geçen bölgeyi aşan bir gemi, adacığa zarar görmeden yaklaşabilir.

Bu belge bugün, 20 Eylül, akşam saat sekizde kaleme alınmış ve tarafımdan imzalanmıştır.

Mühendis Simon Hart.”

Kâğıda döktüğüm yazının içeriği böyle. Adacığa ilişkin söylenecek ne varsa her şeyi söyledim. Adanın yerini yeni haritalardakine uygun olarak gösterdim. Öte yandan, Ker Karraje, Back-Cup’ı savunmak için hazırlık yapacağından çok gecikmeden hemen harekete geçmenin önemini de yazıda belirttim. Pusulaya mağaranın bir planını da ekledim. Mağaranın iç arazi yapısı, lagünün konumu, Bee-Hive konutları, hücremin, Thomas Roch laboratuvarının, Ker Karraje konutunun bulunduğu mevkiller de planda belirtildi. Ancak pusulanın bulunması lazım, acaba birinin eline geçer mi?

Nihayet belgeyi, dayanıklı bir branda bezine sardıktan sonra, küçük fıçıya yerleştiriyorum. Fıçı, yaklaşık on beş santimetre uzunluğunda, sekiz santimetre genişliğinde demir çemberlerle çevrili. Tam anlamıyla su geçirmez özellikte; tünel geçişinde kayalardan alacağı darbelere direneceğinden de eminim.

Gelgelelim emin ellere ulaşacak yerde, fıçının denizin çekilmesi durumunda adacığın kayalıklarına takılma riski yok değil! Yelkenli küçük koya girdiği zaman *Ebba* mürettebatı tarafından bulunabilir! İmzamı taşıyan ve Ker Karraje’yi ihbar eden bu

belge onun eline geçerse, Back-Cup'tan kaçma yollarını bir daha aklımın köşesinden bile geçiremem. Artık yazgıma boyun eğmek zorunda kalırım...

Gece oldu. Nasıl ateşli bir sabırsızlıkla geceyi beklediğimi tahmin edersiniz! Önceki gözlemlerime dayalı hesaplarıma göre, denizin alçalması saat sekiz kırk beşte olmalı; o anda, tünel ağzının üst kısmı, şöyle böyle elli beş santim kadar su yüzüne çıkacak. Su yüzeyiyle tünel kubbesi arasındaki yükseklik, küçük fiçinin geçişi için yeterli olacak. Zaten fiçiyi içerden dışarıya doğru çekilen sular sürükleyebilsin diye gelgitten bir yarım saat önce fırlatmayı düşünüyorum.

Saat sekize doğru, tam alacakaranlıkta, hücremden ayrılıyorum. Kıyıda kimse yok. Lagünün kıyısına doğru ilerliyorum. Yakınımdaki bir lambanın ışığında, tünelin ağzındaki kemerin suların dışına çıktığını görüyorum. Akıntı o tarafa doğru yöneliyor.

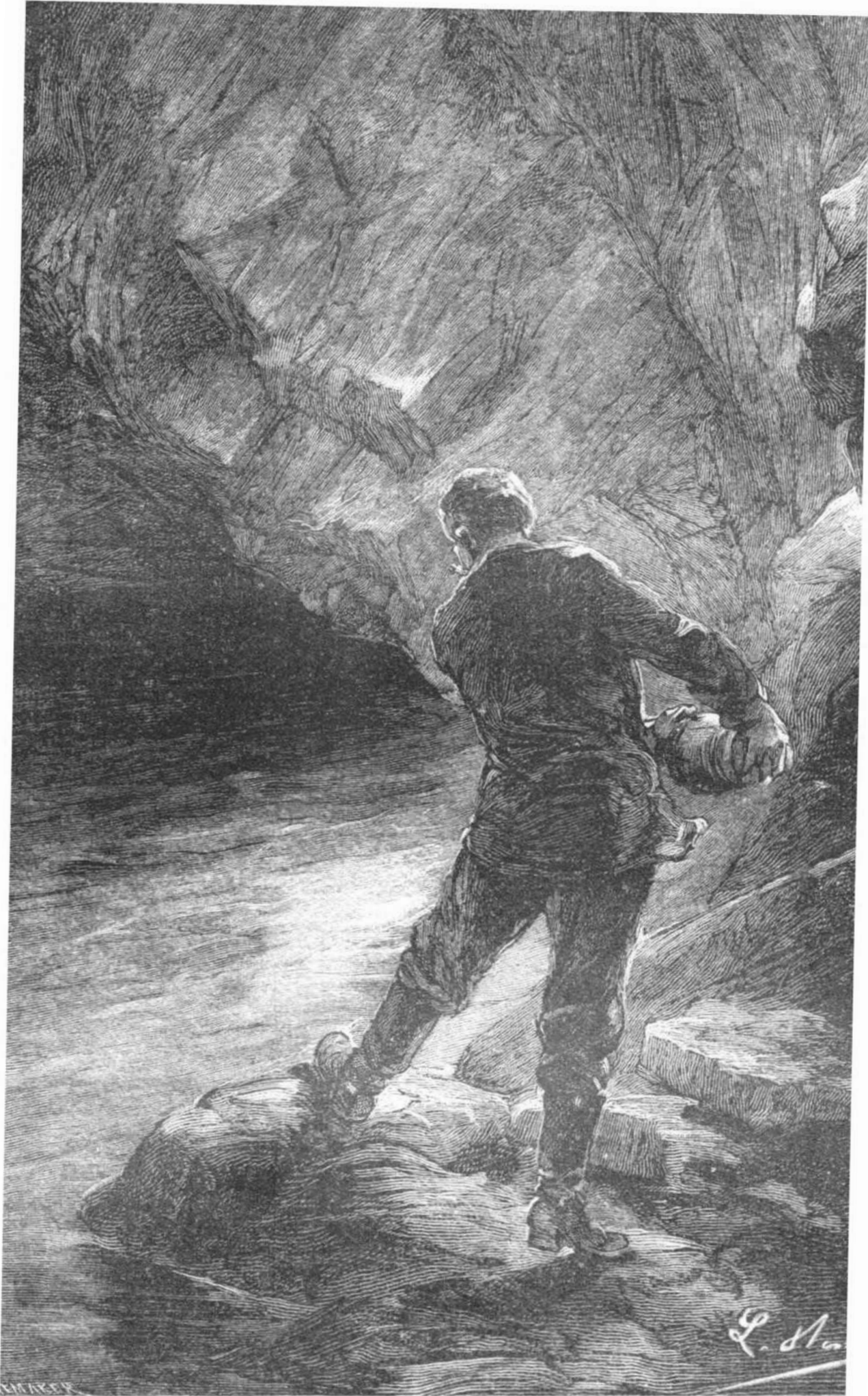
Lagün seviyesine kadar indikten sonra, tüm umutlarımla birlikte o kıymetli pusulayı taşıyan küçük fiçiyi fırlatıyorum. Fransız denizciler gibi mırıldanıyorum:

“Tanrı rast getirsin!

Küçük fiçi ilkin kımıltısız kalıyor, bir dalgayla kıyıya geri dönüyor. Gelgit akıntısına kapılması için onu kuvvetle itmek zorunda kalıyorum.

Tamam, oldu. Yirmi saniye içinde tünel ağzında kayboldu...

Evet! Tanrı rast getirsin! Tanrı küçük fiçimi kurtarsın! Ker Karraje'nin bütün tehlikelerinden onu korusun ve bu korsan çetesi insan adaletinin ellerinden kurtulamasın!

Küçük fıçıyı fırlatıyorum.

XIV

Sword'un Römorkör Tarafından Batırılması

Uykusuz geçen bütün gece boyunca, o küçük fıçıyı düşündüm. Kayalara çarpar gibi olması kaç kez gözlerimin önüne geldi; küçük koyda bir kenara yanaşması ya da herhangi bir oyuga takılıp kalması kaç kez aklımdan geçti... Tepemden ayaklarıma soğuk terler boşanıyor... Sonunda tüneli aşıyor... Boğaza doğru yöneliyor... Çekilen deniz onu açıklara sürüklüyor... Ulu Tanrım! Eğer dalga tekrar onu geri getirip Back-Cup içine sokarsa... Doğan günle birlikte onu görürsem...

Günün ilk ışıklarıyla birlikte kalkıp kumsala doğru yürüyorum...

Sulara bakıyorum... Lagünün dingin sularında hiçbir nesne seçilmiyor...

Daha sonra gelen günlerde, geçit açma çalışması bilinen koşullarda sürdürüldü. Mühendis Serkö, 23 Eylülde, öğleden sonra saat dörtte sonuncu kayayı patlattı. İrtibat kurulmuştu; yalnızca daracık bir yol açılmıştı, geçerken eğilmek gerekiyordu, ama yeterliydi. Dış tarafta, geçidin ağzı kıyının çalışlıkları arasında kayboluyordu; önlem almak gerektiği zaman onun ağzını tıkamak kolaydı.

O günden itibaren, bu geçit sıkı koruma altına alındı; bu da pek doğaldı. Mağaraya girmek ya da

çıkmaq için olsun, hiç kimse izin almadan oradan geçemez... Yani oradan kaçmaq olanaksız...

–25 Eylül.– Bugün, sabah vakti, römorkör lagünün derinliklerinden su üstüne çıktı. Kont d'Artigas, Kaptan Spade ve gemi mürettebatı dalgakırana yanaşıyorlar. Ebba tarafından getirilen mallar boşaltılıyor. Back-Cup'ın ihtiyacı olan küçük erzak balyaları, et kasaları ve konservele, şarap ve rakı fıçıları görüyorum; bunlardan başka Thomas Roch'u ilgilendiren bir sürü koli... Aynı zamanda, adamlar disk biçimini andıran çeşitli aygıt parçaları taşıyorlar.

Thomas Roch bu çalışmada hazır bulunuyor. Gözleri olağanüstü kıvılcımlar saçarak parlıyor. Parçalardan birini yakaladıktan sonra, inceliyor, memnuniyet belirten bir işaretle başını sallıyor. Sevincini tutarsız sözcüklerle dışa vurmadığını gözlemliyorum; eski Healthful-House hastasından eser kalmamış. Hatta tedavisi olanaksız sanılan o kısmî deliliğin tümüyle iyileşip iyileşmediğini düşünüyorum!

Nihayet Thomas Roch lagünde servis yapan kayığa biniyor. Mühendis Serkö laboratuvarına kadar ona eşlik ediyor. Römorkörün bütün yükü bir saat içinde öbür kıyıya taşındı.

Ker Karraje'ye gelince, Mühendis Serkö'yle yalnızca bir iki kelime konuştu. Öğleden sonra ikisi karşı karşıya geldiler ve Bee-Hive'ın önünde uzun süre dolaşarak görüştüler.

Görüşme bitince, geçide doğru yöneliyorlar, arkalarından gelen Kaptan Spade'le yeni açılan tünele giriyorlar. Onların arkasından ben de gire-

bilsem! Back-Cup'a salt tükenmiş esintileri gelen Atlantik'in o canlandırıcı havasını bir an için olsun içime çekebilsem!...

–26 Eylülden 10 Ekime.– On beş gün geldi geçti. Thomas Roch ve Mühendis Serkö'nün yönetiminde aygıtların ayarları yapıldı. Sonra fırlatma rampalarının montajıyla uğraşıldı. Bunlar küçük gerdeller takılmış, taşınabilir basit sehpalardı; Ebba'nın güvertesine ya da su seviyesinde kaldığı zaman römorkörün platformuna bile bunları monte etmek zor sayılmazdı.

Böylece, bir tek yelkenlisiyle Ker Karraje okyanusların efendisi olacaktı! Hiçbir savaş gemisi tehlikeli bölgenin içine sokulamazdı ve Ebba mermi menzilinin dışında kalacaktı! Ah! Hiç olmazsa pusulam birilerinin eline geçseydi... Şu Back-Cup sığınağını bir öğrenselerdi!... O zaman, onu yıkmak bir yana, hiç değilse erzak temin etmesini engellerlerdi!

–20 Ekim.– Bu sabah, römorkörü her zamanki yerinde göremeyince çok şaşırdım. Önceki gün, pil parçalarını yenilediklerini anımsıyorum; ancak bunun olağan bir revizyon olduğunu düşünmüştüm. Eğer gittiyse –yeni geçit şimdi kullanılır hale geldiğine göre– civarda herhangi bir korsanlık seferi söz konusu. Çünkü Back-Cup'ta Thomas Roch'a lazım olan aygıt ve parçalardan hiçbiri artık eksik değil.

Ancak gün dönümü mevsimindeyiz. Bermuda denizi sık sık fırtınayla çalkanır. Şiddetli rüzgâr müthiş bir gürültüyle patlar. Mevsim değişikliği

Back-Cup kraterinden hızla giren sert hava akımlarından hissediliyor; derin mağaranın içi yağmurla karışık fır fır dönen buharla doluyor, kıyıdaki kayaları su serpintileriyle yalayan lagünün suları da çalkanıyor.

Ama yelkenlinin Back-Cup küçük koyundan ayrılmadığı ne malum? Çok hafif bir yük –hem römorkörünün yardımıyla– çok kötü denize karşı koyamaz mı?

Öte yandan, denizin birkaç metre altında, dingin sularda seyrettiğine göre, şiddetli dalgadan korkacak bir şeyi olmayan römorkörün, yelkenliye eşlik etmeden yola çıktığına ne anlam vermeli?

Sualtı aracının hangi nedenden ötürü yola çıktığını bilmiyorum. Üstelik süresi uzayacak bir yolculuk bu, zira gün boyu geri dönmedi.

Bu kez, Mühendis Serkö Back-Cup'ta kaldı. Yalnız Ker Karraje, Kaptan Spade, römorkör ve Ebba mürettebatı adacıktan ayrıldı.

Yaşam bu dört duvar arasına kapanmış insanlar sürüsünün ortasında, her zamanki tatsız tek-düzeliğiyle devam ediyor. Bütün zamanımı petek gözümde geçiriyorum. Uzun uzun düşünüyor, umutlanıyor, umutsuzluğa düşüyor, her gün biraz daha zayıflayan bir beklenti içinde akıntılarn keyfine terk edilen o küçük fıçıya umut bağlıyorum. Sonra büyük olasılıkla benden sonra yok olacak bu notları kaleme alıyorum.

Thomas Roch kendini tümüyle laboratuvarına verdi; sanırım, ateşleme aygıtının yapımıyla uğraşıyor. Bu aygıtın formülünü hangi bedelle olursa olsun satmak istemeyeceği düşüncesi, kafamda hâlâ saplantı olarak duruyor... Fakat buluşunu

Ker Karraje'nin hizmetine vermekte duraksamayacağını da biliyorum.

Bee-Hive dolaylarında dolaşırken, sık sık Mühendis Serkö'yle karşılaşıyorum. Bu adam her seferinde benimle görüşmeye hazır olduğunu belli ediyor... Yalnız işin doğrusu, bana saygısızca, beni küçümseyerek yaklaşıyor.

Her şeyden konuşuyoruz; nadiren de benim durumumdan laf açılıyor. Bu konuda acı acı yakılmaktan kaçınıyorum, çünkü yeniden alay etmeye başlayacak.

-22 Ekim.- Bugün, Mühendis Serkö'ye yelkenlinin römorkörle birlikte denize açılıp açılmadığını sordum.

"Evet, Mösyö Simon Hart," diye cevap verdi, "açık denizde hava ne denli berbat olursa olsun, korkunç dalgalarla dövülse de sevgili Ebba'mız bakımından korkacak bir şey yok!"

"Yolculuk daha uzayacak mı?"

"Kırk sekiz saat içinde geri dönmesini bekliyoruz... Kış mevsiminin kesinlikle elverişsiz hale getirdiği bu denizlerde fırtınalar başlamadan önce Kont d'Artigas'nın yapmaya karar verdiği son yolculuk bu."

"İş yolculuğu mu, yoksa gezi mi?" diye sordum.

Mühendis Serkö gülümseyerek karşılık verdi:

"İş yolculuğu, Mösyö Hart, iş yolculuğu! Şimdi aygıtlarımız tamamlandı; güzel hava geri geldiğinde, saldırıya geçmekten başka yapacağımız iş kalmadı..."

"Zavallı gemilere karşı..."

"Hem zavallı... Hem servet yüklü gemiler!..."

“Korsanlık eylemleri... Onların cezasız kal-mayacağını sanıyorsunuz, biliyorum!...” diye bağırdım.

“Sakin olun, sevgili meslektaşım, sakın olun! Her şeyi biliyorsunuz; kimse asla Back-Cup sıgı-nağını keşfedemez, kimse onun gizini ele vere-mez! Zaten çok şiddetli gücü olan ve kullanılışı çok kolay bu aygıtlarla adacığa yakından sokulan her gemiyi hiç zorlanmadan batırırız...”

“Ama bir şartla,” dedim, “Thomas Roch silahı-nı nasıl sattıysa ateşleme aygıtının formülünü de satarsa...”

“O iş tamam, Mösyö Hart, o bakımdan hiç en-dişeniz olmasın.”

Bu kesin cevap karşısında, eğer ikircikli ses to-nundan Mühendis Serkö’nün laflarına bel bağla-mamak gerektiğini hissetmesem, felaketin başı-mıza geldiği sonucuna varacaktım.

-25 Ekim.- İçine bulaştığım bu korkunç serüven-den sonra, hâlâ nasıl hayatta kaldığıma hayret ediyorum! Kırk sekiz saattir ara verdiğim bu not-ları bugün yeniden yazabilmem bir mucize! Şan-sım biraz yaver gitse, kurtulabilirdim!... Şimdi Bermuda limanlarından birinde olacaktım... Sa-int-Georges ya da Hamilton’da... Back-Cup gizleri açığa çıkmış olacaktı... Her yana ihbar edilen yel-kenli hiçbir limana uğrayamayacak, Back-Cup’ın erzakı tükenecekti... Ker Karraje’nin korsanları açlıktan ölüme mahkûm edileceklerdi!

Olan bitenler şöyle gelişti:

23 Ekim akşamı, saat sekize doğru, tanımlana-maz bir sinirlilik içinde hücremden çıktım. Sanki

yakında gerçekleşecek tehlikeli olayı sezmiştim. Biraz sakinleşmeye çalışarak boş yere uyumaya çabalamıştım. Uyuyamamaktan umutsuzluğa düşünce dışarı çıktım.

Back-Cup'ın dışında, hava çok kötü olsa gerek-
ti. Şiddetli rüzgâr kraterden içeri giriyor, lagünün
suyunu dalgalandırıyordu.

Bee-Hive kıyısına doğru yöneldim.

Bu saatte kimsecikler yoktu. Hava oldukça sı-
cak, atmosfer nemliydi. Arı kovanının bütün eşe-
karıları petek gözlerinin içine sokulmuşlardı.

Geçit ağzını bir adam bekliyordu; bunun ya-
nında, ek bir önlem olarak dışarıdan geçidin
ağzı kamufle edilmişti. Bu adam durduğu yer-
den kıyıları göremezdi. Üstelik sağ ve sol kıyı-
nın üstünde yalnızca iki lamba yanıyordu; öyle
ki doğal sütunlar ormanında koyu bir karanlık
hüküm sürüyordu.

Karanlığın içinde böyle yürüyordum; o anda,
yanımdan biri geçti.

Thomas Roch'u tanıdım.

Ağır ağır yürüyordu. Her zamanki gibi düşün-
celere dalmıştı, gergindi, kafası durmadan meş-
guldü.

Bu rastlantı onunla konuşmak için elverişli bir
fırsat değil miydi? Bilmediği şeyler konusunda bü-
yük olasılıkla onu bilgilendirebilirdim... Bilmiyor-
du... Kimlerin ellerine düştüğünden habersiz olsa
gerekti... Kont d'Artigas'nın korsan Ker Karraje
olduğundan kuşku bile duymamıştı belki... Bulu-
şunun bir bölümünün nasıl bir haydudun eline
geçtiğinden kuşkulanmıyordu... Kendisine ödenen
milyonların asla tadını çıkaramayacağını ona an-

latmak gerekiyordu... Benim kadar onun da Back-Cup hapishanesinden kurtulma olasılığı yoktu... Evet! İnsancıl duygularına başvuracaktım; son gizlerini saklamayı başaramazsa sorumlu olacağı felaketlere değinecektim...

Ben bu düşüncelere dalmışken sımsıkı tutulduğumu hissettim.

İki adam kollarımdan tutuyor, üçüncüsü karşımda dikiliyordu.

Haykırmak istedim...

İngilizce konuşan adam:

“Ses çıkarmayın!” dedi. “Siz, Simon Hart değil misiniz?”

“Adımı nereden biliyorsunuz?”

“Sizi hücrenizden çıkarken gördüm...”

“Peki siz kimsiniz?”

“İngiliz donanmasından Yüzbaşı Davon; Bermuda’da konaklayan *Standard* gemisi subaylarından.”

Cevap vermem olanaksızdı; heyecandan soluşum tıkanmıştı.

Yüzbaşı Davon ekledi:

“Sizi Ker Karraje’nin ellerinden kurtarmaya geldik. Fransız mucit Thomas Roch’la sizi kaçıracağız.”

“Thomas Roch mu?” diye kekeledim.

“Evet... Sizin imzanızı taşıyan belge Saint-Georges’un bir kumsalında bulundu.”

“Küçük fıçının içinde, Yüzbaşı Davon... Lagünün sularına fırlattığım küçük fıçı...”

Subay:

“Fıçının içinde bir pusula vardı,” diye cevap verdi. “Back-Cup’ın Ker Karraje ve çetesine sığı-

nak hizmeti gördüğünü o belgeden öğrendik... O sahte Kont d'Artigas, yani Ker Karraje, Healthful-House'dan çift kaçırma olayının faili..."

"Ah! Yüzbaşı Davon..."

"Şimdi, yitirecek bir saniye bile yok... Karanlık-tan yararlanmak lazım."

"Bir şey daha Yüzbaşı Davon... Back-Cup içine nasıl girebildiniz?"

"Sword denizaltısıyla... Altı aydır, Saint-Georges'da deneme yapıyordu."

"Bir denizaltı mı?..."

"Evet... Şu kayaların dibinde bizi bekliyor."

"Orada! Orada mı!..." diye yineledim.

"Mösyö Hart, Ker Karraje'nin römorkörü nerede?"

"Üç haftadır ortalıkta yok."

"Ker Karraje, Back-Cup'ta değil mi?"

"Hayır, ama her an gelebilir; onu bekliyoruz".

Yüzbaşı Davon:

"Neyse, önemli değil!" dedi. "Söz konusu olan Ker Karraje değil... Bizim görevimiz Thomas Roch'u kaçırmak... Sizinle birlikte Mösyö Hart... İkiniz de Sword'da olmadan, denizaltı lagünü terk etmeyecek! Saint-Georges'a geri dönmezse bu benim başarısız kaldığım anlamına gelecek... Ve yeniden harekât başlayacak..."

"Sword nerede, yüzbaşı?"

"Bu tarafta... Kumsalın karanlığında, oradan fark edilemez. Uyarılarınız sayesinde, mürettebatım ve ben, sualtı tünelinin girişini bulduk. Sword çok şükür, onu geçti... On dakikada lagünün su yüzeyine çıktı... Adamlarımdan ikisi benimle birlikte geldiler... Sizi, planınızda belirttiğiniz hüc-

reden çıkarken gördüm... Thomas Roch şu anda nerede biliyor musunuz?”

“Buradan birkaç adım ötede... Az önce buradan geçerek laboratuvarına gitti...”

“Tanrı yardımcımız olsun, Mösyö Hart!”

“Evet, Yüzbaşı Davon!”

Yüzbaşı, iki adam ve ben, gölü çevreleyen patikada ilerledik. Neredeyse on metre kadar uzaklaşmıştık ki Thomas Roch’u gördüm. Onun üstüne atılıp ses çıkarmaması için ağzını tıkadık; sonra onu bağlayarak *Sword*’un bulunduğu yere götürdük. Bütün bunlar bir dakikadan az sürmüştü.

Sword, olsa olsa on tonilatoluk bir denizaltıydı; dolayısıyla hem boyutları hem gücü bakımından römorköre oranla çok zayıftı. Akümülatörle çalışan iki dinamosu vardı; akümülatörler Saint-Georges Limanı’nda on iki saat önce şarj edilmişti. Dinamolar pervanenin hareketini sağlıyordu. Ama ne olursa olsun, *Sword* bizi hapishaneden kurtarıp özgürlüğümüze kavuşturmaya yeterdi; hâlâ inanasım gelmeyen o özgürlüğe!...

Nihayet Thomas Roch; Ker Karraje ile Mühendis Serkö’nün ellerinden kurtarılacaktı... Bu serseriler onun buluşundan yararlanabilirlerdi... Artık savaş gemilerinin adacığa yaklaşarak çıkarma yapmasına hiçbir şey engel olamazdı; geçitten zor kullanarak girecekler, korsanları ele geçireceklerdi...

İki adam Thomas Roch’u taşıırken kimseyle karşılaşmamıştık... Hep birlikte *Sword*’un içine indik... Üst kapak kapatıldı... Depoları suyla doldu ... *Sword* dibe daldı... Kurtulmuştuk... Denizaltı su geçmez ince duvarlarla ayrılan üç bölümden

oluşacak şekilde düzenlenmişti. Birinci bölümde akümülatörler ve makine dairesi bulunuyordu; bu bölüm baş taraf güverte kirişinden kış tarafa kadar uzanıyordu. İkinci bölüm, yani gemi kılavuzunun bulunduğu yer, denizaltının ortasıydı. Buraya mercek biçimi camları olan bir periskop monte edilmişti. Elektrikli bir borda fenerinden yayılan ışınlar su altını görmeyi sağlıyordu. Üçüncü bölüm ön taraftaydı; Thomas Roch ve ben oraya kapatılmıştık.

Arkadaşım ağızındaki tıkaçtan kurtulsa bile bağlarından kurtulamazdı. Olan bitenin bilincinde olduğuna da emin değildim...

Herhangi bir engelin bizi alıkoyacağından çekinerek aynı gece Saint-Georges'a varmak umuduyla hemen hareket ettik.

İnce duvarın kapısını iteledikten sonra, ikinci bölümde Yüzbaşı Davon'la karşılaştım. Serdümenin yanındaydı. Arka bölümde, makinist dâhil üç kişi itici aygıtı devreye sokmak için yüzbaşının emirlerini bekliyorlardı.

O sırada:

“Yüzbaşı Davon, dedim, sanırım Thomas Roch'un tek başına kalmasında hiçbir sakınca yok... Tünelin ağzını bulmak için size yardımcı olabilirim...

“Evet... Yanımdan ayrılmayın, Mösyö Hart.”

O anda, saat tam tamına sekizi otuz yedi dakika geçiyordu. Periskoba yansıyan elektrikli borda fenerinin ışınları, Sword'un yol aldığı derinlikleri belirsiz bir şekilde aydınlatıyordu. Denizaltının bulunduğu noktadan başlayarak gölü boylu boyunca aşmak zorundaydık. Tünel ağzını bulmak

mümkün olsa da bu elbette kolay olmayacaktı. Kıyıları izleyerek oldukça kısa zamanda onu bulmamamız olanaksızdı. Sonra tünelden yavaşça geçip duvarlara çarpıktan sakınarak *Sword* tekrar su üstüne çıkacak ve Saint-Georges'a doğru yol alacaktı.

Yüzbaşı Davon'la karşılaştım.

Yüzbaşıya:

“Ne kadar derinlikteyiz?” diye sordum.

“Dört buçuk metre.”

“Daha fazla derine dalmaya gerek yok,” dedim.

“Gün dönümündeki büyük gelgit olayında yaptığım gözleme göre tünelin ortasında olmalıyız.”

“All right!” diye cevap verdi yüzbaşı.

Evet! All right... Sanki Tanrı bu subayın ağzından konuşuyordu... Aslında kendi iradesini gerçekleştirmek için daha iyi birini seçemezdi!

Borda fenerinin ışığında yüzbaşıya baktım. Otuz yaşlarında bir adamdı, soğuk, ağır kanlı, yüz ifadesi kararlı –doğuştan gelen aldırmazlığıyla tam anlamıyla bir İngiliz subayı– sanki Standard gemisindeymiş gibi heyecansız, olağanüstü bir soğukkanlılıkla, hatta bir makine gibi hareket ediyordu.

“Tüneli geçerken,” dedi, “uzunluğunun kırk metre kadar olduğunu kestirdim...”

“Evet... Bir uçtan öbürüne kırk metre kadar Yüzbaşı Davon...”

Gerçekten, kıyı seviyesinde delinen geçit yaklaşık otuz metre olduğuna göre, bu uzunluk doğru olsa gerekti.

Makiniste pervaneyi çalıştırma emri verildi.

Sword kayalıklara çarpmaktan çekinerek çok yavaş ilerledi. Ara sıra, borda fenerinden yansıyan ışıktaki karanlık bir kütle belirince kıyıya hayli yaklaştığı anlaşılıyordu. O zaman bir dümen hareketi, izlenen yönü doğrultuyordu. Bir sualtı aracını açık denizde kullanmak kolay olmasa da şu gölün dibinde kullanmaktan daha zor olamazdı!

Beş dakikalık bir ilerlemeden sonra, *Sword*'un daldığı derinlik dört beş metreydi ve hâlâ tünel ağzına ulaşamamıştı.

O sırada:

“Yüzbaşı Davon,” dedim, “belki su yüzüne çıkmak daha akıllıca olacak. O zaman tünel ağzının bulunduğu duvarı daha iyi görebiliriz.”

“Ben de aynı kanıdayım, Mösyö Hart, orasını bize dosdoğru gösterebilerseniz...”

“Gösterebilirim.”

“Güzel.”

İhtiyat olarak borda feneri söndürüldü ve göl yeniden karanlığa gömüldü. Aldığı emir üzerine makinist pompaları çalıştırdı, ağırlığı hafifleyen *Sword*, yavaş yavaş su üstüne çıktı.

Ben yerimde kalmıştım. Periskop camlarından bakarak pozisyonumuzu belirleyecektim.

Nihayet *Sword*, suyun bir ayak üstüne çıkınca yukarı doğru hareketini kesti.

Kıyıdaki lambanın aydınlattığı tarafta Bee-Hive duvarını tanıdım.

Yüzbaşı Davon soruyor:

“Sizin görüşünüz ne?”

“Epeyce kuzeye düştük... Tünel ağzı mağaranın batısında.”

“Kıyıda kimse var mı?”

“Kimsecikler yok.”

“Bu, çok iyi, Mösyö Hart. Su üstünde kalacağız. Sonra sizin göstereceğiniz duvarı bulunca, *Sword* dalacak...”

Yapılacak en iyi iş buydu. Serdümen çok yaklaştığı kıyıdan *Sword*'u uzaklaştırdıktan sonra, onu tünelin tam ortasına doğru yönlendirdi. Dü-

men hafifçe yükseldi ve pervanesi tarafından itilen araç doğru yönü buldu.

Tünel ağzına on metre kadar kalmıştı ki aracın durmasını emrettim. Elektrik akımı kesilir kesilmez *Sword* durdu, su kapaklarını açtı, depolarını suyla doldurdu ve yavaşça daldı.

O zaman periskop feneri devreye girdi ve duvarın karanlık kısmında, fener ışınlarını yansıtmayan bir tür siyah çember belirdi.

“Orada... Tünel orada!” diye haykırdım.

Bu hapishaneden kaçmayı düşündüğüm kapı değil miydi o? Özgürlük açık denizde beni beklemiyor muydu?

Sword yavaşça tünel ağzına yöneldi...

Ah! Ne kötü talihsizlik! Bu darbeye nasıl dayanabilmişim? Yüreğim nasıl durmamıştı?...

En az yirmi metre ilerde, tünelin derinliklerinde loş bir ışık belirdi. Işık bize doğru ilerliyordu. Ker Karraje'nin sualtı aracından yansıyan ışıktan başka şey olamazdı bu.

“Römorkör!” diye bağırdım. “Yüzbaşı... Römorkör Back-Cup'a geri dönüyor!”

Yüzbaşı Davon:

“Makineler tornistan!” diye emir verdi.

Sword tam tünele gireceği anda geriledi.

Belki kaçmak için bir şansımız vardı; çünkü yüzbaşı feneri hemen söndürmüştü ve büyük olasılıkla ne Kaptan Spade ne de adamlarından herhangi biri *Sword*'u fark etmişlerdi. Belki denizaltı geri çekilerek römorköre yol açmıştı... Belki de karanlık kütleleri gölün derinliklerine karışmıştı... Belki römorkör denizaltıyı görmeden geçecekti... Yanaşacağı yere geldiği zaman, *Sword*

tekrar harekete edecekti... Ve tünel aēzına yönelecekti... Sword'un pervanesi tornistan etti ve kıyının güneyine doēru geri geldik... Birkaē saniye sonra, artık Sword'un beklemesine gerek kalmayacaktı...

Işık bize doēru ilerliyordu.

Hayır! Kaptan Spade, tünelden geçmeye hazırlanan bir sualtı aracının farkına varmıştı. Göl sularında onu izlemeye hazırlanıyordu. Ker Karraje'nin güçlü aracı tarafından saldırıya uğrayınca bu dayanıksız denizaltı ne yapabilirdi?

O zaman Yüzbaşı Davon bana dönerek:

“Mösyö Hart,” dedi, “Thomas Roch’un bulunduğu bölüme geri dönün... Ben kış taraftaki bölümü kapatırken siz de kapıyı kapatın... Çarpışsak, su geçirmez bölmeler sayesinde Sword’un batmaması mümkün...”

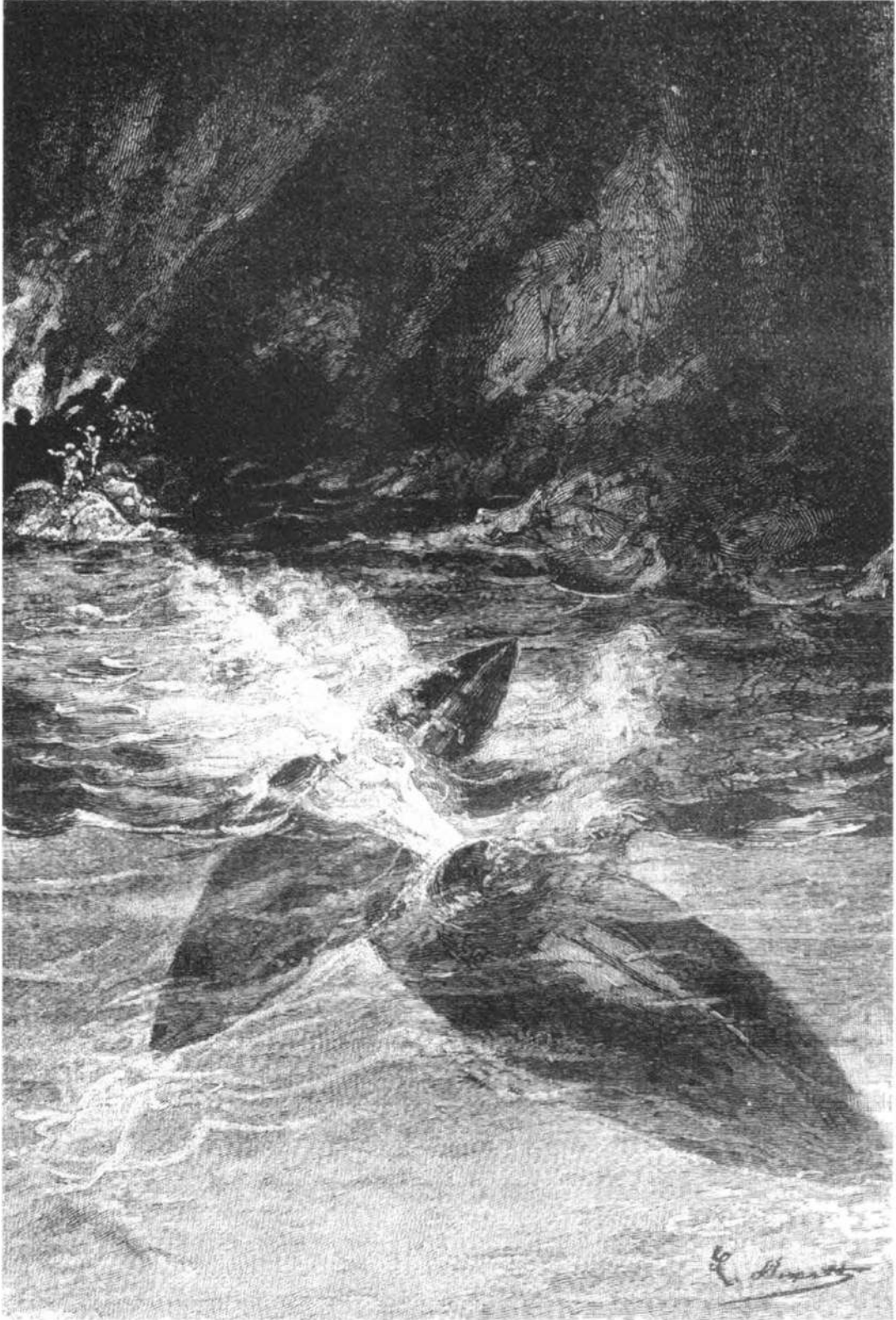
Bu tehlike karşısında soğukkanlılığını kaybetmeyen yüzbaşının elini sıktıktan sonra, ön tarafa, Thomas Roch’un yanına döndüm... Kapıyı kapadım ve koyu karanlıkta bekledim.

O zaman, Sword’un römorkörden kaçmak için birtakım manevralar yaptığını hissettim. Onun menzilinden, fırdolayı dönüşlerinden, dalışlarından kurtulmaya çalışıyordu. Kâh bir darbeden kurtulmak için aniden manevra yapıyor, kâh su yüzüne çıkıyor ya da lagünün en derin yerlerine dalıyordu. Eşit olmayan güçlerde iki deniz canavarı gibi bulanık suların altında manevra yapan iki aracın mücadelesini bir düşünün!

Birkaç dakika geçti... Römorkörün kovalaması durduysa Sword’un tünelden geçip geçmediğini düşündüm...

Bir çarpışma meydana geldi... Çok şiddetli bir darbeydi... Bu bir yanılısama olamazdı...işin doğrusu, Sword sancak tarafından, böğründen vurulmuştu... Belki o anda, gövde sacı darbeye direnmişti! Fakat bölmelerden biri su alıyordu!

Hemen arkasından, ikinci bir darbe, bu kez çok şiddetle *Sword*'u geri itti. Sanki römorkörün burunu tarafından kaldırılmış ve aşağı doğru inerken ikiye biçilmişti. Sonra dikildiğini hissettim, ön taraf yukarı kalkarak arka bölümden gelen suların ağırlığıyla batmaya başladı...

Ön taraf yukarı kalkarak...

Thomas Roch ve ben bir yere tutunmaya fırsat bulamadan, ansızın birbirimizin üstüne devrildik... Sonunda sacı parçalayan gürültülü bir son darbeye Sword dibe oturdu ve hareketsiz kaldı...

Ondan sonra ne olmuştu? Kendimi kaybettiğimden bilmiyordum.

Daha sonra, saatler –uzun saatler– geçtiğini öğrendim. Anımsadığım tek düşünce şöyleydi:

“Ölürsem, hiç olmazsa Thomas Roch ve gizi de benimle birlikte ölür... Ve Back-Cup korsanları suçlarının cezasını çekmekten kurtulamazlar!”

XV

Bekleyiş

Çok geçmeden kendime geldim. Hücremin asma yatağına uzanıp kaldığımı fark ediyorum. Orada, belki otuz saattir böyle yatmıştım.

Tek başına değilim. Mühendis Serkö yanımda. Bana gereken özeni gösterdi, bizzat tedavi etti. Bana bir dost gibi değil de kendisinden çok gerekli açıklamalar beklenen bir adam gibi davrandı sanırım... Ortak çıkarları gerektirirse benden kurtulmayı da düşünebilir tabii.

Hâlâ epey güçsüzüm; bir adım atacak durumda değilim. Bir yandan lagünün suları içeri girerken, az kalsın o daracık bölmenin içinde havasızlıktan boğulacaktım. Serkö bu serüveni ağzımdan almak için yanıp tutuşuyor! Evet... Ama çenemi sıkı tutacağım.

Öncelikle Yüzbaşı Davon'la Sword mürettebatının nerede olduğunu merak ediyorum. O yürekli İngilizler çarpışma sırasında öldüler mi acaba? Yoksa bizim gibi sağ salim hayattalar mı? Sword'la römorkörün çarpışmalarından sonra, aslında Thomas Roch'un da benim gibi hayatta kaldığını varsayıyorum...

Mühendis Serkö ilk sorusunu soruyor:

“Bana olan biteni açıkla mısınız, Mösyö Hart?”

Karşılık vermek yerine onu sorgulamak geçiyor aklımdan.

“Ya Thomas Roch nerede?” diye soruyorum.

Buyurgan bir ses tonuyla yineliyor:

“Onun sağlığı çok iyi, Mösyö Hart... Neler oldu?”

“İlk önce, ötekiler... Ötekilerin ne olduğunu bana söyler misiniz?” dedim.

Bana kötü kötü bakmaya başlayan Mühendis Serkö:

“Ötekiler kim?” diye soruyor.

“Bana ve Thomas Roch’a saldıran o adamlar... Ağzımızı tıkayan adamlar... Bizi götürüp içeri tıktılar... Nereye? Onu bile bilmiyorum!”

İyice düşünüp taşındıktan sonra, en doğrusunun dalavere çevirmek olduğuna karar verdim. O akşam, ne olayın faillerini tanımaya ne de kendimi toparlamaya fırsat bulamadan ani bir saldırıya uğramıştım.

Mühendis Serkö:

“O adamlar,” dedi, “onlar için olayın nasıl bittiğini öğreneceksiniz... Ama önce, bu eylemler nasıl oluştu, bana onu söyleyin...”

Üçüncü kez aynı soruyu yinelerken, sesindeki tehditkâr tondan ne tür kuşkular uyandırdığımı anlıyorum. Öte yandan, dışarıyla hiçbir ilişkim olmadığının kesinleşmesi için küçük fıçıda bulunan pusulamın Ker Karraje’nin eline geçmemiş olması lazım... Küçük fıçı Bermuda makamlarınca bulunduğu göre, korsanın eline geçmemiş... O zaman bana yöneltilecek böylesi bir suçlama hiçbir geçerli nedene dayanamaz.

Nitekim kısa kısa anlatmaya başlıyorum:

“Önceki gün, akşam saat sekize doğru, kıyıda geziniyordum. Thomas Roch’un laboratuvarına doğru gittiğini gördüm. O anda, üç kişi beni arkamdan

yakaladı... Ağzımı tıkayıp gözlerimi bantladılar. Sürüklendiğimi, sonra başka bir adamla birlikte bir çeşit oyuğa sokulduğumu hissettim. Çıkardığı iniltilerden yanımdaki adamın eski hastam olduğunu anlamıştım... Sanırım, suda yüzen bir araçtaydık... Doğal olarak bu araç geri dönen römorkör olamaz mıydı? Sonra araç galiba sulara daldı... O sırada, bir darbe sonucu oyuğun içinde yere düştüm, çok geçmeden havasız kaldım... Sonunda kendimi kaybetmişim... Bundan başka bir şey bilmiyorum...”

Mühendis Serkö bütün dikkatini vererek beni dinliyor; bakışları sert, alnı kırışmış. Gelgelelim gerçeği söylediğime tam anlamıyla inanmış görünmüyor.

“Üç kişinin üzerinize atıldığını söylüyorsunuz, öyle mi?” diye soruyor.

“Evet... Onları sizin adamlarınız zannettim... Bana yaklaştıklarını görmedim... Kim onlar?”

“Dillerini bilmeniz gereken yabancılar!”

“Konuşmadılar.”

“Hangi ulustan olduklarını bilmiyor musunuz?”

“Yok.”

“Mağaranın içine hangi maksatla girdiklerini bilmiyor musunuz?”

“Bilmiyorum.”

“Peki bu konuda fikriniz ne?”

“Fikrim mi, Mösyö Serkö? Yineliyorum, Kont d’Artigas’dan emir alan korsanlarınızdan iki üç kişinin beni lagüne atacağını zannettim... Thomas Roch’a da aynı şeyi yapacaklardı... Bütün gizleri elinize geçirdiğinize göre –siz de bana böyle söylemişsiniz– benim gibi ondan kurtulmamanız için herhangi bir neden kalmamıştı...”

Bütün dikkatini vererek beni dinliyor.

Her zamanki alaycı tavrını takınmayan Mühendis Serkö:

“Aslında Mösyö Hart,” dedi, “bu sizin kafanızda doğmuş düşünce...”

“Evet... Ama o düşüncem doğru, itiraf edeyim, gözlerimdeki banttan kurtulduğum zaman

kendimi römorkörün bölümlerinden birinde buldum.”

“O, römorkör değildi, tünelden içeri giren aynı türden bir araçtı...”

“Bir sualtı aracı mı?” diye haykırdım.

“Evet... İçinde Thomas Roch’la sizi kaçırmakla görevli adamlar vardı...”

Şaşırmış gibi yapmaya devam ederek:

“Bizi kaçırmak mı?”

Mühendis Serkö yineledi:

“Bu olay hakkında ne düşündüğünüzü soruyorum size...”

“Ne düşündüğüm mü? Bana göre, bunun akla yatkın bir tek açıklaması var. Sığınağınızın yeri ihbar edilmediyse –ne siz ne de adamlarınız tedbirsizce davranmayacağına göre, böyle bir ihanetin nasıl meydana geldiğini bilemem– kanımca, civarda denemeler yapan bu denizaltı, rastlantı sonucu tünel ağzını keşfetti... İçeri girdikten sonra, göl suyunun üzerine çıktı... Birtakım insanların mağaranın içinde barındığını görüp hayrete düşen mürettebat karşısına çıkan ilk insanları ele geçirdi... Yani Thomas Roch’u ve beni... Belki başkalarını da... Fakat, aslında bilmiyorum...”

Mühendis Serkö çok ciddileşmişti. Ona inandırmaya çalıştığım varsayımın boşluğunu acaba hissediyor mu? Çok şey bildiğim halde söylemek istemediğimi mi sanıyor? Her neyse, cevabımı kabul eder görünüyor ve ekliyor:

“Gerçekten, Mösyö Hart, olaylar böyle gelişti ve yabancı araç tünelden geçmek istedi, o anda römorkör tünelden çıkıyordu ve çarpışma meydana geldi... O, çarpışmanın kurbanı oldu... Ama

biz, hemcinslerimizi ölüme terk edecek adamlar değiliz... Zaten, sizin ve Thomas Roch'un ortadan kayboluşu hemen fark edilmişti... Çok değerli iki yaşamı kurtarmak gerekiyordu... İşe koyulduk... Adamlarımız arasında usta dalgıçlar var... Lagünün derinliklerine daldılar... Sword'un gövdesine halatlar geçirdiler..."

"Sword mu? diye sordum.

"Su yüzeyine çıktığı zaman, aracın ön tarafında okuduğumuz isim bu... Sizi tekrar bulmak ne güzeldi –ama kendinizde değildiniz– neyse ki hâlâ soluk alıyordunuz, sizi yeniden hayata döndürebilmek ne mutluluktur! Ne yazık ki Sword'a kumanda eden subay ve mürettebatı için çabalarımız boşa gitti... Darbe, onların bulunduğu arka bölümle orta bölümü parçalamıştı; bu talihsizliklerini yaşamlarıyla ödediler... Sizin söylediğiniz gibi, bizim gizemli sığınağımızın bulunması yalnız rastlantıya bağlı."

Yüzbaşı Davon ve arkadaşlarının ölümünü öğrenince, kalbim çok kötü sıkıştı. Fakat oynadığım role sadık kalarak onları hiç tanımamış gibi yaptım... Tanımıyormuş göründüm... Kendimi tutmam gerekiyordu... Gerçekten önemli olan, Sword subayıyla aramda hiçbir gizli ilişki olmadığına onu inandırıp kuşku uyandırmamaktı... Kim bilir belki Mühendis Serkö Sword'un ortaya çıkışını bir "tek rastlantıya" bağlıyordu! Uydurduğum açıklamaları hiç değilse geçici olarak benimsememesi için nedenleri yoktu!

Sözün kısası, özgürlüğüme kavuşmak için ele geçen umulmadık fırsat yitip gitmişti... Böyle bir fırsat tekrar çıkar mıydı? Her ne olursa olsun, pu-

sulam takımadada bulunan İngiliz makamlarının eline geçtiğine göre, korsan Ker Karraje olayını öğrenmişlerdi. *Sword* Bermuda'ya geri dönmeyince, Back-Cup Adacığına karşı yeni bir harekât başlayacağına kuşku yoktu. Zaten o kötü karşılaşma olmasaydı –*Sword* tünelden çıkarken römorkörün girişi– şu anda hapiste olmayacaktım!

Hiç güvensizlik uyandırmadan her zamanki yaşantıma döndüm. Mağaranın içinde hâlâ elimi kolumu sallayarak dolaşıyorum.

Bu son serüvenin Thomas Roch bakımından hiçbir üzücü sonuç doğurmadığı kesin. Beni nasıl kurtardılarsa, uygulanan olumlu tedavi onu da kurtardı. Zihinsel yetenekleri tam anlamıyla yerinde; tekrar çalışmaya başladı, bütün günlerini laboratuvarında geçiriyor.

Ebba'ya gelince, son yolculuğundan küçük balyalar, sandıklar, değişik türden bir yığın eşya getirdi. Bu mallara bakarken, son korsanlık seferinde, birçok geminin yağmalandığı sonucuna vardım.

Bu arada, rampaların kurulmasına ilişkin çalışma etkin biçimde sürdürüldü. Aygıtların miktarı elli kadar var. Eğer Ker Karraje ve Mühendis Serkö Back-Cup'ı savunmak zorunda kalırlarsa, her saldırıya karşı üç ya da dört patlayıcı, adacığı güvence altına almaya yetecek. Üstelik onların menziline giren hiçbir gemi, batmaktan kurtulamayacak. Şimdi şunu düşünüyorum; Back-Cup'ı savunmak için hazırlığa başlamaları mümkün değil mi? Bu durumu korsanlar açısından yorumlayalım:

“*Sword*'un lagün sularında görünüşü rastlantı sonucuysa, durumumuzda hiç değişiklik olma-

yacak ve hiçbir güç, hatta İngiltere bile Sword'u adacığın içinde aramayı düşünmeyecek. Fakat bunun tersine, bilinmeyen bir ihbar sonucu, Back-Cup'ın Ker Karraje'nin sığınağı olduğu öğrenildiyse ve Sword'un seferi adacığa karşı ilk girişimse, farklı koşullarda ikinci bir girişimi beklemek gerekir. Bu, ya uzaktan bir saldırı ya da çıkarma harekâtı olabilir. Şu halde, Back-Cup'ı terk etmeden ve mallarımızı kaçırmadan önce, Roch Patlayıcısını savunma amaçlı kullanmamız gerekiyor."

Kanımca, bu yorumlama biçimi daha geliştirebilir. Korsanlar şöyle diyeceklerdir:

"Healthful-House'dan çift kaçırma olayıyla, her ne şekilde olursa olsun, bu ihbar arasında bir bağlantı var mı? Thomas Roch ve bekçisinin Back-Cup'a kapatıldıklarını biliyorlar mı? Bu kaçırmanın korsan Ker Karraje'nin çıkarları için gerçekleştirildiği biliniyor mu? Amerikalılar, İngilizler, Fransızlar, Almanlar, Ruslar adacığa yapılacak herhangi bir saldırıda başarısızlığa mahkûm olacaklarından mı korkuyorlar?"

Bununla birlikte, bütün bunların geçerli olduğunu varsaysak bile, karşılaşılabilecek tehlikeler ne denli büyük olursa olsun, kendisiyle uğraşmaktan geri kalmayacaklarını Ker Karraje anlamış olsa gerekti. Belli başlı genel çıkarlar, kamu güvenliği ve insanlık adına onun sığınağının yok edilmesi kaçınılmaz görünüyor. Eskiden Batı Pasifik denizlerini haraca kestikten sonra, korsan ve suç ortakları şimdi Batı Atlantik dolaylarını talan ediyorlar... Her ne pahasına olursa olsun, onları yok etmek gerekir!

Bütün durumlarda ve sadece sonuncu varsayımı hesaba katsak bile, Back-Cup mağarasında barınanların sürekli denetim yapması gerekiyor. Nitekim, bugünden başlayarak çok sıkı koşullar altında o denetim organize edildi. Korsanlar tünelden geçmeye gerek görmeden geçidi kullanarak dışarıyı aralıksız gözlüyor, kayaların arkasına gizlenerek gece gündüz ufkun çeşitli noktalarını denetliyorlar. Bu işi sabah ve akşam değişen on ikişer kişilik gruplar halinde gerçekleştiriyorlar. Açık denizde görülen ya da kıyıya sokulan her gemi hemen bildirilecek.

Umutsuz bir tekdüzelik içinde art arda gelen günlerde yeni bir şey yok. Aslında, Back-Cup'ın eski günlerdeki gibi güvenlik içinde olmadığı hissediliyor. Adada bezgin ve belirsiz bir endişe hüküm sürüyor. Kıyı gözcülerinin her an bir saldırı haberi vermesinden korkuluyor. Durum artık *Sword*'un gelişinden öncekine benzemiyor. Mert Yüzbaşı Davon, mert mürettebat, siz insanlık uğruna yaşamınızı feda ettiniz; İngiltere ve uygar devletler bunu unutmayacaklar!

Şimdi savunma yöntemleri ne denli güçlü olursa olsun, -belli etmemeye çabılıyorlar ama boşuna- Ker Karraje, Mühendis Serkö ve Kaptan Spade'in kafalarının altüst olduğu besbelli. Nitekim sık sık fısıltı halinde konuşuyorlar. Belki mallarını kaçırarak Back-Cup'ı terk etme düşüncesini tartışıyorlar; çünkü bu sığınak biliniyorsa, sırf kıtlık yüzünden mahvolacaklarını biliyorlar.

Gerçi bu benim varsayımım ama, önemli olan o küçük fıçıyı tünelden dışarı fırlattığımdan hiç kuşku kulanmamaları... Tanrının yardımıyla küçük fıçı

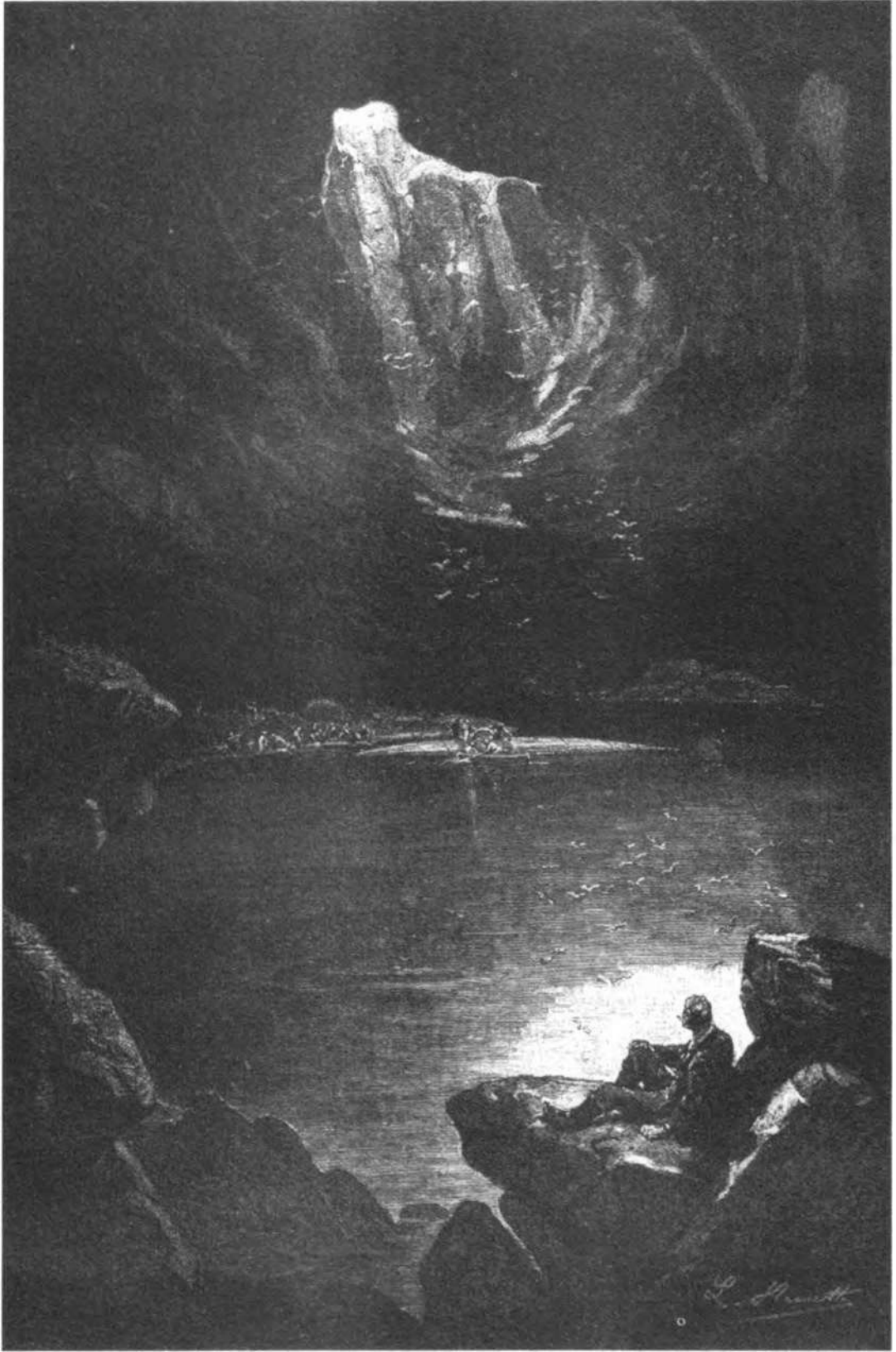
Bermudalıların eline geçmişti. Mühendis Serkö bu konuda –bundan eminim– bana hiçbir anıştırmada bulunmadı. Hayır! Şüpheli bile değilim. Başka türlü olsaydı –Kont d’Artigas’nın karakterini yeterince tanıyorum– beni çoktan Yüzbaşı Davon’la *Sword* mürettebatının yok olduğu suların dibine gönderirdi.

Çevremizdeki denizler, önümüzdeki günlerde şiddetli kış fırtınalarıyla karşı karşıya kalacak. Adacığın tepesinde dehşetli rüzgârlar uğulduyor.

Doğal sütunlar ormanından gelen hava akımları olağanüstü sesler çıkıyor. Mağara dev bir müzik enstrümanının armoni odasını andırıyor. Bu uğultular arada bir öyle şiddetleniyor ki bir deniz filosunun top seslerini bastırabilir. Fırtınadan kaçan çok sayıda deniz kuşu içeri giriyor ve çok seyrek yaşanan durgunluk anlarında acı çığlıklarıyla kulaklarımızı sağır ediyor.

Böyle kötü havada, yelkenlinin açık denize çıkamayacağını söylemeye gerek yok. Zaten bu da sorun değil; zira Back-Cup bütün mevsim boyunca erzakını güvence altına aldı. Sanırım bundan böyle, Kont d’Artigas *Ebba*’sını Amerikan kıyılarında dolaştırmak için pek aceleci davranmayacak. Çünkü yakalanma tehlikesini göze alması lazım. Zira artık varsıl yat sahibi olarak değil de korsan Ker Karraje’nin layık olduğu şekilde kabul görecektir!

Bununla birlikte, *Sword*’un ortaya çıkışının adacığa karşı bir harekât başlangıcı olup olmadığını düşünüyorum. Kamu adına kovuşturma açıldı mı acaba? Bu soru kafamı kurcalıyor; bu sorunun yanıtı Back-Cup’ın geleceği bakımından son derece önemli ...

Çok sayıda deniz kuşu içeri giriyor...

Bu nedenle bir gün –çok ihtiyatlı davranarak ve hiç kuşku uyandırmamaya dikkat ederek– bu konuda Mühendis Serkö’nün ağzını arıyorum.

Thomas Roch laboratuvarının yakınlarında bir yerdeydik. Görüşme birkaç dakikadır sürüyordu,

o sırada Mühendis Serkö bir İngiliz denizaltısının lagün sularında görünmesinin olağandışı bir şey olduğunu söyledi. Bu kez bana öyle geldi ki Ker Karraje çetesine karşı bir girişim yapıldığına inanmaya başlıyordu.

Onu sormak istediğim soruya yöneltmek için: “Ben, aynı kanıda değilim,” diye karşılık veriyorum.

“Peki neden?” diye soruyor.

“Çünkü sığınağınız bilinseydi, mağaraya girmek, hiç olmazsa Back-Cup’ı yıkmak için çoktan yeni bir girişim yapılmış olurdu.”

Mühendis Serkö:

“Onu yıkmak mı?” diye haykırıyor... “Onu yıkmak! Ama bu, şimdi elimizin altında bulunan savunma silahları bakımından çok tehlikeli bir şey olurdu!”

“Onu bilmiyorlar, Mösyö Serkö. Ne eski ne yeni kıtada, Healthful-House’dan adam kaçırma olayının sizin amaçlarınız için gerçekleştirildiği bilinmiyor... Thomas Roch’un buluşunu ele geçirmeyi başardığınız da...”

Mühendis Serkö bu sözlerime hiç cevap vermiyor, zaten cevabı da olamaz.

Konuşmayı sürdürüyorum:

“Yani bu adacığın yok edilmesinde çıkarı olan deniz kuvvetleri filosu, ona saldırmakta duraksamayacaktır... Mermileriyle onun direncini kıracaktır... Yani şimdiye dek böyle bir şey gerçekleşmediyse bundan sonra da gerçekleşmeyecek demektir... Çünkü Ker Karraje’ye ilişkin hiçbir şey bilmiyorlar. Bu konuda hiç meraklanmanıza gerek yok, sizin için en hayırlı varsayım bu...”

Mühendis Serk :

“Dileyelim öyledir,” dedi, “ama olan oldu... İster bilsinler ister bilmesinler, eğer savaş gemileri adacığın yakınına dört beş mil sokulurlarsa, toplarını ateşlemeye fırsat bulamadan batınlacaklar!”

“Pekâlâ, sonra?”

“Sonra? Büyük olasılıkla başkaları aynı şeyi göze almaya cesaret edemeyeceklerdir.”

“Pekâlâ! Fakat bu gemiler menzilinizin dışında sizi kuşatacaklar,  stelik *Ebba* bir zamanlar Kont d’Artigas’yla sık sık ziyaret ettiği limanlara bir daha uğrayamayacak! O zaman, adacığın erzak ihtiya ını nasıl gidereceksiniz?”

Mühendis Serk  sessiz kalıyor.

Daha önceden de kafasına takılan bu soruya  z m bulamadığı kesin... Ve sanırım, korsanlar Back-Cup’ı terk etmeyi düşünüyorlar...

Bu arada, kapana iyice kısıtınıldığını anlayınca, gözlemlerime teslim olmak istemiyor:

“Elimizin altında her zaman römorkör var,” diyor. “*Ebba*’nın yapamadığını o yapacaktır...”

“Römorkör m !” diye bağırdım. “KerKarraje’nin gizleri biliniyorsa, Kont d’Artigas’nın sualtı aracından habersiz olmaları mümkün mü?”

Mühendis Serk  kuşkulu bir bakış atıyor.

“Mösyö Simon Hart,” diyor, “yorumlarınızda biraz ileri gidiyorsunuz gibi geliyor bana...”

“Ben mi, Mösyö Serk ?”

“Evet... Sanki çok daha fazla şey bilirmiş gibi konuşuyorsunuz!”

Bu uyarı üzerine hemen susuyorum. A ıklamalarımın son olaylarda benim de payım olduğunu ona düşündürecek kadar risk taşıdığı besbelli. M -

hendis Serkö'nün bakışları acımasızca üzerime saplanıyor, kafatasımı deliyor, beynimi kazıyor...

Buna rağmen, soğukkanlılığımı hiç yitirmeden, sakın bir sesle cevap veriyorum:

“Mösyö Serkö, hem mesleğim, hem eğilimlerim gereği her şeyde akıl yürütme alışkanlığım var. Bunun içindir ki düşüncelerimi sizinle paylaştım; siz bilirsiniz, onları ister hesaba katın ister katmayın.”

Bu sözlerin ardından ayrılıyoruz. Ama biraz aşırn giderek hata yaptım; belki kuşku uyandırdım ve o kuşkuları ortadan kaldırmam kolay olmayacak...

Bu görüşme sonunda, şu değerli bilgiyi edinmiştim: Roch Patlayıcısının gemiler için tehlikeli sayılan menzili dört beş mil arasındaydı... Belki yakın zamanda gerçekleşecek ikinci gelgit olayında... Bir pusula içeren ikinci bir fıçı düşünebilir miyim? Gelgelelim tünel ağzının açılması için uzun süre deniz çekilmesini beklemek gerekecek! Sonra, o yeni pusula birilerinin ellerine ulaşacak mı?

Sert hava devam ediyor, şiddetli rüzgârlar her zamankinden çok ürküntü saçıyor; oysa Bermuda Adalarının kış dönemine göre bu olağan. Back-Cup'a karşı ikinci bir sefer düzenlenmesini acaba denizin durumu mu geciktiriyor? Yüzbaşı Davon bana, kendi seferi başarısızlığa uğrar ve Sword'un Saint-Georges'a geri dönmediği anlaşılırsa, bu korsan yuvasının işini bitirmek amacıyla farklı koşullarda ikinci bir girişimde bulunulacağını söylemişti. Adaletin er ya da geç yerine gelmesi ve Back-Cup'ın tümüyle ortadan kaldırılması gerekir... Ben o yıkım sırasında hayatta kalmasam da!...

Ah! Dışarının havasını, bir an için olsun, içime çekebilsem!... Bir kez olsun, Bermuda ufkunun

uzaklarına bakmama izin verseler!... Bütün ruhum bu isteklerle yanıp tutuşuyor; geçidi geçsem, kıyıya ulaşısam, kayaların arkasına gizlensem... Kim bilir, adacığa doğru yönelen bir deniz filusunun dumanlarını belki ilk gören ben olurum!

Ne yazık ki bu plan gerçekleşmez; çünkü adamlar geçidin iki ucunda gece gündüz nöbet tutuyorlar. Mühendis Serkö'nün izni olmadan kimse o geçide giremez. Bunu denemeye kalkışırsam mağaranın içinde elimi kolumu sallayarak dolaşmaktan yoksun kalma tehlikesiyle karşılaşırım... Hatta daha beteri de başıma gelebilir...

Gerçekten, son konuşmamızdan bu yana, Mühendis Serkö sanki bana karşı tavrını değiştirmiş gibi... Şimdiye dek bakışları alaycıydı; oysa şimdi Ker Karraje kadar sert bakıyor, yüzünde güvensizlik, kuşku ve merak okunuyor.

-17 Ekim.- Bu öğleden sonra, Bee-Hive'da büyük bir panik yaşanıyor... Korsanlar haykırarak hücrelerden dışarı fırlıyorlar... Her yandan feryatlar yükseliyor.

Asma yatağımdan aşağı atlıyorum ve hızla dışarı çıkıyorum.

Korsanlar geçide doğru koşuyorlar. Geçidin girişinde, Ker Karraje, Mühendis Serkö, Kaptan Spade, Baştayfa Effrondat ve Kont d'Artigas'nın hizmetinde olan Malezyalı duruyor.

Bu kargaşaya neden olan şeyi çok geçmeden öğreniyorum. Çünkü gözcüler alarm işareti vererek içeri dönmüşler.

Kuzeybatıda bir sürü gemi görülmüş; Back-Cup'a doğru tam yol ilerleyen savaş gemileri...

XVI

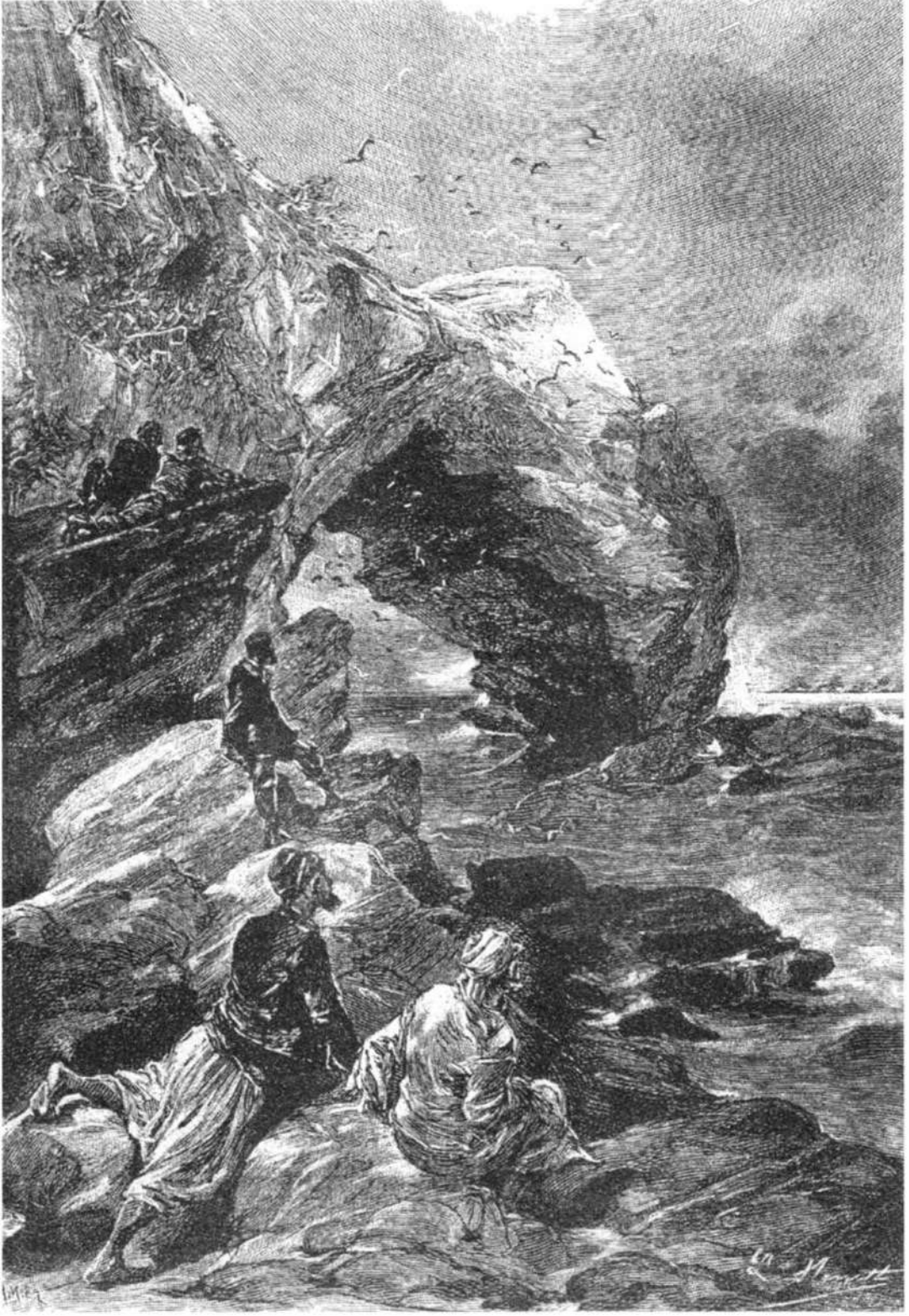
Birkaç Saat Daha

Bu haber üzerimde öyle bir etki bıraktı ve ruhumu öyle dile sığmaz bir heyecan kapladı ki!... Serüvenin sonu yaklaşıyor, bunu hissediyorum... Uygarlık ve insanlık başka türlüünü isteyebilir miydi zaten!

Şimdiye dek notlarımı günü gününe tutmuştum. Bundan böyle, saat saat, dakika dakika tutmam önem kazanıyor. Kim bilir Thomas Roch'un son gizini ele geçirirsem, belki sonra onu kaydetmeye vakit bulamam! Saldın sırasında ölürsem, Tanrı dilerse, cesedimin üzerinde Back-Cup mağarasında geçirdiğim beş ayın notlarını bulurlar!

İlk önce, Ker Karraje, Mühendis Serkö, Kaptan Spade ve bir sürü adam, adacığın dış üssündeki görev yerlerine gittiler. Onların peşinden giderek kayaların arasına büzülüp açık denizde beliren gemileri görmek için neler vermezdim ki!

Bir saat sonra, hepsi Bee-Hive'a dönüyorlar. Yirmi kadar adamı gözcülük yapmaları için dışarıda bırakmışlar. O dönemde, günler çok kısa olduğundan, yarına kadar korkacak bir şey yok. Bir çıkarma söz konusu olmadığına göre, saldırıya geçenler Back-Cup'ın savunmaya geçeceğini varsayacaklarından, gece harekâtına girişmeyi düşünmeyecekler.

Görev yerlerine gittiler.

Akşama kadar rampaları kıyı şeridinin çeşitli noktalarına yerleştirmekle uğraştılar. Önceden belirlenen noktalara yerleştirmek için altı rampa geçitten geçirildi.

Bu iş bitince, Mühendis Serkö, Thomas Roch'u görmek için laboratuvara gitti. Olan biten hak-

kında onu bilgilendirmek mi istiyor?... Bir deniz filosunun Back-Cup'a doğru geldiğini mi söyleyecek?... Adacığın savunması için onun Patlayıcısını kullanacaklarını mı anlatacak?...

Kesin olan bir şey varsa, her biri hayli kilogram ağırlıkta patlayıcıyla yüklü ve onlara başka mermilerden daha üstün menzil sağlayan havada patlayıcı maddeyle dolu elli kadar silah, yıkıcı işlevlerini yerine getirmek üzere hazır durumda.

Ateşleme aygıtının sıvısına gelince, Thomas Roch ondan belirli sayıda tüp imal etti ve –ancak daha fazlasını bilmiyorum– Ker Karraje'nin korsanlarından desteğini esirgemeyecek!

Bu hazırlıklar sırasında, karanlık bastırdı. Mağaranın içinde loşluk hüküm sürüyor. Zira yalnızca Bee-Hive lambaları yakıldı.

Olabildiğince az görünmek işime geldiğinden hücreme dönüyorum. Deniz filosunun Back-Cup'a yaklaştığı şu saatlerde, Mühendis Serkö yeniden kuşkulananmaya başlayabilir.

Ancak görünen gemiler dosdoğru buraya mı yönelecekler? Yoksa Bermuda açıklarına yönelip ufukta kayıp mı olacaklar? Kafamdan bu kuşku bir saniye içinde geçiyor... Hayır... Hayır! Aksine, Kaptan Spade'in görüşüne göre –az önce onun ağzından işittim– gemilerin adacığa sokulacakları besbelli.

Gemiler acaba hangi ulustan?... Sword'un öcünü almaya karar veren İngilizler tek başlarına bu harekâta girişmiş olmasınlar? Yoksa öteki ulusların kruvazörleri de onlara katıldılar mı? Hiçbir şey bilmiyorum... Bunu bilmem olanaksız! Ama, ne önemi var? Önemli olan bu tehlikeli mağara-

nın yıkılması; onun yıkıntıları altında ezilsem de kahraman Yüzbaşı Davon ve yiğit mürettebatı gibi ölsem de buna razıyım.

Savunma hazırlıkları Mühendis Serkö'nün gözetimi altında düzenli biçimde ve soğukkanlılıkla devam ediyor. Saldıranlar menzile girdikleri zaman, bu korsanlar onları yok edeceklerinden emin görünüyorlar. Roch Patlayıcısına güvenleri tam. Gemilerin kendilerine bir şey yapamayacağı düşüncesine öyle acımasızca kapılmışlar ki gelecekte kendilerini bekleyen zorluklar ve tehlikeler akıllarına bile gelmiyor!

Sandığım kadarıyla rampalar kıyının kuzey-batı tarafına yerleştirilmiş olsa gerek. Mermileri fırlatmak için küçük gerdeller oradan kuzey, batı ve güneye yönlendirilecek. Adacığın doğu tarafına gelince, orası bilindiği gibi, ilk Bermuda Adalarına kadar sığ kayalıklarla doğal yollardan savunulmuş durumda.

Saat dokuz civarında hücremden çıkıyorum. Bana hiç dikkat etmeyeceklerini ve karanlıkta göze çarpmayacağımı düşünüyorum. Ah! Geçide girip bir kıyıya ulaşabilsem, bir kayanın arkasına gizlenebilsem!... Orada, günün doğuşunu beklerim! Şimdi Ker Karraje, Mühendis Serkö, Kaptan Spade ve korsanlar dışarda görev başındayken, niçin bunu başarmayayım?...

O sırada, lagünün kıyısı ıssız, ama geçidin girişinde Kont d'Artigas'nın Malezyalı bekçilik yapıyor. Buna rağmen, hiç duraksamadan Thomas Roch laboratuvarına doğru yöneliyorum. Kafamda düşünceler yurttaşımın üzerine toplanmış durumda! Onun Back-Cup sularında bulunan deniz

filosunun varlığından habersiz olduğunu sanıyorum. Herhalde son anda, öcünü alması için Mühendis Serkö onu birdenbire devreye sokacak!

O zaman, hemen karar verdim; eylemlerinden sorumlu olacağını Thomas Roch'a açıklayacağım, şu kritik anda, bu adamların onu haince planlarına âlet ettiğini bildireceğim...

Evet... Bunu denemem lazım. Kendisine yapılan haksızlığa başkaldıran bu ruhun içinde belki bir nebze kalmış olan yurtseverliği uyandırabilirim!

Thomas Roch laboratuvarına kapanmış. Orada tek başına olsa gerek; çünkü ateşleme aygıtının parçalarını hazırlarken içeriye kimse alınmamıştı...

O tarafa yöneliyorum, iskeleyi geçerken römorkörün küçük dalgakıranda hâlâ demirli olduğunu görüyorum.

Oraya gelince, laboratuvara yandan girebilmek için doğal sütunların arasına büzülüyorum; böylece Thomas Roch'un yanında kimsenin bulunmadığından emin olacağım.

Karanlık kemerlerin arasından, gölün öbür kıyısından parlak bir ışık yansıyor. Laboratuvar ampulünden çıkan ışık bu; ön taraftaki daracık pencereden sızıyor.

Yalnız bu yanda, lagünün güney kıyısı karanlık, karşı taraf ise Bee-Hive'in kuzey duvarına kadar kısmen aydınlık. Karanlık gölün üstündeki kubbenin deliğinden, birkaç yıldızın göz kırparak parladığını görüyorum. Gökyüzü tertemiz, fırtına dinmiş, şiddetli rüzgâr çevrintisi artık Back-Cup'tan içeri girmiyor.

Laboratuvarın yanına sokulunca, duvar boyunca yerde sürünerek ilerliyorum. Pencerenin yanında dikilip Thomas Roch'u görüyorum...

Tek başına. Işıl ışıl parlayan başının dörtte üçü görünüyor. Yüz hatları gergin, alnındaki kırışık daha belirgin, ama hiç olmazsa yüz ifadesinde mutlak bir huzur, tam anlamıyla bilinçli bir tavır okunuyor. Hayır! Bu, artık 17 no'lu pavyondaki hasta değil, Healthflu-House'un delisi değil. Acaba tümüyle iyileşti mi diye düşünüyorum. Bir nöbet daha geçirirse yine keçileri kaçıracağından artık korkmamalı mı?...

Thomas Roch tezgâhın üzerine iki cam tüp bıraktı; bir üçüncüsünü elinde tutuyor. Onu ampulün ışığına tutarak tüp içindeki sıvının saydamlığını gözlemliyor.

İçimden bir anda laboratuvarın içine atılıp o tüpleri parçalamak geçiyor... Fakat Thomas Roch'un yenilerini imal etmek için zamanı olmaz mı? En iyisi, ilk planımı uygulamak.

Kapıyı itip içeri giriyorum ve sesleniyorum:

"Thomas Roch!"

Beni görmedi, işitmedi.

"Thomas Roch!" diye yineliyorum.

Başını kaldırıp geri dönüyor, bana bakıyor...

Sakin -hatta kayıtsız- bir sesle cevap veriyor.

"Ah! Siz misiniz Simon Hart?"

Adımı biliyor. Healthful-House'da bekçilik yapanın Gaydon değil de Simon Hart olduğunu ona Mühendis Serkö söylemiş olmalı.

"Adımı biliyor musunuz?" diyorum.

"Benim yanımda hangi amaçla bulunduğunuzu da...Evet, benden bedeli karşılığında sa-

tın alınmayan gizi ele geçirmeyi umut ediyordunuz!”

Thomas Roch hiçbir şey bilmiyor; belki bilmesi daha iyi, o zaman benim söyleyeceklerimi düşünecek.

“İşte onu başaramadınız Simon Hart!”

Cam tüpü sallayarak ekliyor:

“O konuda hâlâ kimse başarılı olamadı... Ve olamayacak!”

Tahmin ettiğim gibi Thomas Roch ateşleme aygıtının formülünü henüz açıklamamış!

Dosdoğru yüzüne bakarak karşılık veriyorum:

“Benim kim olduğumu biliyorsunuz, Thomas Roch... Ama burada, kimlerin yanındasınız, onu biliyor musunuz?”

“Evimdeyim!...” diye bağılıyor.

Evet! Ker Karraje’nin onu inandırdığı şey bu! Back-Cup’ta mucit kendini evinde sanıyor... Bu mağaraya yığılmış servetler ona ait... Back-Cup’a onun mallarını çalmak için saldıracaklar... O da onları savunacak... Ve savunmaya da hakkı var!

“Thomas Roch,” dedim, “beni dinleyin...”

“Bana söyleyecek neyiniz var, Simon Hart?”

“İkimizin birden içine tıklandığımız bu mağara bir korsan çetesi tarafından işgal edilmiş durumda...”

Thomas Roch sözümü bitirmeme izin vermiyor –hatta beni anladı mı bilmem– şiddetle haykırıyor.

“Tekrar söylüyorum, buraya yığılmış olan hazineler benim buluşumun bedelidir... Bana aitler... Roch Patlayıcısının bedeli benim istediğim şekilde ödendi... Her yerde reddedilen bedel bu...

Hatta benim öz vatanımda bile... Sizin de vatanınız... Beni soymalarına izin vermeyeceğim!"

Bu saçma iddialara nasıl karşılık vermeli? Buna rağmen konuşmayı sürdürüyorum:

"Thomas Roch, Healthful-House'dan anılar kaldı mı belleğinizde?"

"Healthful-House... Orada beni zorla alıkoydular... En küçük sözlerimi bile dikkatle izleyen Gaydon'ı bekçilikle görevlendirdiler... Gizimi çalmaya çalıştılar..."

"Thomas Roch, o gizden çıkar sağlamayı hiçbir zaman düşünmedim... Öyle bir görevi kabul etmezdim... Ama siz hastaydınız... Aklınız başınızda değildi... Böyle bir buluşun yok olmaması gerekiyordu... Evet... Geçirdiğiniz nöbetlerden birinde onu bana açıklasaydınız, bütün onur ve kazancınız sizin olacaktı!"

Thomas Roch küçümseyerek cevap veriyor:

"Sahi mi, Simon Hart! Onur ve kazanç... Bunu bana söylemekte biraz geç kaldınız! Beni bir tecrit hücreğine tıktıklarını unutuyorsunuz... Delilik bahanesiyle... Evet! Bahane, çünkü ben aklımı hiçbir zaman, bir saat dahi yitirmedim... Özgür kaldığımdan beri neler yaptığımı görüyorsunuz..."

"Özgür mü! Kendinizi özgür sanıyorsunuz, Thomas Roch! Bu mağaranın duvarları arasına kapatılmadınız mı? Healthful-House'un duvarları arasına kapatılmaktan daha sıkı bir hapis bu!"

Thomas Roch giderek artan bir öfkeyle devam ediyor:

"Evinde yaşayan bir adam, canı istediği zaman dilediği gibi dışarı çıkar! Önümde bütün ka-

pıların açılması için bir kelime söylemem yeter! Bu konut bana aittir! Kont d'Artigas içindeki her şeyle birlikte onun mülkiyetini bana vermiştir! Ona saldırmaya kalkışanlara lanet olsun! Onları yok edecek gücüm var benim, Simon Hart!"

Onları yok edecek gücüm var benim.

Böyle konuşurken, mucit elinde tuttuğu cam tüpü ateşli ateşli çalkalıyor. O zaman bağıyorum:

“Thomas Roch, başkalarını nasıl kandırıdıysa, Kont d’Artigas sizi de kandırdı! Bu ismin arkasında, Pasifik ve Atlantik denizlerini haraca kesen en korkunç korsanlardan biri gizleniyor! Bir dolu cinayetin faili olan bir eşkıya... İğrenç Ker Karraje’dir o...”

Thomas Roch:

“Ker Karraje!” diye yineliyor.

Bu adın üzerinde belirli bir etki bırakıp bırakmadığını kendime soruyorum... Her neyse, bu etkinin çok geçmeden hemen silindiğini görüyorum.

Thomas Roch dışarı çıkmamı işaret ederek kolunu uzatıyor:

“O Ker Karraje’yi tanımıyorum,” diyor. “Yalnız Kont d’Artigas’yı tanırım...”

Son bir çaba göstererek ekliyorum:

“Thomas Roch, Kont d’Artigas ve Ker Karraje tek ve aynı kişi! Bu adamın sizin gizinizi satın almasındaki amaç, suçlarının cezasız kalmasını sağlama almak ve zorluk çekmeden yenilerini işlemek. Evet... O, korsanların reisi...”

Köşeye sıkıştıkça öfkesi çoğalan Thomas Roch:

“Korsanlar!...” diye haykırıyor. “Bu sığınakta bile beni tehdit etmeye cesaret edenler, korsan onlar... Sword’la onu denediler, Serkö her şeyi anlattı... Bana ait olan şeyi benden çalmak istediler... Buluşumun tam karşılığını vermeden...”

“Hayır, Thomas Roch, asıl bunu yapanlar, sizi Back-Cup mağarasına kapatanlar... Kendilerini

savunmak için sizin dehanızı kullanacaklar... Gizlerinizi tümüyle ele geçirince, sizi ortadan kaldıracaklar!”

Bu sözlerin ardından, Thomas Roch konuşmamı kesiyor... Sanki artık söylediğim hiçbir şeyi işitmiyor... Geçerli olan kendi düşüncesi, benimki değil. Mühendis Serkö'nün ustalıkla onun içine işlediği saplantılı öç alma düşüncesi... Bütün kini o düşüncenin içinde odaklanmış.

“Asıl korsanlar,” diye ekliyor, “beni dinlemek istemeden geri çevirenler... Haksızca davranıp beni bıktıranlar... Küçümseyerek, iskarta mal gibi beni ezenler... Her ülkeden beni kovanlar... Oysa ben onlara üstünlük, yenilmezlik ve büyük bir güç sunuyordum!”

Evet! Bu, kulak asılmayan mucidin o bitmez tükenmez öyküsü; ona karşı kayıtsız kalanlar ya da onu çekemeyenler, onun buluşlarını denemeyi, onları kendisinin takdir ettiği bedelle satın almayı reddedenler... Onu biliyorum... Ve bu konuda abartılarak yazılan her şeyi de biliyorum...

Ne var ki şimdi, Thomas Roch'la tartışmanın zamanı değil... Anladığım şey, kanıtlarımın bu altüst olmuş ruhta, düş kırıklıklarının kinini körüklediği bu yürekte, Ker Karraje ve suç ortaklarının enayi yerine koyduğu bu zavallıda yer etmediği! Kont d'Artigas'nın gerçek adını açıklarken, o çeteyle reisini ona bildirirken, Thomas Roch'u onların etkisinden kurtarmayı, kendisinin itildiği suç batağını ona göstermeyi umut ediyordum...

Yanılmışım! Bana inanmıyor! Sonra, Artigas ya da Ker Karraje olsun, ne önemi var! Back-Cup'ın efendisi Thomas Roch değil mi? Yirmi yıl

boyunca, cinayetler ve hırsızlıklarla sağlanan servetlerin sahibi o değil mi?

Böylesi ahlaki bir yozlaşma karşısında elim kolum bağlanıyor, bu kırgın adama, eylemlerinden sorumlu olacağının bilincinde olmayan bu ruha nasıl davranacağımı bilemiyor, yavaş yavaş laboratuvar kapısına doğru geriliyorum... Çekilip gitmekten başka yol yok... Birkaç saat içinde meydana gelecek korkunç olayın önüne geçmeye gücüm olmadığına göre, ne olacaksa olacak.

Zaten Thomas Roch beni görmüyor bile... Aramızda konuştuklarımızı nasıl unuttuysa, sanki burada olduğumu da unutmuş gibi. Yalnız başına olmadığına aldırış etmeden, tekrar işe koyuldu...

Eli kulağında felaketi önlemek için yapılacak tek şey var... Thomas Roch'un üstüne atılmak... Onu zarar veremez hale sokmak... Vurup öldürmek...Evet! Öldürmek! Bu, benim hakkım... Görevim...

Yanımda silah yok, ama tezgâhın üzerinde âletler görüyorum... Bir makas, bir çekiç... Mucidin kafasını dağıtmama kim engel olabilir?... O ölünce, tüpleri kırarım ve buluşu da onunla birlikte yok olur! O zaman, gemiler yanaşabilirler... Adamlarını Back-Cup'a çıkarırlar... Top gülleleriyle adacığı yıkarlar! Ker Karraje ve arkadaşları tümüyle yok olur... Bunca cinayete neden olacak bir katili öldürürken duraksayabilir miyim?

Tezgâha doğru ilerliyorum... Orada çelik bir makas var... Elim makasa gidiyor...

Thomas Roch bana doğru dönüyor.

Ona vurmak için çok geç... Boğuşma çıkacak... Boğuşma, gürültü demek... Çığlıklar işitilir... Bu

yanda, hâlâ birkaç korsan var... Hatta kıyıdaki kumlarda gıcırdayan ayak sesleri işitiyorum... Ancak sıvışacak kadar vaktim var; yakalanmak istemiyorum...

Bu arada, mucidin yurtseverlik duygularını sonuncu kez uyandırmayı deniyor ve şöyle diyorum:

“Thomas Roch, gemiler yaklaştılar... Bu korsan yuvasını yıkmaya geliyorlar! İçlerinden biri belki Fransa’nın bayrağını taşıyordur!

Thomas Roch bana bakıyor... Back-Cup’ın saldırıya uğrayacağını bilmiyordu, az önce ben söylemiştim... Alnındaki kırışıklar derinleşiyor... Bakışları alevleniyor...

“Thomas Roch, ülkenizin bayrağına ateş etmeye cüret eder misiniz?... Üç renkli Fransız bayrağına?”

Thomas Roch tekrar başını kaldırıyor, sinirli sinirli sallıyor, sonra küçümseyen bir jest yapıyor.

“Bana ne? Sizin vatanınız!”

“Artık benim vatanım yok, Simon Hart! diye haykırıyor. Tiksinen mucidin vatani olmaz! Nereye sığınmışsa, vatani orasıdır! Servetimi ele geçirmek istiyorlar... Kendimi savunacağım... Lanet olsun... Bana saldırmaya cüret edenlere lanet olsun!”

Sonra, laboratuvarın kapısını hiddetle açıyor. Bee-Hive’den işitilecek denli kuvvetli bir sesle yineliyor:

“Çıkın... Çıkın buradan!”

Yitirecek bir saniye bile yok, hızla sıvışıyorum.

XVII

Bire Karşı Beş

Bir saat boyunca, mağaranın sonuna kadar karanlık kemerlerin altında dolanıp durdum. Bu yanda, kaç kez bir çıkış, bir yarık, duvarda bir çatlak aramıştım. Oradan süzülüp adacığın kıyısına ulaşacaktım.

Araştırmaları boşunaydı. Şu anda, içinde bulunduğum durumda, tanımlanamaz hezeyanlar içindeyim... Sanki bu duvarlar daha da kalınlaşıyor... Hapishanemin duvarları yavaş yavaş üzerime geliyor... Sanki beni ezecekler...

Bu zihinsel karışıklık ne kadar sürdü? Bilemem.

O sırada, kendimi Bee-Hive tarafında buldum. Hücremin karşısındayım ama ne başımı dinleyecek ne uyuyacak haldeyim... Kafam karmakarışıkken uyumak... Uzun yıllar etkisi sürecektir bir olayın sonuna gelmişken uyumak...

Fakat bu sondan elime ne geçecek? Thomas Roch'u etkisiz hale getirmeyi başaramadım; o zaman, Back-Cup'a yapılacak saldırıdan ne beklemliyim? Thomas Roch'un silahları fırlatılmaya hazır durumda; gemiler menzile girince, hepsi batacak...

Her ne olursa olsun, gecenin son saatlerini hücremin içinde geçirmeye mahkûmum. Gün doğunca, gereken neyse düşüneceğim. Belki bu gece top sesleri Back-Cup kayalarını sarsacak... Roch

Patlayıcısının mermileri de adacığa saldıran gemileri yıldırımla vurulmuşa döndürecek!

O anda, Bee-Hive dolaylarına son bir bakış atıyorum. Karşı tarafta bir ışık parlıyor... Bir tek ışık... Bu, laboratuvarın ışığı; lagünün sularında yansıyarak titreşiyor.

Kıyı ıssız, dalgakıranda kimse yok... Bu saatte Bee-Hive'in boş olması gerektiği aklıma geliyor. Korsanlar savaş için siperlere gitmişler...

O zaman, dayanılmaz bir içgüdüyle sürükleniyorum. Hücreme geri dönmek yerine, duvar boyunca süzülüyorum. Dinleyerek, etrafı gözleyerek, ayak sesleri işitilince herhangi bir kuytuya büzülmeye hazır halde ilerliyorum...

Böylece geçit ağzına varıyorum...

Yüce Tanrım! Bu tarafta, hiç bekçi yok... Geçiş serbest...

Düşünmeye vakit kalmadan karanlık geçide doğru atılıyorum... El yordamıyla duvarlara tutunarak ilerliyorum... Çok geçmeden daha temiz bir hava yüzümü okşuyor; tuzlu hava, deniz havası, beş uzun ay boyunca içime çekemediğim hava... Ciğerlerime çektiğim o can veren hava...

Geçidin ağzı ıslıl ıslıl yıldızlarla dolu gökyüzüne açılıyor... Geçit tıkalı değil... Belki Back-Cup'tan çıkabilirim...

Yüzükoyun yatarak, ses çıkarmadan, yavaş yavaş yerde sürünüyorum.

Geçit ağzına varınca başımı çıkarıp bakıyorum...

Kimse yok... Hiç kimse!

Adacığın doğusuna doğru sürünerek dar bir oyuğa ulaşıyorum. Bu yandaki sarp kayalıkların yanına varılacak gibi değil; burada kimse gözcü-

lük yapmasa gerek. Bulunduğum yerden iki yüz metre ötede, kuzeybatıya doğru ilerleyen kıyı burnu var.

Sonunda... Şu mağaranın dışındayım...Hâlâ özgür değilim, ama özgürlüğün başlangıcındayım.

Burunda kımıldamadan duran birkaç gözcünün silueti seçiliyor; gölgeleri kayalarla karıştıracak denli belirsiz.

Gökyüzü berrak, soğuk kış gecelerinde yoğun pırıltılar saçan yıldızlar parlıyor.

Ufukta, kuzeybatıya doğru –bir çizgi gibi– gemilerin ışıkları görünüyor.

Doğudaki beyazlığa bakarak saatin yaklaşık beş olduğunu kestiriyorum.

–18 Kasım.– Hava yeterince aydınlandı, Thomas Roch'un laboratuvarına yaptığım ziyareti ayrıntılarıyla kâğıda dökmem lazım. Bunlar, belki de elimden çıkan son satırlar...

Yazmaya başlıyorum... Saldırı sırasında meydana gelecek olaylar da defterimde yer bulacak.

Denizi puslandıran hafif nemli buğu, yerini yel esintisine bırakarak dağılmakta gecikmiyor. Nihayet gemileri seçiyorum...

Sayıları beşe varan bu gemiler, en az altı mil aralıklarla sıralanmışlar; şimdilik Roch mermilerinin menzili dışındalar.

Korktuğum şeylerden biri başıma gelmedi. Bu gemilerin Bermuda Adalarından geçerek Antiller'e ve Meksika dolaylarına doğru yola devam etmelerinden korkuyordum... Hayır! Orada duruyorlar... Back-Cup'a saldırmak için günün ışımasını bekliyorlar...

O anda, kıyıda bir hareketlenme başlıyor. Üç ya da dört korsan kayaların arkasından fırlıyor. Burundaki gözcüler arka tarafa geçiyor. Bütün çete, eksiksiz orada.

Mağaranın içinde bir sığınağa gerek görmemişler. Çünkü ağır güllerin adacığı vurabilmesi için gemilerin fazla sokulamayacağını biliyorlar.

Bütün çete, eksiksiz orada.

Sadece başım kayadaki delikte bir çıkıntı yaptığından yakalanma riskim pek yok. Bu yana yaklaşmak akıllarına bile gelmez. Yine de bir aksilik olabilir. Mühendis Serkö ya da bir başkası hücremde olduğumdan emin olmak ister ve beni oraya kilitlemek gereği duyabilir... Aslında, benden ne diye korksunlar ki?

Saat yediyi yirmi beş geçe, Ker Karraje, Mühendis Serkö ve Kaptan Spade burnun ucunda belirdiler; oradan kuzeybatı ufkunu gözlemliyorlar. Onların arkasına altı rampa yerleştirilmiş. Rampaların küçük gerdellerine mermiler sürülmüş. Ateşleme aygıtı devreye girer girmez, uzun bir menzil çizerek fırlayacak ve çevredeki atmosferi altüst ederek tam yerinde patlayacaklar.

Saat yediyi otuz beş geçiyor; gemilerden dumanlar çıkıyor, hareket ediyorlar ve Back-Cup mermilerinin menziline yaklaşıyorlar.

İğrenç sevinç çığlıkları –vahşi hayvan ulumaları desem daha doğru– işitiliyor. Bu sesleri çıkaranlar korsan sürüsü.

O anda, Mühendis Serkö, Ker Karraje'nin yanından ayrılıyor; onu Kaptan Spade'le baş başa bırakıyor. Geçit ağzına doğru yöneliyor ve mağaraya giriyor. Kuşkusuz Thomas Roch'u arayacak.

Gemilere mermileri fırlatması için Ker Karraje emir verdiğinde, Thomas Roch benim söylediklerimi anımsayacak mı acaba? İşlediği suç bütün iğrençliğiyle gözünün önünde canlanacak mı? İtaat etmeyi reddedecek mi? Hayır... Bundan çok çok eminim! Zaten bu bakımdan neden düşlere kapılayım? Mucit burada, kendi evinde değil mi?

Böyle söyledi... Buna inanıyor... Evine saldıracaklar... Kendini savunuyor!

Bu sırada, beş gemi adacığın burnuna doğru yavaşça yaklaşıyor. Belki gemilerdekiler Thomas Roch'un son gizini Back-Cup korsanlarına açıklamadığını düşünüyorlar; gerçekten de benim küçük fıçıyı göl sularına fırlattığım gün henüz açıklamamıştı. Şu halde, komutanlar adacığa bir çıkarma harekâtına girişmek niyetiyle gemileri bir millik menzil içinde riske sokarlarsa, çok geçmeden deniz yüzeyinde enkaz parçaları kalacak!...

İşte Thomas Roch, yanında Mühendis Serkö. Geçitten çıkıyorlar ve ilk baştaki geminin yönüne çevrilmiş rampaya doğru yöneliyorlar.

Ker Karraje ve Kaptan Spade aynı yerde onları bekliyorlar.

Gördüğüm kadarıyla Thomas Roch sakin. Ne yapacağını biliyor. İçinde biriken kinle bulanıklaşmış bu zavallı ruhu, hiçbir şey durduramayacak!

Parmaklarının arasında cam bir tüp parlıyor. Tüpün içine ateşleme aygıtının sıvısı doldurulmuş.

O zaman, bakışları en uzak gemiye doğru çevriliyor. Geminin uzaklığı yaklaşık beş mil kadar.

Orta büyüklükte bir kruvazör bu... İki bin beş yüz tonlatodan fazla...

Bayrak çekilmemiş; ama yapısından bir Fransız'a pek sevimli gelmeyen bir ulusa ait olduğu anlaşılıyor.

Öteki dört gemi geride kalıyorlar.

Bu kruvazör adacığa karşı saldırıyı başlatmakla görevli.

Mademki korsanlar yaklaşmasına izin veriyorlar, o zaman kruvazör toplarını ateşlesin ve

Thomas Roch menzile girer girmez güllerinden biri onu vursun!

Mühendis Serkö kruvazörün yaklaşmasını dikkatle izlerken, Thomas Roch rampa önünde yerini alıyor. Bu rampa patlayıcı şarj edilmiş üç mermiyle yüklü; mermiler havada patlayan özellikleriyle uzun menzile sahip. Zaten geminin yok olması için birkaç yüz metre ötesinde patlamaları yeterli.

Vakit tamam. Mühendis Serkö:

“Thomas Roch! diye haykırıyor.

Parmağıyla kruvazörü gösteriyor. Kruvazör yavaş yavaş kuzeybatı burnuna yaklaşıyor ve artık beş altı mil mesafede...

Thomas Roch buyurgan bir işaret yaparak rampanın önünde tek başına kalmak istediğini belirtiyor.

Ker Karraje, Kaptan Spade ve ötekiler elli adım kadar geri çekiliyorlar.

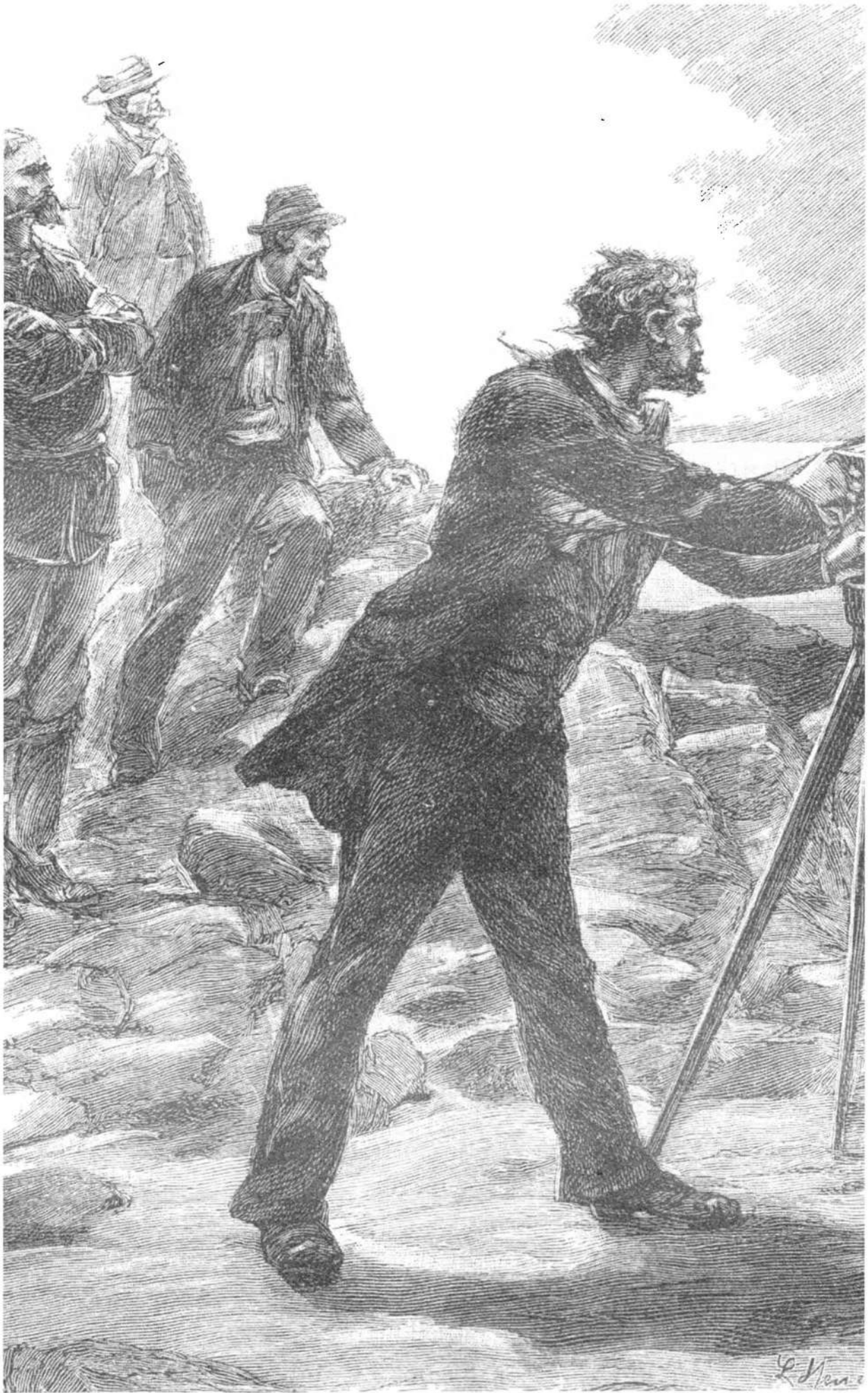
O zaman, Thomas Roch sağ elinde tuttuğu cam tüpün ağzını açıyor, sıvıdan birkaç damlayı art arda üç mermiye döküyor. Damlalar havada patlayan maddeye karışıyorlar...

Kırk beş saniye geçiyor –karışımın gerçekleşmesi için gereken süre bu– sanırım o kırk beş saniyede kalbimin durduğunu hissediyorum...

Dehşetli bir ıslık sesi havayı deliyor. Havada iki yüz metrelik çok uzun bir eğri çizen üç mermi, kruvazörün üstünden aşıyor...

Onu ıskla mı geçtiler? Tehlike ortadan kalktı mı?

Hayır! Mermiler, topçu komutanı Chapel'in disk çizen mermisini andıracak şekilde bir Avustralya bumerangi gibi kendi etraflarında geri dönüyor...

Vakit tamam.

Ortalık bir anda, bir dinamit ya da barut fıçısı patlamış gibi şiddetle sarsılıyor. Geri püskürtülen atmosferin alt katmanları Back-Cup Adacığını tabanına kadar titretiyor...

Etrafa bakıyorum...

Kruvazör ortalıkta yok; parçalanıp ortadan yarılmış, dibe gitmiş. Bu, aynı Zalinski güllesinin etkisi; ama Roch Patlayıcısının sınırsız gücü yüzünden yüz kat daha etkili.

Burnun ucuna doğru atılan korsanlar bağırıp çağırıyorlar. Ker Karraje, Mühendis Serkö, Kaptan Spade kalakalmışlar, gözlerine inanamıyorlar!

Thomas Roch'a gelince, orada, kollarını kavuşturmuş, gözleri kıvılcımlar saçıyor, yüzü ışıldıyor.

Onu anlıyorum. Nefret eden mucit, bu zaferiyle öcünü aldı, bunun sonucunda kini iki katına çıktı!

Eğer öbür gemiler yaklaşırlarsa, onların da başına aynı şey gelecek. Aynı şekilde kaçınılmaz akıbeta uğrayacaklar, yazgılarından kurtulamayacaklar! İşte son umudum da onlarla birlikte yok oluyor; kaçsınlar, açık denize gitsinler, boşa gidecek bir saldırıdan vazgeçsinler! Adacığın ortadan kaldırılmasının yolunu uluslar anlaşılarak başka türlü bulsunlar! Back-Cup'ı korsanların kaçamayacağı şekilde gemilerle abluka altına alsınlar, onlar da inlerinde vahşi hayvanlar gibi aç kalıp ölsünler!

Fakat –bunu bilirim– hepsi yok olacağını bilse de savaş gemilerinin geri çekilmesi istenmez. Bunlar, Okyanus diplerini boylasalar da birbiri ardı sıra saldırmakta duraksamayacaklar!

Gerçekten, işte gemiden gemiye çeşitli işaretler veriliyor. Âdeta bir anda, ufuk, kuzeybatıdan

esen rüzgârla kıvrılan daha koyu bir dumanla kararıyor ve dört gemi ilerliyor.

İçlerinden biri öne geçiyor. Ağır toplarını ateşlemek için menzile girmekte acele ediyor...

Ben, her şeyi göze alarak saklandığım yerden çıkıyorum... Gözlerim alev alev, bakıyorum... Bunu önlemem mümkün değil; ikinci bir felaketi bekliyorum...

Gözle görülür biçimde yaklaşan gemi, az önceki kruvazöre eşit tonilatoda. Bandırası belli değil; hangi ulusa ait, onu çıkaramıyorum. Yeni mermiler fırlatılmadan tehlikeli menzilden çıkmak niyetinde; bu, makinelerini son hızla çalıştırmasından belli. Ancak mermiler onu dönüp vuracak; onların yıkıcı gücünden nasıl kurtulacak?

Thomas Roch ikinci rampanın önünde. Öbür gemi gibi o da aynı yerden geçerken sulara gömülecek...

Açıklardan biraz esinti gelmekle birlikte havanın sessizliğini hiçbir şey bozmuyor.

Birden kruvazör güvertesinde trampet çalıyor... Borazan sesleri işitiliyor. O sesler bana kadar geliyor...

Onları tanıyorum, bu borazan seslerini... Fransız borazanları... Ulu Tanrım! Bu, ülkemin gemisi, ötekilerin önüne geçmiş ve bir Fransız mucit onu yok edecek!...

Hayır! Bu, olamaz... Thomas Roch'un üzerine atılacağım... Bunun bir Fransız gemisi olduğunu ona haykıracağım... Onu tanımadı... Ama tanıyacak...

O anda, Mühendis Serkö'nün bir işareti üzerine, Thomas Roch cam tüpü tutan elini kaldırıyor...

O sırada, borazanlar daha titrek sesler çıkarıyorlar... Bayrağı selamlıyorlar... Rüzgârda bir bayrak dalgalanıyor... Üç renkli bayrak; mavi, beyaz ve kırmızı renkler göğün içinde ışıl ışıl seçiliyor.

Ah!... Ne oluyor?... Anlıyorum!... Ulusal bayrağını görünce, Thomas Roch sanki büyüleniyor! Bayrak yavaş yavaş havada dalgalandıkça, onun kolu ağır ağır sarkıyor! Sonra geriliyor... Üç renkli kumaşın kıvrımlarından sakınmak istercesine eliyle gözlerini kapatıyor...

Yüce Tanrım! Bu kırılgan yürekte demek bütün yurtseverlik duyguları henüz sönmemiş; ülkesinin bayrağını görünce o yürek hâlâ çarpıyor!

Benim heyecanım ondan az değil! Kendimi göstermeyi göze alarak –artık ne önemi var– kayalar boyunca yerde sürünüyorum... Oraya varıp Thomas Roch’a destek olmam ve onun zayıf düşmesini önlemem lazım! Bedelini hayatımla ödesem de ona vatanı adına son kez ant içireceğim:

“Fransız, o gemide dalgalanan üç renkli bayrak Fransız!... Yaklaşan gemi Fransa’nın bir parçası!... Fransız, onu vururken tam bir hain olmayacak mısın?...”

Ama müdahale etmeme gerek yok... Thomas Roch bir zamanlar gücünü tüketen o nöbetlerden birine yakalanmış değil... Kendine söz geçirir durumda...

Bayrağı karşısında gördüğü zaman, anladı... Kendini geriye attı...

Onu tekrar rampanın önüne götürmek için birkaç korsan yaklaşıyor...

Onları itiyor... Çırpınıyor...

Ker Karraje ve Mühendis Serkö yetişiyorlar... Hızla yaklaşan gemiyi işaret ediyorlar... Mermiyi fırlatması için emrediyorlar...

Thomas Roch reddediyor.

Kaptan Spade, ötekiler, öfke içinde onu tehdit ediyorlar... Sövüp sayıyorlar... Vuruyorlar... Elin-den tüpü almak istiyorlar...

Thomas Roch tüpü yere atıp topuğuyla eziyor...

Bu alçaklar o zaman öyle bir dehşete kapılıyorlar ki!... Kruvazör tehlikeli menzili aştı, onun güllelerine artık karşılık veremezler. O gülleler şimdi adacığa düşmeye başlıyor, kayalar parçalar halinde dağılıyor...

Fakat Thomas Roch nerede? O güllelerden biriyle mi vuruldu? Hayır... Geçidin içine atılırken onu son kez görüyorum...

Ker Karraje, Mühendis Serkö, ötekiler onun peşinden gidiyorlar. Back-Cup'ın içinde sığınacak bir yer arayacaklar...

Ben... Ne pahasına olursa olsun mağaraya dönmek istemiyorum; burada ölsem bile... Son notlarımı tutacağım ve Fransız denizciler karaya çıktıkları zaman, yanlarına gideceğim...

Mühendis Simon Hart'ın Notlarının Sonu

XVIII

Tonnant Güvertesinde

Yüzbaşı Davon'a *Sword*'la *Back-Cup*'ın içine girme görevi verilmişti. Bu girişimin ardından, İngiliz makamların yürekli denizcilerin öldürüldüğüne dair hiç kuşkuları kalmamıştı. Gerçekten, *Sword* Bermuda Adalarına geri dönmemişti. Tünel girişini araştırırken su altında sığ kayalıklara mı çarpıp parçalanmıştı? Ker Karraje korsanları tarafından mı batırılmıştı? Kimse bir şey bilmiyordu.

Seferin amacıysa, Thomas Roch, mermilerin yapımını tamamlamadan onu kaçırmaktı. Eylem, Saint-Georges kumsalında bulunan küçük fıçıdaki belgeden yola çıkılarak planlamıştı. Fransız mucit kurtarılıp –Mühendis Simon Hart'la birlikte– Bermudalı makamlara teslim edilecekti. Bu iş bitince, *Back-Cup* Adacığına sokulan Roch Patlayıcısından korkacak bir şey kalmıyordu.

Fakat birkaç gün geçip de *Sword* geri dönme-yince, ona yitik gözüyle bakıldı. O zaman, makamlar saldırı amaçlı ikinci bir sefer düzenlemeye karar verdiler.

Gerçekten Simon Hart'ın küçük fıçıda bulunan pusulasından bu yana geçen zamanı –şöyle böyle sekiz hafta– göz önüne almak gerekiyordu Belki şu anda, Ker Karraje, Simon Hart'ın tüm gizlerini ele geçirmişti!

Deniz kuvvetleri arasında bir anlaşma yapıldı. Beş savaş gemisinin Bermuda dolaylarına gönderilmesi kararlaştırıldı. Mademki Back-Cup yığınının içinde geniş bir mağara bulunuyordu, modern toplarla –bir kaleyi yıkar gibi– adacığın duvarları yerle bir edilecekti.

Deniz filosu, Virginia’da, Cheasapeake girişinde bir araya geldi ve takımadaya doğru hareket ederek 17 Kasım akşamı Bermuda’ya vardı.

Ertesi sabah, ilk saldırıyı yapacak gemi belirlendi ve gemi hemen harekete geçti. Henüz adacığın dört buçuk mil uzağındayken, onun üstünden aşan üç mermi, gemiyi geçtikten sonra geri dönerek elli metre kadar ötede patladı ve gemi birkaç saniye içinde battı.

Atmosfer katmanlarının korkunç biçimde altüst oluşuna ve havada bir sarsıntıya neden olan bu patlamanın etkisi, şimdiye dek geliştirilmiş olan yeni patlayıcılardan kat kat üstündü. Bir saniyelik olaydı bu. Geride kalan dört gemi bulundukları uzaklıktan müthiş bir geri tepmeyle sarsıldılar.

Bu apansız felaketten çıkarılacak iki sonuç vardı:

- 1) Roch Patlayıcısı korsan Ker Karraje’nin elindeydi.
- 2) Yeni silah, mucidi tarafından geliştirilen yok edici bir güce sahipti.

Öncü kruvazörün batmasının ardından filikalar tahta parçalarına tutunarak hayatta kalmaya çalışan birkaç kişiyi kurtarmak için denize indirildi.

Sonrasında, gemiler birbirleriyle sinyalleşerek Back-Cup Adacığına saldırdılar. En hızlısı, Tonnant –bir Fransız savaş gemisi– hemen ön safa geçti, öteki gemiler ona yetişmek için hızlandılar.

Mermilerle yok olmayı göze alan Tonnant, patlayıcının yıkıcı menziline yarım mil kadar sokuldu. Ağır toplarını hedefine yönelteceği anda göndere üç renkli bayrağını çekti.

Subaylar merdiven tepelerinden adacık kayalıklarına dağılmış Ker Karraje çetesini görebiliyorlardı.

Korsanları ezmenin tam zamanıydı. Şimdilik ateş ederek yuvalarında gedik açılabilirdi. Nitekim Tonnant ilk top ateşini başlattı. Bunun üzerine, korsanlar Back-Cup içine kaçıştılar...

Birkaç dakika sonra, ortalıkta müthiş bir sarsıntı meydana geldi. Öyle ki sanki gök kubbe Atlantik'in derinliklerine çöküyordu.

Adacığın yerinde, dumanlar içinde bir kaya yığını kalmıştı. Kayalar bir çığ düşmesi gibi birbiri üstüne devrilmişti. Tersine dönmüş fincan yerine, kırılmış fincan!... Back-Cup yerine, sivri kaya yığını!... Patlama sonucu muazzam bir biçimde kabaran deniz dalgaları, bu kayalara köpüklerini bırakıyordu!

Bu patlamanın sebebi neydi? Her savunmanın olanaksız olduğunu gören korsanlar bu patlamayı bile bile mi gerçekleştirmişlerdi?

Tonnant yavaşça adacığın kalıntılarına yaklaştı. Kaptan, filikaları denize indirtti, filikalar Back-Cup'tan geriye kalan su üstündeki kalıntıya doğru yöneldiler.

Subaylardan aldıkları emirle karaya çıktılar, mürettebat Bermuda Adaları yönündeki kayalık alanı araştırdı.

Şurada burada, korkunç biçimde parçalanmış cesetler, kopmuş organlar ve insan etinden oluşmuş kanlı bir balçıkla karşılaştılar... Mağaradan

geriye hiçbir şey kalmamış, her şey yıkıntıların altına gömülmüştü.

Kayalığın kuzeybatı tarafında, sağlam kalmış tek bir vücut buldular. Ölmemişti ama yalnızca nefes alıyordu; onu hayata döndürmek umuduyla beklediler. Adamın elinde sıkıca kavranmış ve son satırı tamamlanmamış bir not defteri vardı.

Tek bir vücut buldular.

Bu, Mühendis Simon Hart'tı. Onu *Tonnant*'ın güvertesine taşıdılar. Gösterilen tüm özene rağmen, bilincini hemen yerine getirmeyi başaramadılar.

Bu arada notları okudular. Notlar mağarada patlamanın meydana geldiği son ana kadar kâğıda dökülmüştü. Böylece Back-Cup'ın son saatlerinde, neler olup bittiğini kısmen de olsa anlamak mümkün oldu.

Zaten Simon Hart'ın bu felaketten sonra yaşamda kalması gerekiyordu; o patlamanın kurbanları arasında bir tek o yaşamayı hak ediyordu. Sorulara cevap verecek duruma gelince söylediklerinden şu sonuca varıldı:

Üç renkli bayrağı görünce ruhu coşan Thomas Roch, vatanına karşı işleyeceği suçun bilincine varmış. Geçidin içine dalarak patlayıcısından hatırı sayılır miktarda bulunan depoya ulaşmış. Sonra, kendisine engel olunmasına fırsat bırakmadan korkunç patlamayı gerçekleştirerek Back-Cup Adacığını yok etmiş.

Şimdi Ker Karraje ve korsanları yok oldular... Onlarla birlikte Thomas Roch da onun buluşunun gizi de!...